

Маргарета Тиърни

Премахване на стълба

Произведение на Майкъл Винсент-Рори

“Бащинството на Бога ни е дадено в дара на Исус Христос; и така, както Бог бе едно със Своя Единороден Син, така Той би желал Неговите деца на земята да бъдат едно с Него”
Ривю енд Херълд, 30 – ти септември 1909 г.

Copyright © Маргарета Тиърни 2013

Всички права запазени

Разрешава се копиране на отделни части от книгата, без писмено съгласие, с цел изучаване или преглед, при условие, че източникът е използван коректно.

Всички текстове на Библията са от версията на Крал Яков

М е д и я
Мараната

maranathamedia.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

Гл. 1	Обвързан със съвест	5
Гл. 2	Свидетелството на Духа	10
Гл. 3	Айзегетика	18
Гл. 4	Семената са посети	24
Гл. 5	Исторически дебат	32
Гл. 6	Премахнати рогове	38
Гл. 7	Единороден	47
Гл. 8	Капки роса	54
Гл. 9	Божията светлина	62
Гл. 10	Драстични мерки	71
Гл. 11	Тайна конференция	82
Гл. 12	Планирана промяна	97
Гл. 13	Продължаващи промени	110
Гл. 14	Опасни връзки	124
Гл. 15	Удостоверено решение	133
Гл. 16	Твърде късно	144
	Епилог	159
	Показалец	164

Посвещава се
на всички, които обичат Исус
и копнеят за Неговото завръщане

Глава 1

Обвързан със съвест

“Изумен съм...” - каза д-р Джон Ек на Мартин Лутер -

... че уважаваният доктор предприе да се бие с една ръка срещу толкова много Отци и да знае повече от суверенните епископи, съвети, доктори, университети...

Определено би било удивително Бог да скрие истината от толкова много светии и мъченици... и да не я разкрие до идването на уважавания баща!” История на Реформацията от Добинье - том 2, с. 36.

Възможно ли е Бог да е дал истина на един монах, а не на Своите „Божествено упълномощени“ съвети? Дали всъщност Бог подминава учените, теолозите и хората на власт, когато дава истината Си?

Този въпрос не е нов.

Когато мъдреците разпитваха за това, къде трябваше да се роди Царят на Юдеите, начетените учители в онези дни бяха бесни: *“Не може да бъде - казваха те - Бог да ги е подминал, за да споделя с невежи овчари или необрязани езичници”* Копнежът на вековете, с. 62.

Когато учителите в храма се върнали без да арестуват Исус, фарисеите попитали: *“И вие ли сте заблудени? Повярвал ли е в Него някой от управителите или от фарисеите?”* Йоан 7:47,48.

На „мъдрите“ им изглеждало, че Бог никога не би дал Своите свещени истини на онези, които не са се обучавали в техните висши учебни заведения.

Но въпреки че бил монах, Мартин Лутер бил добре образован. Бог използва образовани хора, защото Ян Хус, Йероним, Калвин, Уиклиф, Нокс, братята Уесли и Уайтфийлд – всички те били образовани.

Но Бог често използва да стоят за истината онези, които са имали малко образование, както и милионите мъченици, които умрели заради тяхната вяра в свидетелството на Божието Слово.

А в нашата собствена история?

Бог избрал Уилям Милър, един фермер, който нямал никакво теологическо образование. По-късно Той работил с Джошуа Хаймс, Джосая Лич и Чарлз Фич, които били обучени служители на евангелието.

За Бога няма значение.

Първата светлина на Адвентното движение била дадена на един скромен човек, който се страхувал да застане пред хората, а след това и други били призвани на помощ.

А пророкът?

Елън Хармон, едно крехко седемнадесет годишно момиче.

След първото разочарование, когато Самуел С. Сноу донесъл още светлина, смирените били тези, които приели „Среднощния вик“. *“Бяха изпратени ангели от небето да привдигнат обезсърчените светии и да ги подготвят за великото дело, стоящо пред тях. Първите, които приеха вестта, не бяха най-талантливите. Ангелите бяха изпратени при скромните, посветените и ги подтикнаха да издигнат вика: „Ето, Младоженецът идва...“* Ранни писания, с. 238.

Винаги ще бъде така.

Светските власти скоро ще поставят Божия народ на подсъдимата скамейка, за да свидетелства пред най-учените религиозни водачи в страната. Единствената ни надежда е в обещанието, че думите ще ни бъдат дадени: *“Защото не сте вие, които говорите, но Духът на вашия Отец, Който говори във вас”* Мат. 10:19.20.

Властите ще бъдат изненадани от яснотата на нашите отговори, но от устните им ще излизат подигравателни и осъдителни думи. Ще се твърди, че аргументите ни и дори текстовете, които използваме от Писанието са абсолютно неуместни, извън контекст, или изопачени, за да съответстват на целите ни.

Независимо дали защитаваме съботата, истинското състояние на мъртвите или някое друго учение на Библията, което се различава от това на нашите обвинители, скоро всичко ще бъде в опозиция и мнозина ще имат аргументи, които на пръв поглед изглеждат далеч превъзхождащи нашите. Наистина е страховито да се изправиш срещу такива, които имат способността да направят така, че нашите вярвания да изглеждат напълно абсурдни.

Трябва да се държим за истината, без значение какво могат да кажат хората против думите ни.

Във Вормс, Лутер казал: *“Ако не съм убеден от самите пасажи, които цитирах и по този начин обвързан със съвестта да се подчиня на Словото на Бога, нито мога, нито ще се откажа от нещо, защото не е безопасно за един християнин да говори срещу своята съвест ”* Добинье, История на Реформацията - том 2, с. 182.

Днес, Адвентистите от Седмия Ден са изправени пред едно предизвикателство, което кара църковните съвети да искат от братя да отговарят за своята вяра. Както е във всички църковни съвети, мнозинството следва църковното учение, вместо да седне със Словото на Бога и да изследва

въпроса.

Мартин Лутер, Ян Хус и други реформатори се надявали, че папският съвет ще изследва техните писания и ще види истината в думите им. Те били горчиво разочаровани.

През онези ранни векове, дискуссионните въпроси били много, но днес Адвентният дебат е предимно един – Триединството. Определено съществуват и други въпроси: като например тълкуванието на пророчествата и ординацията на жените, но основният проблем е идентичността на Бога.

Кой е Той?

Той Един ли е или три в едно?

Трябва ли да имаме нещо общо с това? Наистина ли има значение?

Представете си, че принадлежите на деноминация, която спазва неделята и някои от братята ви започнат да защитават седмия ден от седмицата като ден на поклонение.

Би ли имало значение?

Трябва ли църковният съвет да освободи от членство тези братя, затова че учат на ерес?

А вие? Добре ли е да изследваш въпроса с тях?

Разбира се, вие знаете отговора.

Днес има братя в църквата ни, които учат, че Триединството е заблуда. По-голямата част от тях не са водачи, но мъже и жени от скамейките. Но някои са били част от ръководството, а други са пастори в момента.

Може би те не трябва да бъдат членове? Трябва ли църквата просто да ги изключи? В края на краищата, те са се отдалечили от 28-те фундаментални вярвания.

Решението е ваше, но помнете, че е тенденция на историята да повтаря себе си и може да се окаже, че малцината са прави!

В бъдеще, всички Адвентисти от Седмия Ден, които останат верни на Исус, ще бъдат повикани пред съдилищата да отговорят за вярата си. Няма да е лесно да бъдеш тормозен заради истината, с предизвикателства и подигравки за всяка изговорена дума.

Ще искаме обвинителите ни да седнат и да изследват въпроса с нас. Тогава те биха разбрали. Същото е и днес.

Слушайте какво казват тези братя и старателно изучавайте Словото на Бога. Молете Бог да ви разкрие Своята истина относно учението за Триединството. Не бъдете хладки към предизвикателството. Трябва за себе си да знаете в какво вярвате.

Когато завършите своето изучаване, ще можете да повторите думите на Лутер: *“Аз стоя тук... съвестта ми е в плен на Словото на Бога”* - Лутер във Вормс.

Глава 2

Свидетелството на Духа

Ние, присъединилите се към Църквата на Адвентистите от Седмия Ден се радвахме, че сме намерили истината. Мнозина, с молитва и копнеж да намерят истинската църква, са търсили години наред. И на финала имаше въздишка на облекчение – най-накрая у дома.

Повечето не знаеха, че в продължение на години се е водила борба върху учението за Триединството. Много църковни водачи знаеха, че фундаменталните ни вярвания са били променени, но присъединявайки се към църквата през 60-те и 70-те на миналото столетие, ние си няхмахме представа за това.

Този въпрос никога не се споменаваше, дори и по време на библейския курс. Просто приемахме, че целият християнски свят вярва в един и същ Бог.

Разбира се, към 80-те, забушува нова доктринална борба, когато д-р Дезмънд Форд представи своите дълго събирани погрешни открития. Но това падение не засегна борбата, която беше започнала години по-рано. Тя все още мъждукаше, нареждайки се за своето време, когато ще може да избухне като горещ и пояждащ огън.

Докато достигне пълния си разгар тя ще става все по-яръстна, но дори в момента, ако споменете за вашата ненавист към Триединството в определени кръгове, това ще има много отрицателна реакция. Температурата може да се покачи и да стане чак отвратително.

Ако говорите по този въпрос на неадвентисти, реакцията е същата: – *Ти не си християнин.*

Защо това е така?

Защо всеки християнин трябва да вярва в Триединството?

Дали това е заради веруването на християнството?

Пионерите ни отхвърляли всички веруюта, в това число и тези от Никея, Халкедон, Константинопол и други, тъй като те били католически съвети и не са източникът на истината.

Елън Уайт писала: *“Бибlijата и единствено Бибlijата, трябва да бъде нашето верую, единствена връзка на единството; всички, които уважават това Свято Слово ще бъдат в хармония”* Ривю енд Херълд, 15-ти декември 1885 г.

Много адвентисти от седмия ден си дават сметка, че нашите пионери са имали различно вярване във връзка с доктрината за Бог.

Адвентният историк Джордж Найт казва: *“По-голямата част от основателите на Адвентизма от Седмия Ден не биха могли днес да се присъединят към църквата, ако трябва да се подпишат под основните вярвания на деноминацията. По-специално, повечето не биха могли да се съгласят с вярване № 2, което е доктрината за Триединството”* Министри - октомври 1993 г., с. 10.

Това включва ли и пророка?

Уилям Г. Джонсън потвърждава промяната в „Адвентист Ривю“: *“Адвентните вярвания са се променили през годините под влиянието на „настоящата истина“. Най-изненадваща е промяната в учението за Исус Христос, нашият Спасител и Господ. Много от пионерите, в това число Джеймс Уайт, Дж. Н. Ендрюс, Урия Смит и Дж. Х. Уагонър са поддържали ариански или полу-ариански възглед... а именно, че Синът в някаква точка във времето преди сътворението е бил роден от Отец... Тринитарното разбиране за Бога като цяло не е било поддържано от ранните адвентисти, което сега е част от нашите*

фундаментални вярвания. Дори днес, има неколцина, които не са съгласни с това"
Адвентист Ривю, 6-ти януари 1994 г., с. 10.

Истината е, че всичките ни пионери са отхвърляли доктрината за Триединството. Джеймс Уайт я нарекъл: "старият Тринитарен абсурд..." Ривю енд Херълд, 5-ти август 1852 г. (Урия Смит имал проблеми в началото, понеже вярвал, че Исус е сътворен, но осъзнал, че това е заблуда и променил вярването си в хармония с неговите братя).

Нашите пионери са отхвърляли всички версии на доктрината за Триединството, защото тя не била разкрита в Библията.

В едно специално издание на Адвентист Ривю през 1981 г. се открива следното твърдение: "Макар че няма пасаж от Писанието, който да говори формално за доктрината за Триединството, тя е приета като факт от писателите на Библията и е спомената няколко пъти" Адвентист Ривю 1981 г. - том 158, № 31.

И отново: "Концепцията за Триединството, а именно идеята, че три са едно, не е категорично посочена, но само се предполага." Наръчник на Теологията на Адвентистите от Седмия Ден; Енциклопедия на Адвентистите от Седмия Ден - том 12, с. 138. Доктрина за Бог. Фернандо Л. Канел.

Това се приема като цяло и в християнството, както става ясно от следния цитат: "Нито думата Триединство, нито доктрината, се появяват ясно в Новия завет..." Енциклопедия Британика на Новия завет - том XI, с. 928, 2003 г.

"Християнството произхожда от Юдаизма, а Юдаизмът е бил строго Унитарен [вярва, че Бог е една личност]. Пътят, който водил от Ерусалим до Никея едва ли е прав" Енциклопедия Американа - том XXVII, с. 294 L, 1956 г.

"В Новия завет не откриваме доктрината за Триединството в подобие на развитата ѝ форма, не я откриваме дори и в теологията на Павел и Йоан" Енциклопедия по религия и етика - том XII, с. 458, 1951 г., Дж. Хастингс.

“Понеже Триединството е такава важна част от късната християнска доктрина, поразително е, че това понятие не се среща в Новия Завет. Подобно и развитата концепция за три съравни партньори в Божеството, която се открива в по-късните формулировки на вярата, не може ясно да се забележи в ограниченията на канона...”

Метцгер Б. М. И Куугън. М. Д. Притурка към Библията на Оксфорд - с. 782, 1993 г.

Тези и други твърдения показват защо ранните ни пионери са отхвърляли Триединството – те не са намирали Триединство в Библията. След разочарованието на 22-ри октомври 1844 г. Бог повел да започнат да изучават заедно онези, които продължили да вярват, за да могат да разкрият истината.

Сестра Уайт писала: *“Много от нашите хора не осъзнаваха колко твърдо е положена основата на вярата ни. Моят съпруг, старейшината Джоузеф Бейтс, отец Пиърс, старейшината (Хайръм) Едсън и други, които бяха ревностни, благородни и верни, бяха между онези, които след отминаването на времето на 1844 г. изследваха истината като скрити съкровища. Аз се срещях с тях и ние изследвахме и се молихме усърдно. Често оставахме заедно до късно през нощта, а понякога през цялата нощ, молейки за светлина и изучавайки Словото...”* Избрани вести, кн. 1 – с. 206.

Джеймс Уайт е бил назначен за служител в Църквата на Християнската Връзка, когато чува Уилям Милър. Това била църква, която отхвърляла всички веруюта, решена да следва Библията, а не теологията. В резултат, те отхвърлили вечно горящия пъкъл, безсмъртието на душата и доктрината за Триединството. Джоузеф Бейтс, Джошуа В. Хаймс, Лоренцо Флеминг и Тимой Коул, също били членове на тази църква. Елън Уайт била методистка; други пионери били баптисти, баптисти на свободната воля, холандски реформатори, лутерани, епископални вярващи, баптисти от седмия ден, конгрешани и др. Пророческата вяра на нашите бащи – том 4, с. 954, 510, 633, 510.

Когато участниците в тази група за изучаване се срещнали за първи път, те имали много различия в доктриналните си разбирания, но желаели да оставят настрана собствените си мисли и разчитали на Господ да ги води в цялата истина.

За своето собствено преживяване сестра Уайт казвала: *“През цялото това време аз не можех да разбирам разсъжденията на братята. Умът ми беше заключен... Бях с такова състояние на ума дотогава, докато всички принципни точки на вярата ни не се изясниха пред умовете ни в хармония със Словото на Бога”* 1Избрани вести – с. 206.

Бог е имал цел, когато е държал заключен ума й.

“Когато стигнеха до точка в своето изучаване, където казаха: „Не можем да направим нищо повече“, Духът на Господ идваше върху мен, бях отнасяна във видение и ми се даваше едно ясно обяснение на пасажите, които изучавахме, с инструкцията как трябваше да работим и да учим ефективно. Така беше давана светлина, която ни помогна да разбираме Писанията по отношение на Христос, Неговата мисия и Неговото свещенство...” Пак там – с. 206.

Успяхте ли да уловите пълното въздействие на тези думи?

Святият Дух е обяснил на Елън истинското значение на Писанията относно Исус Христос.

Дали Духът е разкрил истината?

Ами Елън Уайт – приела ли е свидетелството на Божия Дух? В крайна сметка тя била тринитарна методистка.

Можем безопасно да приемем, че Бог не би продължил да я ръководи като вестител на Господ в остатъка от нейния живот, ако тя отказва дадената светлина.

Някои от нашите учени казват, че Елън Уайт си е останала тринитаристка, „скрита тринитаристка“ ако щете, за останалите петдесет години, а през 1898 г. е дала своето първо тринитарно твърдение. Те вярват, че този момент бележи началото на зрелостта на нашите нетринитарни пионери по въпроса. Но не е имало публично заявление и никакво поправление на нейните братя за това, че са вярвали в заблуда толкова много години!

Бил написан един единствен текст: *“В Христос е живот, оригинален, незает, недобит”*. Копнежа на вековете, с. 530. (Има и други изречения, които сега се вярва, че са тринитарни, но това е основното).

Дали тези думи са били публично въведение, разкриващо нейната вяра в Триединството?

Тези седем думи не са оригинал в ‘Копнежът на вековете’, но са цитирани от друг пасаж, където сестра Уайт говори за типа живот притежаван от Христос. *“В Него беше живот; и животът беше светлина на хората; Тук не става въпрос за физическия живот, но за безсмъртието, животът, който е изключителна собственост на Бога.*

Словото, което беше при Бога и което беше Бог, имаше този живот. Физическият живот е нещо, което всяка личност приема. Той не е вечен или безсмъртен; защото Бог, Животодателят, го взема отново. Човек няма власт над своя живот.

Но животът на Христос беше незает. Никой не можеше да вземе от Него този живот. ‘Аз го давам от Себе Си’ (Йоан 10:18 - каза Той). В Него беше живот оригинален, незает, недобит. Този живот не е вроден в човека. Човек може да го притежава само чрез Христос. Той не може да го спечели, дава му се като безплатен дар...” Избрани вести – кн. 1, с. 296, 297, 1897 г.

Дали този пасаж е за Триединството?

Тринитаристите вярват, че думите в „Копнежът на вековете“ доказват, че Христос е вечен и без начало, от където се показва, че Той е втората Личност на Божеството три в едно.

Но вярно ли е това?

Ако вие и аз приемаме този живот като дар, това доказва ли, че ние сме живели вечно? Разбира се, че не.

Казваше се, че нашите пионери не били „надарени учени“ и ние не можем да очакваме от тях да имат зрелостта, която ние притежаваме днес. Не е ли това по-скоро арогантно?

Няма съмнение, че те биха узрявали в своето разбиране, но в рамките на истините, които вече са приели. Същото е и с нас – ние продължаваме да узряваме, но новата светлина никога не противоречи на старата истина.

“Въпреки че за разбирането на следващите поколения са били открити нови и важни истини, настоящите открития не противоречат на онези от миналото. Всяка разбрана, нова истина само прави старата още по-значителна.” Ривю енд Херълд. 2-ри март 1886 г.

Отнело четири години, за да може истините на Божието Слово да бъдат изяснени на всички адвентни вярващи. Разпръснати из всички различни части на Източните Съединени Щати, те не биха могли да се срещат по едно и също време, така че срещите са се провеждали в малки групи, всяка от които е изучавала различни въпроси.

През 1848 г., били проведени пет срещи в големи хамбари на различни братя, наричани днес Съботни Конференции. От посетителите, *“едва ли и двама са били съгласни”*, и всички искали да имат възможността да проповядват. Вестител до остатъка – с. 38.

При това объркване Елън Уайт принадлежала. Братята се помолили за нея и тя

скоро загубила връзка със земното. В своето видение тя била инструктирана да каже на братята, че идеите им не са според Библията. Тези Съботни Конференции обединили братята върху великите истини, свързани с вестта на третия ангел. Пет месеца след последната Съботна Конференция пророкът писала: *“Позицията ни изглежда доста ясна; ние знаем, че имаме истината.”* Писмо от март 1849 г. Книга със записи – 1, с. 72.

Шест години по-късно тя казала: *“Сега истината е така изяснена, че всички, ако желаят, могат да я видят и възприемат, но имаше нужда от много труд, за да се изясни до положението, което дойде с такъв тежък труд, който никога повече няма да се налага да се полага, за да се изяснява истината.”* Ръкопис 2. 25-ти август 1855 г. Вестител до остатъка – с. 40.

Тъжно е, че Адвентната Църква се е отдалечила от даденото чрез Святия Дух откровение в онези ранни дни и днес ние отново трябва да минаваме през това тежко изучаване. Тъй като ние нямаме жив пророк между нас, трябва да сравняваме нашите заключения с вдъхновените писания на Духа на пророчеството за потвърждение.

Съветът е: *“Когато силата на Бога свидетелства относно това, какво е истина, тази истина трябва да остане завинаги като истината. Никакви по-късни предположения, които са в противоречие със светлината, която Бог е дал, не трябва да се поддържат.”* ЕГУ Писмо 329, 1905 г., Съвети до писатели и редактори -с. 31, 32.

Скъпи читатели, ако не трябва да се вярва нищо, което е в противоречие, какво прави това с доктрината за Триединството?

Пророкът продължава: *“Един ще се издигне, а още и друг с нова светлина, която противоречи на светлината, дадена от Бог под демонстрацията на Неговия Свят Дух... ако такова приложение премахва един стълб от основата, която Бог е поддържал през тези петдесет години, това е голяма грешка. Този, който прави едно такова приложение, не познава чудните демонстрации на Святия Дух, които дадоха мощ и сила на вестите от миналото, дошли към Божия народ”* ЕГУ

Писмо 329. 1905 г. Съвети до писатели и редактори – с. 31, 32.

Когато вие и аз виждаме силата на Божия Дух от онези ранни дни, не трябва ли тихо да се подчиним на светлината, разкрита на Господната вестителка?

Глава 3

Айзегетика

Джим беше баптист и студент в теологическия колеж Уесли. Въпросът за дискусия в този ден беше за безсмъртието на душата.

Бог е имал проблем, каза той. Какво ще направи с всички, които не се покаяват? Класът беше напълно съгласен и очакваха да чуят коментара му по-нататък. Той трябваше да направи място за тях и ето защо те ще горят в пъкъла през вечността.

Имаше един в класа, който не се съгласи – Адвентист от Седмия Ден. В последвалата дискусия стана много ясно, че да убедиш някого срещу неговата деноминационна среда бе почти невъзможно.

Но има вечно горящ ад, каза Джим. Така се казва в Откровение 14, стих 10. "Те ще пият от виното на Божия гняв... и ще бъдат мъчени с огън и сяра в присъствието на святиите ангели, и в присъствието на Агнето." И следващият стих прави това още по-ясно. Вижте, "И димът от тяхното мъчение се издигна до вечни векове..." стих 11.

Не стигнахме много далече през този ден – един човек убеден срещу желанието си е все още на същото мнение. Той не можеше да види, че други стихове показваха различна картина, действително, никой в класа не беше **готов** да се учи.

На 19-ти декември, 1513 г., Папа Лъв X издава папска була, в която заявява: *“Ние осъждаме и порицаваме всеки, който отстоява, че интелигентната душа е смъртна.”*

В своята защита, публикувана през 1520 г. и съдържаща 41 Предложения, Лутер цитирал заявлението на папата за безсмъртието като онези *„чудовищни мнения, които се намират в Римското бунцище от декрети.”* 27-мо Предложение. № с & е.

Онези, които стояли с него през тези ранни векове били Джон Фрит, Джордж Уишарт, Джоан Л. фон Мошейм, Джон Милтън, Уилям Тиндейл, д-р Джоузеф Прийстли и др.

През 1805 г. епископ Тимоти Кендрик заявил: *“Душата на човека умира с тялото и е възстановена за живот при възкресението и Второто пришествие.”*

Каноникът Фредерик У. Фарар отрекъл догмата за безкрайната съзнателност в мъки, и не можел да намери и един стих в цялото Писание, който тълкуван честно, да учи общоприетия възглед за безкрайното мъчение.” Каноник на Уестминстърското абатство и глава на Кентърбъри. (1831-1903) www.specialtyinterests.net/champions_of_conditional_immortality.html

Д-р Р. Ф. Уеймут твърдял: *“Умът ми не успява да измисли по-грубо лъжетълкуване от това, когато пет или шест от най-силните думи, които гръцкия притежава, означаващи да унищожа или разоря, се обяснява, че означават „поддържане на вечно, но мизерно съществуване“.* Да се предаде черно като бяло е нищо в сравнение с това.” Преводач на Новия завет в съвременна реч. Р. Ф. Уеймут . Директор на училището Мил Хил. (1922-1902) Пак там.

Каква е разликата между класа на Джим и тези мъже от ранните столетия?

Едната група е следвала екзегетиката, а другата айзегетиката.

Това са теологически думи, които представят огромна разлика на подходите. Екзегетиката тълкува текста на основата на внимателен, обективен анализ, водещ към заключение, чрез следване на самия текст. (екзегетика означава „да изведеш“)

От другата страна е айзегетиката, която тълкува текста на базата на субективно, неаналитично четене. Ако съществува теологически предразсъдък, текстът ще казва точно това, което читателят иска да казва. (айзегетика означава „да водиш в“)

Истинската екзегетика ще *„разделя правилно Словото на истината“* (2 Тим. 2:15).

При изучаването на Триединството има много айзегетика, която принуждава Библията да се съгласи с читателя. Трябва да тълкуваме текста, чрез това което казва, а не това, което си мислим че казва.

Когато изучаваме определени доктрини, нашите тълкувания трябва да почакат, докато не анализираме внимателно всеки стих по темата; чак тогава ще се види истинското значение.

Когато изучаваме доктрината за вечно-горящия ад, думите „вечен, безкраен, завинаги, от век на век,“ ще влязат в употреба. Гръцкият ум ще гледа на тези думи като означаващи „без край“, но еврейският ум ще разбира, че означават „докато трае“.

Няма конфликт между еврейския Стар завет и гръцкия Нов завет, но еврейският установява стандарта за останалата част от Библията. Главната дума в разглеждания въпрос е *олам*, която може да се преведе като „всякога, винаги, вечно, безкрайно“. Обаче текстовете, в които се среща, имат различно значение.

Например, ухото на роба се промушва, за да служи на своя Господар „завинаги“. Второзаконие 15:17. Ясно е, че трайността на това време е

остатъкът от неговия живот. Господ е Цар „завинаги“ - Псалм 10:16. Времевият период в тези два текста е изключително различен, но и в двата се използва олам.

След като съгрешили, на Адам и Ева им било забранено да ядат от дървото на живота да не би да живеят „вечно“ (Битие 3:22).

Благословието на Яков от Исаак било обвързано чрез “вечните хълмове”, за да се предава напред (Битие 49:26).

Сион щял да бъде направен за „вечно превъзходство“; за земния Сион това се изпълнявало докато Христос оттеглил Своето присъствие. Исаия 60:15.

Данаил ни казва, че мнозина от спящите в гръбта ще имат „вечен живот“, а други ще бъдат предадени на „вечен срам“. Данаил 12:2. Еврейската дума (олам) е една и съща и за двата времеви периода.

Джим и неговите приятели казали – Бог е вечен, така че и двете награди трябва да бъдат вечни.

Айзегетиката гледа на текста със силно поддържано убеждение. Единственият начин да се направи правилно заключение за смисъла на “вечният срам” е да се изучи цялата тема.

Друг текст, който някога е говорел за важен факт относно раждането на Христос, днес служи за доказателствен текст в полза на Триединството.

“Но ти Витлееме Ефратов, макар и да си малък измежду хилядите на Юда, от теб ще излезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израил; Чийто произход е от древността, от вечността” - Михей 5:2 (Еврейската думи за „вечен“ е олам).

Какво казва този стих за Онзи, Който трябва да стане Управител в Израил? “Неговият произход е от древността, от вечността.”

Колко дълго е „вечно“ в този стих?

При тринитарният начин на мислене и айзегетичният метод на изучаване, това ще бъде „за цялата вечност, без начало“. Но екзегетичният подход ще каже – Не знам.

В писанията на пророка ни се казва, че предсъществуването на Христос преди Неговото въплъщение не може да бъде “измерено с числа”. Знамения на времето – 3-ти, май 1899 г.

Олам означава „да забулиш от погледа, да скриеш за зрението изчезващата точка, време извън ума, толкова далече назад, че никой не може да запомни отвъд хоризонта много отдалечено време.“

Една обща фраза, „долам ваед“, обикновено се превежда „завинаги и всякога“. В еврейския това не означава „за вечността“, но „до отдалеченият хоризонт и отново“, което означава „едно много отдалечено време и дори по-нататък“, или древното минало или отдалеченото бъдеще.

Друга важна еврейска дума за време и дистанция е „кедем“. Тя има различни значения, но всички са в хармония с еврейския ум. „Оедем“ е думата за „изток“, или „посоката на изгряващото слънце“. Тя също означава „да защитиш някого, да предшества, начало, най-ранното време, от някога, древен“, или „от старо време“. Тя също е била превеждана и като „вечен“, но трябва да се разбира така, както я вижда евреинът.

Думата „кедем“ е била използвана за „стар“ в текста - “неговият произход е от старо време...” Тези успоредни употреби на „олам“, потвърждават, че предсъществуването на Христос е било от древни времена, но това не ни казва колко далече назад.

Би могло да е вечност. Би могло да е от точка във вечността.

Тъй като това е спорен въпрос, нашето тълкувание трябва да почака докато не изследваме и по-нататък.

“ВЪПРОС: Имате ли някакъв друг начин да подсиgurите, че Църквата има властта да постановява празници по предписание?

ОТГОВОР: Ако тя нямаше такава сила, не би направила това, при което всички съвременни религиозни хора се съгласяват с нея... тя не би заместила съблюдаването на неделята... на мястото на седмия... Една промяна, която няма авторитета на Писанието...

ВЪПРОС: Спазвате ли и някои други необходими истини като преподавани от Църквата, които не са ясно представени в Писанието?

ОТГОВОР: Доктрината за Триединството, едно учение, чието познаване е определено необходимо за спасение, не е ясно и по доказан начин изложено в Писанието, в Протестантския смисъл на частната интерпретация.”

Катехизъм на обрънатия към
вярата на Католическата
Доктрина - Питър Гайерман.

Глава 4

Семената са посети

Сестра Уайт била във видение и пред нея имало айсберг. Казано ѝ било: *“Посрещнете го твърдо и без закъснение.”* Избрани вести, кн. 1, с. 200.

“Двигателите били пуснати с пълна сила и плавателният съд се блъсна с трясък в айсберга. Настана страхотен шок и корабът се разтресе от носа до кърмата, но след това се възстанови от шока без повреда и продължи безопасно по пътя си. След като видях тази картина, аз знаех какво трябва да направя. Аз знаех, че трябва да посрещна заблудите, които идваха към нас.” Проповеди и разговори – том 1, с. 344.

Годината беше 1903-та и кризата беше в разгара си.

Д-р Джон Х. Келог беше започнал да преподава на клиентите в санаториума в Батъл Крийк един възглед за Бога, който не беше в хармония с Адвентното разбиране. Когато брат Палмър и неговата съпруга прочетоха една статия от списанието на Келог „Добро здраве“, сестра Палмър каза, *“Това изглежда като друг бог.”* 1919 г. Препис от библейска конференция. 13-ти юли, 1919 г.

В лекциите на Келог и други, които се представяха на сесиите на Генералната конференция през 1899 г. и 1901 г. се казваше: *“Съществува интелигентност, която присъства в растенията и във всяка растителност... Където е Божият живот, там е и самият Бог. Не можете да отделите Бог от Неговия живот. Това е причината, заради която Бог присъства навсякъде... Бог е в мен и всичко, което правя е Божия сила; всяко отделно действие е творчески акт.”* Бюлетин на Генералната конференция. Второ тримесечие. 1901 г.

Елън Уайт също говорила на тези две сесии и казвала: *“Природата не е Бог и никога не е била Бог. Гласът на природата свидетелства за Бога... но*

природата не е Бог.” Бюлетин на Генералната конференция. 6-ти март. 1899 г.

Но основното предизвикателство дошло през 1903 г.

Келог отпечатал една книга, озаглавена „Живият храм“, в която той представил своите теории. Елън Уайт казала, че те са „спиритуалистични“ и „клонят към пантеизъм“. Специални свидетелства Б. № 6, с. 41. Не само това, но тези учения били „алфата на смъртоносните ереси“. Избрани вести, кн. 1, с. 200.

Елън Уайт видяла във видение *“една платформа, обкована от масивна дървесина – истините на Словото на Бога. Някой високопоставен в медицинското дело насочвал един и друг да разхлабват дървесината, която поддържала платформата...*

Тази основа беше построена от Майсторския работник и ще устои на буря и вихрушка. Ще позволят ли на този човек да представя учения, които отричат миналата опитност на Божия народ? Дошло е времето да се предприеме решаващо действие.” Избрани вести – кн. 1. с. 204.

В първото издание на „Живия храм“ Келог пишел: *“В дървото присъства сила, която го създава и го поддържа, един производител на дърво в дървото, производител на цветя в цветето – божествен архитект, който разбира всеки закон на пропорцията, един безкраен художник, който притежава неограничена сила за изразяване на цветове и форми; в целия свят около нас има едно безкрайно, божествено, макар и невидимо Присъствие...”* Живият храм, с. 29.

Сестра Уайт имала книгата в своята библиотека, но не я прочела докато синът ѝ не ѝ казал: *“Мамо, ти трябва да прочетеш поне някои части от книгата, за да видиш дали те са в хармония със светлината, която Бог ти е дал. Той седна до мен и ние прочетохме параграфите, към които той се отнесе.*

Когато завършихме, аз се обърнах към него и казах, „Има същите идеи, срещу

които бях наставена да говоря предупредително в самото начало на обществената ми дейност... „Живият храм“ съдържа алфата на тези теории. Омега ще последва след малко. Аз треперя за нашия народ.

Тези красиви илюстрации са подобни на изкушенията, които врагът представи на Адам и Ева в Едем ... В „Живия храм“ се застъпва позицията, че Бог е в цветето, в листото, в грешника.

Но Бог не живее в грешника. Словото заявява, че Той пребъдва единствено в сърцата на онези, които Го обичат и вършат правда. Бог не пребъдва в сърцето на грешника; врагът е този, който пребъдва там.” Проповеди и разговори том 1. с. 341.343.

Келог вярвал, че книгата му е в хармония с писанията на пророка, като твърдял, че думите му можели да се подкрепят чрез твърдения от свидетелствата. Сестра Уайт му казала, че той е вземал нейните твърдения извън тяхната връзка и ги е тълкувал според собствения си ум.

Това било едно много стресиращо време за Елън Уайт. “Битката почти ме довърши. Видях какво приближава и видях че братята ни бяха слепи. Те не осъзнаваха опасността.” Пак там с. 344.

Д-р Келог обяснил своето мислене в едно писмо до У. У. Прескът.

“Когато казваме, че Бог е в дървото, думата „Бог“ трябва да се разбира в нейния най-обширен смисъл, а хората го разбират като че Божеството е в дървото, Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух, докато, за да може да се запази една цялостна концепция в умовете ни, подходящото разбиране е: че Бог Отец седи на Своя трон в небето, където е също и Бог Син; докато животът на Бога, или Духът, или присъствието е онази проникваща във всичко сила, който провежда волята на Бога в цялата вселена.” Писмо от д-р Келог до У. У. Прескът. 25-ти октомври, 1903 г.

Келог твърдял, че хората разбирали значението на Божеството като Бог

Отец, Бог Син и Бог Свети Дух, но това било разбирането само на онези, които приемали Триединството, а не братята с пионерската вяра.

Келог чувствал, че проблемът е бил разрешен и казал: “Цялата работа е ясна сега за ума ми. Признавам, че преди това не беше достатъчно ясно...” Пак там.

Пророкът била наскърбена.

На есенният съвет през 1903 г. Артър Даниелс бил загрижен, че поддръжниците на „Живия храм“ щели да предизвикат конфронтация и той не дръзна да обяви гласуване. Самото разбиране за характера и персоналноста на Бога били под заплаха. Към края на съвета пристигнало едно писмо от Елън Уайт.

“Бъдете внимателни как поддържате идеите на тази книга, относно персоналноста на Бога.... Беше ми представено, че писателят на тази книга е на погрешен път. Той е загубил от погледа си определените истини за това време” Пазители на пламъка. № 6. Д-р Алан Линдзи.

Прославяйки Бога за нейното писмо, Даниелс писал обратно на Елън Уайт с думите: *“Това споделяне призова нашите братя да заемат своята позиция и ми донесе голямо облекчение, и ужасното бреме, което понякога почти ме смазва, в някаква степен отпадна от мен”* А. Дж. Даниелс, 20-ти октомври 1903 г.

Келог написал много писма след съвета, обясняващ своята позиция. Даниелс писал на Уили К. Уайт относно промените, които докторът предложил в плана за неговата книга.

“Откакто приключи съвета почувствах, че трябва да ти пиша конфиденциално относно плановете на д-р Келог за ревизиране и повторно публикуване на „Живия храм“... Той каза, че е обмислил наново нещата и започнал да вижда, че е направил малка грешка при изразяването на своите възгледи... След това той заяви, че предишните му възгледи относно Триединството са му пречели да представи едно

ясно и абсолютно правилно изложение, но че за кратко време той е започнал да вярва в Триединството и сега можел да види много ясно, къде била цялата трудност и вярвал, че можел да изясни задоволително нещата.

Той ми каза, че сега вярвал в Бог Отец, Бог Син и Бог Святи Дух и неговият възглед бил, че Бог Святи Дух, а не Бог Отец бил този, който изгълвал пространството и всяко живо нещо..." А. Дж. Даниелс до У. К. Уайт, 29-ти октомври 1903 г. с. 1, 2.

Сестра Уайт писала на д-р Келог за предложените промени, показвайки ясно, че той не си е променил възгледите, независимо от поправките. "Ти определено не си ясен относно персоналността на Бога, която е всичко за нас като народ. Ти буквално унищожи Самия Господ Бог." Писмо 300. Годишник в Едмшейвън, том 5. 1900-1905 г. Артър Л. Уайт. 1941 г.

През 1904 г. било дадено едно друго видение, в което докторът говорил пред своите колеги лекари и служители на евангелието:

"Предметът, по който той говореше беше животът и връзката на Бога с всички живи неща. В своите презентации той някак си завоалираше нещата, но всъщност представяше като най-голяма стойност научни теории, сродни на пантеизъм... Бях изумена, когато виждах с какъв ентузиазъм се приемаха софистиките и измамните теории. Въздействието на този разговор насърчи говорителя да свика съвета на братята ни в Батъл Крик за по-нататъшно изследване на тези примамващи идеи" Серия Б. № 6. с. 210.

Някои от братята говорили на сестра Уайт да изследва вярванията на доктора, но пророкът заявила: "Нямаме нужда да правим такова изследване..." Избрани вести – кн. 1, с. 200.

Защо тя не би погледнала в този предмет?

Просто защото той противоречал на истината, която Бог бил дал в началото. "Ние трябва да поддържаме сигурните стълбове на нашата вяра. Принципите на

истината, които Бог ни разкри са нашата единствена истинска основа. Те са ни направили това, което сме. Времето не е намалило тяхната стойност” - пак там, с. 201.

През тези години (между 1900 и 1910 г.), на сестра Уайт се приписва, че е казвала такива неща като „трите велики сили на небето“, „трите велики лични достойнства, „трите най-висши сили във вселената“, „трите най-святи същества в небето“, „трите достойнства на небето“, „трите живи персоналности“, „небесното трио“, „тримата представители на небесната власт“. Тези фрази са объркали някои наши братя.

Взети отделно, те изглеждат тринитарни. Но през тези същите години, пророкът е писала други изявления, които със сигурност не са тринитарни.

Тя противоречи ли на себе си? Не.

Има два важни принципа, когато четем Духът на пророчеството и Библията - „*тежестта на доказателството“, *време и място.

Сестра Уайт казвала: *“Нищо не е пренебрегнато относно свидетелствата; нищо не е отхвърлено настрана; но времето и мястото трябва да се вземат под внимание.”* Избрани вести – кн. 1, с. 57.

Към началото на новото столетие, проблемите били свързани с пантеизма, но примесени с персоналността на Бога и то по начини, чрез които Той бил принизен до нивото на природата. Келог писал в своята книга: *“Бог е обяснението на природата — не един Бог извън природата, но в природата, изявяващ себе си чрез и във всички обекти, движения и различните феномени на вселената”* Живият храм – с. 28.

Било е необходимо пророкът да направи ясни изявления за Божията сила и власт, за да въздигне Отец, Неговия Син и Духът над самата природа. Противодействието на делото на врага изисквало силни вести и тя трябвало да издигне умовете на хората от едно ниско ниво.

“Божията творческа дело в природата не е Самият Бог в природата. Нещата от природата са израз на Божия характер и сила; но не трябва да считаме природата за Бог... направеното нещо не е Създателя... Богът на природата е Този, Който трябва да бъде възвишаван” - Служба на здравето, с. 333.

Пантеистичните идеи били голям проблем, но както казахме, проблемът бил далеч повече от пантеизма, по-фин. Келог комбинирал истина и заблуда и като резултат, мъжете и жените всъщност се покланяли на фалшив бог.

“Хиляди имат погрешна концепция за Бога и Неговите атрибути. Те наистина служили на лъжлив бог, така както били служителите на Ваал.

Покланяме ли се на истинския Бог, както е разкрит в Неговото Слово, в Христос, в природата или обожаваме някакъв философски идол, съхраняван на Неговото място?” Вярата, чрез която живея, с. 60.

Днес повечето адвентисти вярват, че нашите пионери са имали погрешно разбиране за Бога. А какво да кажем за Келог? Когато той е станал тринитарист, дали той се е кланял тогава на истинския Бог, но примесен със заблуда?

А нашите пионери? Смятате ли, че те са обмислили сериозно предмета за Бог, за Христос и Святия Дух в техните изучавания от 1844-1848 г.?

Обмислете това в светлината на първата заповед - *“Да нямаш други богове освен Мен.”* Изход 20:3.

Ако вие се срещате с тези братя и поне трима от тях не бяха тринитаристи, смятате ли, че щяхте да можете да изучавате други теми и същевременно да се чувствате напълно комфортно.

А днес?

Някой е сигурен, казвайки – Дотогава, докато не обсъждаме темата за Бог, Неговия Син или Святия Дух, ще бъде добре, но ако някой иска да разисква по темата за Триединството, не можем да продължим.

Възможно ли е вие да бъдете тази личност?

Ако нашите пионери са отказвали да обсъждат противоречивата тема за Бог, Христос и Святия Дух, смятате ли, че те щяха да бъдат благословени с истина?

Вярванията на Келог не е трябвало да бъдат изследвани, защото той се е опитвал *“да докара теории, които премахват стълбовете на нашата вяра относно светилището или относно персоналността на Бога или Христос...”* Ръкопис 760, с 9, 10.

Когато вторият ангел е прозвучал и Божият остатък е излязъл от Вавилон, това било едно напълно ново начало. Ние сме били призвани от объркването и е трябвало да станем един “особен народ”, отделени от всички други църкви (1Петр. 2:9).

Като Израил от древността, ние е трябвало да се покланяме на יהוה - един Бог, Който е различен и отделен от боговете на народите. Богът, на Който се кланяме днес, не само трябва да бъде различен от този на народите и техните религии, но също и различен от този на деноминациите, които са се отдалечили от истината на Библията.

Ако вие и аз изберем да се върнем към вярванията на пионерите, ще бъдем критикувани, презирани, подигравани и определяни като секта, може би дори култ.

Желаете ли да платите цената?

Глава 5

Исторически дебат

По време на четирите ранни столетия, Арий бил презвитер (старейшина - свещеник), назначен над енорийската църква в Александрия в Египет. Когато епископът на града се опитвал да обясни „единството на Свято Триединство“, Арий показал несъгласие, споделяйки своите възгледи с други. Епископ Александър свикал малък синод от презвитери, за да обсъдят въпроса. И двете страни твърдели, че са победители и противоречието нараствало. Двете републики. А. Т. Джоунс с. 332 (Епископ Александър бил католически епископ на Александрия).

В последствие много епископи и хора от духовенството се съгласили с Арий и учили хората на свой ред. Накрая Александър свикал един съвет от 100 епископа, повечето от които поддържали неговия възглед.

На съвета заповядали на Арий да изостави своите възгледи и да възприеме вярванията на Александър. Той отказал и бил изключен заедно с всички, които вярвали както него.

Арианските епископи и духовенство изпратили на останалите епископи едно твърдение за своите възгледи, искайки подкрепа да бъдат приети отново в духовната връзка. Епископ Александър също разпратил писма до епископите.

Арий започнал да пише песни, които представлявали неговите възгледи, като ги събрал в една книга, озаглавена „Талия“, което означава „Песни на радост“. Тази книга станала толкова популярна, че не след дълго стотици пеели неговите песни.

Така полемиката се разпространила.

Основната разлика в убежденията била отношенията на Сина с Отец.

Епископ Александър казал: *“Ние вярваме, така както се учи от Църквата, в един нероден Отец, Който няма причина за Своето съществуване, неизменим и постоянен... и в един Господ Исус Христос, Единородният Син на Бога, роден не от това, което не е, но от Отец...”*

И Той е Отец от продължаващото присъствие на Сина... защото Той не е родил Своя единороден Син във време, или в някакъв интервал на време, нито от това, което не е имало съществуване преди това.” Църковна история, Теодорет. Кн 1. Гл. 4. Написано от Епископ Александър.

Арий казал: *“Но ние казваме и вярваме... че Синът не е нероден... и че преди Той да бъде роден, или създаден, или заплануван, или установен, Той не е бил. Защото Той не е бил нероден. Ние сме преследвани, защото казваме, че Синът има начало, но че Бог е без начало...”* Пак там – кн. 1. Гл. 4. Написано от Епископ на Никомидия, арианец.

Спорът станал дебат върху това - дали Синът бил от същата субстанция, както Отец или от подобна субстанция като Отец.

В Никея бил свикан съвет през 325 сл. Хр., включващ 318 епископи, от които 18 били ариани. След много шумни диспути, спорът бил разрешен, чрез добавянето на гръцката дума *хомоосион* към веруюто. Думата означава „от същата субстанция“ или „коосубстанциален“, изразяваща католическата вяра в повече от една личност, населяващи една и съща субстанция без разделение или отделяне. Това станало оригиналното Никейско верую (Друга дума, която изразявала вярата на Арий по-ясно била *хомойосион*, „подобна субстанция“, въпреки че разликата със сигурност не била абсолютна).

От арианските епископи поискали да подпишат коригираното верую;

седемнадесет отказали, но когато им се заповядало под заплаха от наказание, дванадесет се поддали. Евсевий Кесарийски, любим съветник на Константин, а също и арианец, се съветвал с императора за обяснение на значението на *хомоосион*.

Императорът тихо му казал, че това би могло да се разбира и като хомойосион. Тези от съвета, които чули отговора, подигравателно нарекли Константин еретик, като накарали мнозинството да се смеят. Евсевий подписал, вярвайки в обяснението на императора.

Постепенно бройката се свила до четирима, които отказвали да подпишат, но когато се изяснило, че наказанието ще е единствената алтернатива, двама се предали. Другите двама отказали напълно и били осъдени заедно с Арий.

Но съборът в Никея не разрешил проблема.

Онези, които вярвали в учението на Арий ставали все повече и се умножавали. При молбата на своята умираща сестра арианка, Константин възстановил Арий и други двама осъдени с него.

Александър умрял няколко месеца след Никея и бил заместен от Атанасий, който бил ревностен да носи знамето на своя предшественик.

В последствие, от арианите се отделила една трета фракция, Аномееанците, което означава „различен“ - Синът бил във всичко различен от Отец. Сега имало ариани, полу-ариани и тези „крайни“ ариани, Аномееанците.

След смъртта на Константин, неговите трима сина – Констанций II, Константин II и Констанс – поели властта над империята, като всеки от тях се сдобил с област. През 340 сл. Хр., сблъсък между Константин II и Констанс, оставил Константин II мъртъв. Десет години по-късно, Констанс бил убит, оставяйки Констанций II да управлява империята. Уикипедия.

Констанций бил арианец, но променил виждането си на полу-арианско,

разбирайки че Исус бил като Своя Отец по естество, по съществуване, есенция, субстанция и по всеки друг начин. Арианите били започнали да вярват, че Синът бил като Своя Отец по благодат, а не по естество, а Констанций не можел да приеме това. Изглежда, че арианите променили своята вяра, тъй като дебатът в Никея не бил върху това дали Синът е като Своя Баща само по благодат.

<http://stcletusparish.com/adultfaith/credo/epic/docs/6ARIUS.pdf>

Констанций планирал да обедини империята според неговото убеждение и свикал съвет през 355 г. в Милан. Той успял напълно да изрази своите полу-ариански симпатии, и точно на този събор той планирал да осъди Атанасий, шампионът на Тринитарния дебат.

От Атанасий се докладва, че Констанций казал: *“Нека всичко, което желая да бъде почетено като канон.”* Понеже идва от Атанасий, може да не е точно, но със сигурност дава някаква представа за склонността на Констанций. Онлайн журнал на Кеймбридж.

Всички, които отказали да подпишат документа на вярата били заплашени със заточение.

През лятото на 359 г. той свикал друг събор в Римини, където се събрали повече от 400 епископа; от тях 80 били полу-ариани. Други 160 епископа се събрали в Селевкия през есента, от които 105 били полу-ариани и 40 ариани; останалите били католици.

Петте полу-ариански епископа от резиденцията на император Констанций написали едно верую, което било изпратено до събора в Римини; всички полу-ариани с готовност се съгласили да подпишат. Но 320 католици заявили несъгласието си със силни гласове, заявявайки, че всяка нова формулировка била напълно ненужна; че съборът в Никея бил свършил всичко необходимо във връзка с вярата.

Поемайки всичко в свои ръце, те одобрили безапелационно веруюто от

Никея, особено *холоосион*, обявявайки веруюто на императора за еретично. Те произнесли проклятие върху всяка точка на арианското убеждение, накрая произнесли проклятие върху всички ереси като цяло и особено върху Арий.

“Болшинството от епископите на Ариминум (Римини) били ортодоксални и приели вярата от Никея, арианското малцинство включвало способни дипломати, които успешно анулирали ортодоксалното решение на мнозинството, когато достигнало до императора. Ортодоксалните епископи, които останали в Ариминум тогава били принудени да се отрекат и да подпишат арианското верую написано в Ниса в Тракия.”
http://universalium.academic.ru/257279/Ariminum_Council_of

В Селевкия имало три различни партии, аномееанци, полу-ариани и католици. И полу-арианите и католиците се противопоставили на аномееанците.

Когато било представено веруюто на Констанций, настъпило „такова пълно объркване, врява и горчивина, че след четири дни гневен дебат, в който изгледите ставали все по-лоши, служителят на императора заявил, че не би желал да има нищо общо със събора и им казал, че ако искат, могат да отидат в църквата и да се отдават на това празно бърборене там колкото си искат.” История на папите. Арчибал Бауер. Параграф 28. Двете републики. А. Т. Джоунс – с. 381.

Те се разпръснали и партиите се срещали поотделно, отричайки, осъждайки и изключващи се едни други. Съборът изпратил своите делегати при Констанций, който прекарал цел ден и почти цяла и по-голямата част от нощта в подсигуряване на техните подписи.

“Много от тези, които дотогава били смятани за непобедими, били победени, и отстъпили пред времената.” Пак там.

Документът бил публикуван в цялата империя и от всички епископи се

изисквало да се подпишат, под заплаха от заточение при отказ.

Нито един ортодоксален епископ не бил пропуснат – Арианството сега било напълно ортодоксално. Йероним казал, “Целият свят се събуди изумен, разбирайки, че са арианци.” www.newadvent.org (Твърдението не прави разлика между различните групи – всички са гледани като ариани)

Триумфът, обаче, бил преходен, защото когато умрял Констанций на следващата година, Западната част на империята се върнала към вярата на Атанасий.

Вероятно си мислите – Радвам се, че не съм бил част от целият този дебат и спорове.

Ние всички бихме се съгласили.

Не можем да кажем дали Арий е бил християнин, но няма съмнение, че мнозинството от католиците участвали в дебата не били християни; ясно е също, че и арианите не били такива.

“Трудно е, във втората половина на 20-ти век, да се предложи ясен, обективен и пряк отчет на откровенията, доктриналната еволюция и теологическите разработки на тайната на Триединството. Тринитарната дискусия, Римокатолическата и останалите, представят неустойчив силует... когато някой говори за неквалифициран тринитаризъм, той се е придвижвал от периода на произхода на християнството до последната четвърт на четвъртото столетие.

Чак тогава, онова което може да се нарече определена Тринитарна догма „един Бог в три личности“ се е асимилирало напълно в християнския живот и мисъл.”
Новата католическа енциклопедия. Том XIV, с. 295, Статия за Триединството.

Глава 6

Премахнати рогове

Докато папството работело за запазване на „единството на вярата“, пълчища от варвари се насочвали бързо към империята. В продължение на сто години тези народи нахлували към Запада, а от време-навреме успявали да се вмъкнат и на Изток.

В края на четвъртото столетие бурята избухнала в пълната си сила.

Още през 377 г. пр. Хр., един милион готи пресекли Дунава и през следващите тридесет години вилнеели из района на Солун до Адриатическо море. През 400 г. сл. Хр. едно множество от тях навлезли в границите на Италия.

През 407 г. сл. Хр. една група бургунди, вандали, суеви и алани от северна Германия – 400,000 силни мъже – прегазили Италия чак до Флоренция. След тяхното оттегляне, пристигнали готите и се разпрострели над Италия, ограбвайки страната. Три години по-късно вестготите обсадили град Рим, а тридесет години след това бил нападат и от вандалите. <http://www.fsmitha.com/h1/rome24.htm>

Папството се нагаждало към тези варварски инвазии, жънейки сила и влияние. Някои от варварските племена вече изповядвали християнството на Арий и (за разлика от вандалите) не били така готови да преследват. Те искали да се заселят и да си направят домове в териториите на изгубената империя.

Когато Кловис, кралят на франките, бил обърнат към католицизма, *„за първи път разпространението на вярата в естеството на Божеството се превърнал в*

отявлен претекст за инвазия на съседни територии.” Хенри Х. Милман. История на християнството. Кн. 3. Гл. 2. Параграф 28. Двете републики, с. 526. А. Т. Джоунс.

В 508 г. сл. Хр., Кловис се оплакал: *“Огорчава ме да виждам, че арианите все още притежават най-добрите части на Галия. Нека ги нападнем с помощта на Бога; и надвивайки над еретиците, ние ще притежаваме и ще разделим плодородните им провинции.”* Едуард Гибън, Залез и падение на Римската империя Гл. xxxviii. Параграф 11. Двете републики, с. 527. (Вестготите били тези, които окупирали Галия. Готите били германско племе, което се разделило на вестготи, на север от Дунава и остготи, към Далечния изток)

Войната била обявена и *“царството на вестготите било запустено и подчинено, чрез безпощадния меч на франките.”* Пак там - Параграф 12. Пак там - с. 258 . Не били заличени, но бивайки подчинени, те се обърнали към католицизма.

“Такъв бил кървавият курс на Кловис, прославен от католическите писатели, като триумф на ортодоксалната доктрина на Триединството над Арианството.” Двете републики. А. Т. Джоунс – с. 528.

В 476 г. сл. Хр., херулите, едно друго царство на варварите се установило в Италия. Техният крал Одоакър не се противопоставил открито на католицизма, но управлявал страната безпристрастно. Той защитавал народа си от преследванията, започнати от съвместните усилия на папата и източния император. Факти на вярата, с. 37.38.

“Варварите, които превзели Италия били ариани, което в очите на епископа на Рим било по-лошо от всички останали престъпления взети заедно.” История на папите. Боуер. Феликс 11. Параграф 1. Пак там.

Католическото духовенство в Италия започнало да заговорничи за свалянето на херулите от власт и апелирали към Теодорих, краля на остготите, да освободи Рим от херулите. Този варварски народ бил в услуга на Източната

империя и императорът бил щастлив да даде разрешение.

“Маршът на Теодорих трябва да се смята за емиграция на цял един народ: жените и децата на готите, възрастните им родители и най-ценните вещи били внимателно транспортирани... и при пределите на Италия той показал своите непобедими знамена.” Гибън. Залез и падение. Гл. xxxix. Параграф 6.

Кардинал Джон Хенри Нюман казал: *“Одоакър тънел пред Теодорих, а папата сменял един ариански Господар с друг.”* Есе върху развитието на християнската доктрина. Част 11. с. 320. 1878 г. Факти на вярата, с. 39.

Херулите били избити през 493 г. сл. Хр. И изчезнали от историята.

Да, остготите също били ариани. Римската църква, никога не се колебаела да унищожи опонент, дори и друг да излезе на негово място. Вече били с един по-малко и рано или късно другият също щял да бъде унищожен.

Теодорих владеел Италия в продължение на тридесет години, през което време страната се радвала на такъв мир, спокойствие и абсолютна сигурност, каквито не били познати никога преди това. Населението на остготите било почти един милион и тяхната 200 000 войска, която по-рано била дива и предадена на грабеж, била възвърната към пълна дисциплина в новата им земя.

Царувал не само граждански мир, но и свършена свобода на религията. Отделянето на Църква и Държава било ясно различимо, не просто толерантност, но едно истинско признаване правата на съвестта.

Но този мир и спокойствие бил приложим само за самата Италия, а не за Рим. Владенията на Теодорих и неговия народ били мирни, но в Рим въобще нямало мир.

Като крал, Теодорих имал някаква власт над църквата, но епископите и народът били свободни да се покланят според своята съвест. “Религиозната

свобода въведена от Теодорих с придружаващите я благословения за страната, не задоволявали католическите епископи; защото Рим не искал религиозна свобода за другите църкви, но единствено господство за себе си.” Факти на вярата, с. 46 .

Скоро преследването докарало страдание за остготите. Теодорих бил подбуждан да си отмъсти, но той категорично отказал.

“Теодорих заслужава най-голяма похвала; защото по време на тридесет и осем годишното си царуване в Италия, довел страната до такова величие, че предишните ѝ страдания вече не се помнели.” Падението на Рим. Джон Дж. Шепърд с. 301.302. 1861 г., Факти на вярата, с. 45. Той умрял през 526 г. сл. Хр.

Юстиниан станал император на Източната империя през 527 г. сл. Хр. Императорът не бил почитател на католицизма, но за да постигне своите планове, той се нуждаел от подкрепата на папата.

Целта му била да добие господство над падналата Западна империя и за да постигне това, той щял да „обедини всички хора в една вяра“, независимо дали били юдеи, езичници или християни. Онези, които не приемели католическата вяра, били обявени за “омразни” и състоянието им било „конфискувано”. Мъдрите ще разберат. Чарлз Х. Клевър. с. 184.

Повдигнало се голямо гонение. *“В своята ревност да обедини всички християни под една християнска доктрина, той (Юстиниан) убил безотговорно всички, които били несъгласни.”* Тайна история на Съда на Юстиниан, с. 138.139. П. Ковичи. 1927 г., Факти на вярата – с. 41.

През 533 г. сл. Хр., се повдигнал друг Тринитарен спор във връзка с това - дали един от Троиединството е пострадал на кръста и дали Божественото или човешкото е страдало. Двете републики, с. 548.

Юстиниан бил въвлечен в дебата и той изпратил едно ласкателно писмо до Римския епископ. *“... Ние не можем да търпим да се мърда нещо, което се*

отнася до състоянието на църквата, колкото и изявено и безспорно да е, без знанието на Ваша светлост, който сте главата на всички святи църкви; защото във всички неща ние вече сме заявили, че сме загрижени за възвишаване на почитта и авторитета на вашата апостолска позиция.” Кодекс на Юстиниан. Кн 1. Заглавие 1. Част 4. Цитирано в: „Постановленията на Юстиниан“, преведено от оригинала на латински, редактирано и сравнено с всички достъпни системи на древната и съвременната юриспруденция от С. П. Скот, автор на „История на Мурската империя в Европа“. www.constitution.org/sps/sps12.htm

Юстиниан наел един юрист на име Трибониан, който, с един комитет от шестнадесет доктори по право, кодифицирали писмото и на следващата година (529 г. сл. Хр.), бил издаден един негов императорски препис, признаващ епископа на Рим за глава на всички църкви.

Това направило католическата вяра официална, чрез закон, “като единствената ортодоксална религия на империята”, обединяваща двете могъщи сили – държава и религия под властта на Папството. <http://dedication.www3.50megs.com/dan/1260.html> (Има някои, които твърдят, че Юстиниановият кодекс е фалшификация, написана от католическата църква за подкрепа на папската власт като глава на църквите, но копия от Юстиниановия кодекс са били преведени от почтени учени и стоят до днес. Кодексът не се занимава само с папата, но и с целия Римски закон, събран от императорските доктори по право и вложен в петдесет книги. Това е първият път, когато Римски закон е написан, и по този начин запазен за следващите поколения)

Въпреки, че кодексът бил официален, двата останали ариански рога трябвало да бъдат премахнати преди папата да държи своя скиптер.

В Африка, католиците били преследвани от вандалите ариани, обратното на това, което се случвало под католическо управление. Юстиниан планирал кръстоносен поход за избавление на католиците.

Хилдерих, арианският крал на вандалите, предпочел мир вместо война и дал свобода за поклонение на всички католически епископи. Арианското духовенство го обвинило, че е отпаднал от вярата и той бил свален от трона от Гелимър, който заел мястото му.

С действия към католиците, Хилдерих спечелил симпатиите и приятелството на Юстиниан и въпреки че императорът много искал да отърве света от арианите, той се отказал да води война срещу вандалите.

Докато той се бавел, един фанатичен епископ от Изтока твърдял, че е видял във видение как Юстиниан избавя Африканската Църква. *“Това е волята на Небето, о, императоре! Да не напускаш своето свято начинание за избавлението на Африканската църква. Богът на битките ще марширува пред знамето ти и ще разпръсне враговете ти, които са враговете на неговия Син.”* Залез и падение на Римската империя. Едуард Гибън. Падението на Изтока. Глава 41.

Велизарий бил изпратен в Африка да покори вандалите и през 534 г. сл. Хр. те „изчезнали от историята“. Енциклопедия Британика. Изд. 1963 г. Том 22. с. 973.

“Арианската ерес била забранена и расата на тези бележити войни била изкоренена... Малко са случаите в историята на такова незабавно и пълно заличаване на една нация, като това на вандалите в Африка.” История на Гърция под Римляните. Джордж Финли, с. 234 1856 г. Факти на вярата, с. 44.

Армиите на Юстиниан насочили сега вниманието си към Италия и арианите остготи.

В 538 г., под командването на Велизарий, били обсадени Рим, Сицилия и Региум и две години по-късно, Равена, столицата на остготите. Въпреки че Тотила, новият водач на остготите обсадил Рим и успял на два пъти да го превземе, той не успял да установи царството.

Силата на остготите била сломена през 538 г. сл. Хр. И опитите им да

възвърнат царството били само едно мъждукане на едно угасващо светило. Това било унищожението и заличаването на един велик и могъщ народ от световната история." Падането на Рим. Дж. Г. Шепърд, с. 306. 1892 г. Факти на вярата, с. 49.

Царството на остготите *"загубило своя крал, столицата си и съкровищата си, провинциите от Сицилия до Алпите и военната сила на двеста хиляди варвари, подготвени великолепно с коне и снаряжение."* Залез и падение на Римската империя. Гл22. Параграф 23, 28. Гл. xliii. Параграф 4. Едуард Гибън. („Изчистването“ се осъществило до 552 г. сл. Хр. [или 555 г.] за пълно заличаване) Двете републики, с. 552.

Пророчеството било изпълнено и последните три рога били изкоренени. Сега папата можел да държи със сила скиптъра си, принуждавайки императорите и царете на Европа да се кланят с почитание.

Пророк Данаил видял финалния резултат на тази дълга религиозна борба във видение: *"Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, малък рог, пред който три от първите рогове се изтръгнаха. И ето, на този рог имаше очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща (надменно)"* Данаил 7:8.

Казва се три пъти:

"... и другият, който излезе, пред когото паднаха три..." Данаил 7:20.

"... и друг ще се издигне... и той ще подчини трима царе." Данаил 7:24.

Историята нарича тези царства „варварски“ и умовете ни като цяло гледат на тях като на непокорни и свирепи езичници. Вярно е, че вандалите са известни като жесток народ, но от техните, приблизително пет милиона души само малък процент били военни мъже. Останалите били майки, бащи, деца, дядовци и баби, братя и сестри, лели, чичовци и приятели, които искали да живеят в мир.

Същото е и при херулите и остготите. Някога тези царства били езически, но

в последствие всяко едно възприело християнската вяра.

В своето ходене с Бога, трите варварски народа постепенно споделили виждането, че папството е в грешка относно своето разбиране за Триединството и застанали срещу една религиозна сила, която трябвало да стане универсална Католическа Църква. (В своята ревност за премахването им от земята, Римската Църква не правила разлика между ариани и полу-ариани)

Може би трябва да преосмислим своето отношение към тези хора! Желанието им да покорят други народи е поставяно под въпрос, но ние не сме живели в техните времена. Може би те са били отвлечени от домовете си. Един историк казвал, че храната е била тяхната най-спешна нужда. Нека не забравяме, че тези хора били унищожени понеже Рим ги считал за култ и бил решен да премахне всички, които не вярвали в Римските догми, особено тази за Триединството.

Ами днес?

Ако католическата църква направи проучване на вярванията на нашите пионери, един съвременен Юстиниан би ни заличил!

“Причината за падението на Вавилон е изказана така: „тя опи всичките народи с виното на яростното си блудствуване“...

Вследствие на незаконния си съюз със силите на земята, тази блудница е омърсила чистите истини на Библията и с виното на нейната фалшива доктрина е отровила народите. Само няколко от нейните извращения на истините на Библията трябва да са достатъчни:

Точка 2. Доктрината за Триединството, която била установена в църквата, чрез събора в Никея, 325 г. сл. Хр. Тази доктрина унищожавя персоналността на Бог и Неговия Син Исус Христос, нашият Господ.

Позорните мерки, чрез които тя е била наложена в църквата, които се появяват на страниците на църковната история, наистина могат да накарат всеки вярващ в тази доктрина да се изчерви.”

Дж. Н. Ендрюс. Ривю енд
Херълд. 6-ти март 1855 г.
„Падането на Вавилон“

Глава 7

Единороден

Елън Уайт често е била обвинявана, че отрича божествеността на Христос в началото на нейното служене. Това е така, защото твърдения в писанията ѝ говорят за Исус, че е роден от Отец във вечността.

Не знаем за кои твърдения става въпрос, но може би следното би могло да е едно от тях. *“Вечният Баща, непроменимият, даде Своя Единороден Син, откъсна от лоното Си, Онзи, Който бе направен по изразения образ на Неговата личност и Го изпрати долу на земята, за да разкрие, колко много обича човечеството.”* Ривю енд Херълд. 9-ти юли. 1895 г.

Дали Елън Уайт отрича божествеността на Христос?

Разбира се, че не.

Вие знаете, че е кардинална вяра на християнския свят, че докато Христос не е вечен и без начало, Той не можа да е божествен. Римокатолиците нямат проблем тъй като техният Син е „вечно роден“, без начало. Веруюто на Атанасий.

Различните клонове на арианите са били наричани еретици понеже са вярвали, че Христос има произход, въпреки че те са се различавали в своето разбиране на естеството Му. Така са били нещата, когато обвиненията се появяват за първи път – не е вечен, значи не е божествен.

Но помислете подробно за това.

Бог създал рибите, птиците и животните да се размножават *“всяко според вида си”*. Битие 1:21, 24, 25. Подобното е замислено да ражда подобно. Той създал

растения, за да произвеждат собствения си вид – домати произвеждат домати. Дори в областта на ума: “каквото посее човек, това и ще пожъне” - Галатяни 6:7.

Това, което е вярно за природата, е вярно също и за човешките същества.

Бог създал Адам и Ева като човешки същества и тъй като те са наши родители, ние получаваме тяхното естество. Това не е странно за нас. Ние сме родени с човешко естество, защото нашите майка и баща са били човешки същества.

Така е и при Бога. Когато Той е родил Син във вечността, Синът Му е приел същото естество като Своя Баща – божествено естество. Това не е трудно за разбиране.

Божият Син е наследил божествеността по рождение и му е дадено името Михаил^{☉☉☉☉☉☉} (мии-ка-еил). Той не е бил съравен и съвечен Бог, но роден Син, “отблясъкът на Неговата (на Отец) слава и изразен образ на Неговата (на Отец) личност...” Евреи 1:3.

За нещастие, продължава да съществува неправилната идея, носеща със себе си друга мисъл – Синът на Бога бил сътворен.

Епископ Александър казал: “Арий, в директно противопоставяне на истината, утвърждавал, че Синът на Бога е просто едно създание или сътворено същество, добавяйки известната мисъл – имало е време, когато Той не е бил...” Александър, 4-ти век.

Не знаем със сигурност дали Арий е вярвал, че Синът е сътворен, обаче, отново и отново католическите писатели го обвиняват в това. Комбинират се две мисли - * Синът е сътворено същество и * имало е време, когато Синът не е бил – втората доказва първата.

Може да смятате, че католическите писатели доказват, че Арий е вярвал, че

Исус е бил роден, обаче има историци, които вярват, че това е било фалшиво обвинение срещу Арий от Католическата Църква.

Адвентният автор, Бенджамин Г. Уилкинсън твърдял: “Разпространявало се едно погрешно обвинение, че всички, които били наречени ариани, вярвали, че Христос бил сътворено същество.” Истината триумфираща, с. 92. 1944 г.

Настоящият писател се съгласява с този брат понеже точно същите думи се повтарят и в наши дни, не от католици, но от Адвентисти от Седмия Ден.

Без значение колко пъти е било казано на братята – аз не вярвам, че Исус е бил сътворен – ние продължаваме да сме разбирани погрешно като че казваме, че Той е бил сътворен.

Защо това е така?

Странно е. Вероятно това е така, защото те не могат да разграничат в умовете си мисълта, че Божият Син е имал произход, следователно Той не може да е божествен и трябва да е сътворен. Тази предпоставка може да изглежда логична, но не е правилна.

През 1883 г. бил зададен въпрос и след това даден отговор в Ривю енд Херълд.

Въпрос: Ще ме облагодетелствате ли, моля, с онези стихове от Писанието, които казват ясно, че Христос е сътворено същество?

Отговор: Вие грешите в предположението си, че Адвентистите от Седмия Ден учат, че Христос някога е бил сътворен. Напротив, те вярват, че той е бил „роден“ от Отец и че е уместно да бъде наречен Бог и да Му се покланят като на такъв. Те също вярват, че световите и всичко, което съществува е било създадено от Христос в съюз с Отец. Те обаче вярват, че там някъде във вечните векове на миналото е имало момент, в който Христос е дошъл в съществуване. Те смятат, че е необходимо Бог да предшества Христос в Неговото съществуване, така че Христос да би могъл да е роден от Него и да поддържа с Него връзката на Син. Те

се придържат към отделната персоналност на Отец и Сина, отхвърляйки като абсурдна тази характеристика на Тринитаризма, която настоява, че Бог и Христос и Святият Дух са три личности и все пак една личност. Адвентистите от Седмия Ден поддържат, че Бог и Христос са едно в смисъла, в който Христос се е молил Неговите ученици да бъдат едно; т. е. Едно в дух, цел и дейност. Ривю енд Херълд. Том 60. № 16. с. 250. 17-ти април 1883 г. www.adventistarchives.org/docs/RH/RH18830417-V60-16_V.pdf

В Минеаполис, старейшината Е. Дж. Уагонър трябвало да се занимава с въпроса, че Исус бил родено същество. Той казал: *“Никой от поддържащите този възглед не би могъл да има някаква правилна концепция за възвишената позиция, която Христос в действителност заема ... Писанието заявява, че Христос е „Единородният Син на Бога“.* Той е роден, а не сътворен. Колкото до това, кога е бил роден, не е за нас да питаме, нито умовете ни биха могли да го схванат, ако ни се кажеше... Идеята е, че Христос е роден Син, а не сътворен субект. Той има по наследство по-превъзходно Име от това на ангелите; Той е „Син на Неговия собствен дом“ (Евреи 1:4. 3:6)“ Христос и Неговата правда, с. 27.29.

Словото, което *“беше при Бога... стана плът и пребиваваше между нас (и ние видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отец), пълно с благодат и истина”* - Йоан 1:14.

Гръцката дума за роден в текста е моногенес, което означава, (моно) „един“, „единствен“, „сам“ и е в съчетание с „геннао“ което означава „да бъде“. Така, това означава „единствено роден, единствено дете, единороден, единствено родено дете“.

Четири стиха говорят за Божия „Единороден Син“ като моногенес: Йоан 1:18. 3:16. 3:18. 1Йоан 4:9. Друг стих казва: *“Единородният на Отец.”* Йоан 1:14. Един друг стих се позовава на Авраамовия „единороден син“ – Исаак - Евреи 11:17.

Думата моногенес също се превежда като „единствен“, но пак се отнася за

„единородно“ дете. Вдовицата от Наин е имала син, който бил „едничък син на майка си“ - Лука 7:12. Яир имал „една дъщеря“, която била болна и умряла - Лука 8:42. Бащата с епилептичния син казал „той ми е единствено дете“ - Лука 9:38.

Преводачите на Библията на Крал Яков разбирали истинското значение на моногенес и са я превели правилно. През 1611 г. те писали: *“For God so loued y world, that he gaue his only begotten Sonne, that whosoever belieueth in him should not perish, but haue euerlasting life.”* Йоан 3:16. (Правописът е на стар английски; думата за „the“ е една странна буква, малко като „y“)

Важно е да се разбере, какво означава наистина моногенес, тъй като тя бързо се премахва от християнския свят, в т. ч. и от Адвентната църква.

Защо това е така?

Лансира се идеята, че гръцкият всъщност означава - „уникален“.

Въпросът беше зададен на един приятел грък преди известно време: *Какво означава моногенес?* Като Тринитарист, той каза: *На гръцки това означава „единороден“.*

И така, защо хората са толкова загрижени да премахнат „роден“?

Не може да се каже, че идеята е дошла на някой, който не е посветен в нещата. Може би това е било с цел да се противодейства на истината!

Ако Исус не е бил роден от Отец и произходът Му не е от Него, Той не би могъл наистина да бъде смятан за Син.

Виждате че Мария не е родила просто едно дете, което е било родено от Святия Дух – човешка майка и божествен Баща. Ако това е всичко, което се е случило, със сигурност бихме могли да кажем, че Исус е бил една напълно нова личност, родена от божествен Баща и човешка майка.

Обаче това не е истината на Писанието.

“В небесните съвети, преди създаването на света, Отец и Синът влязоха в завет, че ако човекът се покаже недостоен за Бога, Христос - едно с Отец, щеше да заеме мястото на престъпника и да претърпи наказанието за справедливостта, което трябва да падне върху Него.” Ръкопис 145. 1897 г., Елън Уайт. Адвентен Библейски коментар - с. 1070.

Когато дошло време за възплъщението, Михаил, Божият Единороден Син, влязъл в човешкото семейство. Не става въпрос за някоя съравна личност, наречена Бог Свети Дух, която предоставила просто семето за зачеване на детето Исус.

Библията казва: *“... онова, което беше заченато в нея е от Светия Дух.”* Матей 1:20. Ако се вземе само този текст, може да се погледне с едно Тринитарно разбиране, че Бог Светият Дух извършва чудото за зачеването на Мария. Но как тогава Бог Отец е станал Бащата на Исус?

Ако всяка личност на Тринитарния Бог е съравна и съвечна и Светият Дух е бил божественият Деятел ангажиран с възплъщението, каква роля е играл Бог Син в целия процес?

Отношенията между Отец и Сина се обръкват.

Истината е, че Божият божествен Син в утробата на Мария облече Себе Си чрез Духа по начин, който не разбираме. Псалмистът казва: *“Жертва и принос не си поискал...”* Пс. 40:6. Когато говори за Христос, апостол Павел добавя думи в своето цитиране на псалом; *“но си Ми приготвил тяло”* - Евреи 10:5.

Елън Уайт казала: *“Чрез болезнен процес, на безкрайна цена, Христос, мистериозно, както за ангелите, така и за човека, възприе човешко естество. Скривайки Своята божественост, Той остави Своята слава, беше роден като*

бебе във Витлеем” Поглед нагоре, с. 90.

Пророкът казва също, че Христос “спечели в един нов смисъл титлата Син на Бога” когато прие човешко естество. “Макар, че беше Син на човешко същество, Той стана Синът на Бога в един нов смисъл. Така Той застана в нашия свят – Синът на Бога, но по рождение присъединен към човешката раса” - Избрани вести, кн. 1, с.226, 227.

Ако Исус е станал Син в един „нов смисъл“, Той трябва да е бил Син преди идването Си на тази земя. Не е възможно думите да се разберат по някакъв друг начин.

Последното изречение в цитата изяснява истината: “Той застана в нашия свят – Синът на Бога, но по рождение присъединен към човешката раса.” Синът на Бога и човешката раса съществуваха отделно, *но* бяха обединени (присъединен) „по рождение“. Малката дума „но“ е ключът, който свързва две реалности.

Бог иска да приемем тази истина и да ѝ се наслаждаваме.

“Нека пием от тази любов, за да може да познаем от опит, какво реално, нежно и радостно преживяване има в осъзнаването на Бащинството на Бога” - Сполдинг и Мейгън, с. 69.

Глава 8

Капки роса

Една година след сесията на Генералната конференция през 1888 г. сестра Уайт била попитана – *Какво мислиш за светлината, която представят тези братя?*

Нейният отговор бил даден в една проповед: *“Та няма не знаете, че аз ви я представях през последните 45 години – безподобното очарование на Христос... Когато брат Уагонър изнесе тези идеи в Минеаполис, това беше първото ясно учение по този въпрос, които бях чувала от човешки устни, с изключение на разговорите между мен и моя съпруг.*

Казах си, това е защото Бог ми го е представил във видение и аз мога да го видя толкова ясно, а те не могат да го видят, защото това никога не им е било представяно като на мен. А когато и друг го представи, всяка фибра на сърцето ми каза: Амин” Ръкопис 5 – с. 219. Ръкопис 5, с. 10. Проповед – Рим. Ню Йорк. 19-ти юни, 1889 г.

Това беше „най-скъпоценна вест“ - Свидетелства - Том 9, с. 91.

В доклада от сесията в Минеаполис, пророкът твърдяла: *“Виждам красотата на истината в представянето на правдата на Христос във връзка със закона, така както докторът (Е. Дж. Уагонър) я постави пред нас... Това, което беше представено е в съвършена хармония със светлината, която Бог благоволи да ми дава през всичките години на моята опитност”* - Материали от 1888 г., с. 164.

Забележете последните й думи: *“Тя е в съвършена хармония със светлината, която Бог благоволи да ми дава през всичките години на моята опитност”* (Удебеленият шрифт е добавен).

Звучи ли това твърдение така, сякаш Елън Уайт е променила вярванията си?

Никак.

През 1890 г., Елит Дж. Уагонър отпечатал една книга, която носила заглавието: „Праведността на Христос“, точно представяща учението и изказа от Минеаполис. Тя била съставена на основата на кратки доклади от Джеси Ф. Мозър-Уагонър, събрани на сесията на Генералната конференция (В САЩ, тя била 98 страници, отпечатана от Пасифик Прес. В Англия тя се наричала „Христос - нашата правда“, а в Австралия, „Христос и Неговата правда“, отпечатана през 1893 г.)

След сесията, сестра Уайт, заедно с братята Джоунс и Уагонър, посещавала различни места със същата вест. *“Във всяка среща след Генералната конференция, души жадно приемаха скъпоценната вест за праведността на Христос”* - Ривю енд Херълд. 23-ти юли, 1889 г.

През 1892 г., тя писала: *“Времето на изпита е точно пред нас, защото Високият вик на третия ангел вече е започнал с откровението за правдата на Христос, опрощаващият греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя”* - Избрани вести – кн. 1, с. 363.

Защо тя не е станала на Късния дъжд?

Само няколко местни църкви приели вестта. На сесията на Генералната конференция едно огромно мнозинство от ръководителите на деноминацията не желали *„да изоставят своите предубедени мнения“* ... Светлината, която трябва да *„осветли цялата земя със славата си“* срещна съпротива и чрез действието на нашите собствени братя беше задържана за света в голяма степен” - Избрани вести, кн. 1, с. 234.235.

Вестта е била представена ясно, но тези, които не желали да приемат светлината, били прекалено много.

В годината преди Минеаполис, Елън Уайт отправила предупреждението: *“Вниманието на хората трябва да бъде спечелено; докато това не бъде направено, всяко усилие е безполезно; дори и ангел от небето да слезе да им говори, думите му не биха постигнали повече, отколкото ако той говореше в студеното ухо на мъртвец”* - Ривю енд Херълд, 22-ри март 1887 г.

При съпротивата на толкова много ръководители на Конференцията, пророкът казала след това: *“Каква сила трябва да имаме от Бога, така че ледените сърца, които следват само една законническа религия, да видят подобрите неща, които са им предоставени – Христос и Неговата правда! Беше необходима една животодавна вест, за да даде живот на сухите кости”* - Материали от 1888 г., том 1, с. 229.

Животодавната сила била направена достъпна, но много „кости“ останали сухи. В 1890 г., било казано: *“Като народ, ние сме проповядвали закона дотогава, докато сме станали сухи като хълмовете на Гелвуе, които нямат нито роса, нито дъжд. Трябва да проповядваме Христос в закона и ще има жизнен сок и подхранване в проповядването, което ще бъде като храна за загиващото от глад стадо на Бога”* - Ривю енд Херълд, 11-ти март, 1890 г.

В същата тази година, пророкът разкрива един тъжен факт: *“Предразсъдъците и мненията, които преобладаваха в Минеаполис, по никой начин не са умрели. Посетите тогава семена са готови да избуят към живот и да понесат подобаващата жетва, защото корените все още стоят. Върховете са били откъснати, но корените не са мъртви и ще носят несвятия си плод, тровещи възприятията и заслепяващи разбирането на онези, с които се свързват по отношение на вестителите и вестта, която Бог изпраща. Когато унищожите корена на горчицината чрез изповед, тогава ще видите светлина в Божията светлина”* - Ръкопис 40, 1890 г., Материали от 1888 г., гл. 115.

Като резултат, пророкът знаела проблемите, които щели да възникнат в бъдещето. Ще си спомните, че д-р Келог и останалите от неговия медицински екип в Батъл Крийк били видени във видение как събарят стълбовете, поддържащи платформата на Църквата на Адвентистите от

Седмия Ден.

При това видение, Елън Уайт предупредила, че ако тези мъже успеели: *“Нашата религия би се променила. Фундаменталните принципи, които са поддържали делото през последните петдесет години биха се сметнали за заблуда. Би била установена една нова организация. Биха се написали книги от нов порядък... Нищо не би се позволило да стои на пътя на новото движение... Тяхната основа би била построена на пясък и буря и вихрушка биха помели структурата”* - Избрани вести – кн. 1, с. 204.

Може да смятаме, че всичко върви добре и че „църквата успява“, но не трябва ли да се запитаме дали е имало премахване на стълбовете, които поддържат платформата на истината, дадена на Адвентистите от Седмия Ден?

Пророкът предупреждава, че дяволът ще се опита да доведе една „нова организация“, не една организация извън църквата, но отвътре. Тя е била наречена: *„синагога на Сатана”* - Опитности и видения, с. 13. 1851 г. Бюлетин на Генералната Конференция, 22-ри октомври 1903 г. Откровение 3:9.

Без значение какво мислите за „новата организация“ или за „новите книги“ и дали те са сега в църквата, жизнено важно е всички ние да разберем, че единственият начин да се уверим, че стоим на платформата на вечната истина е като сравняваме това, което вярваме, с истината, дадена на нашите пионери, на Уагонър и Джоунс през 1888 г. и Библията и Духът на пророчеството.

В Минеаполис това е била **„най-скъпоценна вест“** за Елън Уайт и двамата млади мъже, които Бог избрал, за да я сподели на сесията на Генералната конференция през 1888 г.

Запитайте се – Дали вестта от 1888 г. е най-скъпоценната вест за мен?

Представете си как стоите между делегатите. Каква би била вашата реакция

спрямо презентацията на брат Уагонър? Помислете за това, докато слушате думите му:

“Словото беше „в началото“. Умът на човека не може да схване времената, които се съдържат в тази фраза. Не е дадено на хората да знаят кога или как Синът е бил роден; но ние знаем, че Той е бил Божественото Слово, не просто преди да дойде на тази земя да умре, но още преди светът да бъде създаден... Ние знаем, че Христос е „произлязъл и дошъл от Бога“ (Йоан 8:42), но това е било толкова назад във вечността, че е отвъд схващанията на човешкия ум” - Христос и Неговата правда, с. 16.

По същото това време, пророкът казала: “И въпреки че може да се опитваме да разсъждаваме относно нашия Създател, колко дълго Той е имал Своето съществуване, къде е влязло злото за първи път в нашия свят и всички подобни неща, можем да разсъждаваме за тях дотогава, докато припаднем изтощени от изследването, но отвъд това, ще има безкрайност” - Адвентен библиейски коментар, том 7, с. 919, 1888 г.

В Минеаполис тази част от вестта е била вярвана от мнозинството присъстващи. Би ли ви било трудно да я слушате?

Уагонър продължил: *“Вярно е, че има много синове на Бога; но Христос е „Единородният Син на Бога“ и следователно Синът на Бога е в един смисъл, в който никое друго същество не е било някога, или някога може да бъде. Ангелите са синове на Бога, както беше Адам, по сътворение; християните са синове на Бога по осиновление, но Христос е Син на Бога по рождение” - Христос и Неговата правда, с. 19, 1890 г. Йов 38:7; Лука 3:38; Римл. 8:14.15.*

Без съмнение, сестра Уайт е чувала брат Уагонър да казва това много пъти и когато тя говорила по същия предмет, думите идвали естествено.

“Пълна жертва е направена; защото: “Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син”- не син по сътворение, както бяха ангелите, нито син по осиновление, както е простеният грешник, но Син, роден в изразения образ на

личността на Отец и в целия блясък на Неговото величие и слава, Един, равен с Бога във власт, достойнство и божествено съвършенство. В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството” - Знамения на времето – 30-ти май 1895 г.

Чуйте, когато говори старейшината Джоунс: Христос, “Който беше роден в образа на Бога, взе образа на човек” - Бюлетин на Генералната Конференция. 189. с. 449. 1895 г.

По-късно той казвал: *“Той, Божият първороден, дойде от небето на земята и беше роден отново... Той, Чийто произход е от дните на вечността, първородният на Бога, беше роден отново, за да може и ние да бъдем родени отново” - Християнско съвършенство, Параграф 53. (Във Витлеем Христос бил роден втори път, „ в един нов смисъл“).*

Всички тези твърдения били направени в годините веднага след Генералната конференция в 1888 г., когато били посещавани църквите. Ако Елън Уайт и двамата братя не са били в хармония, щеше да е невъзможно да падат капките на Късния дъжд.

Разбира се, вестта обхващала повече от произхода на Спасителя, но тези подробности биха подсилили вярата на неговите слушатели в способността на Сина да дарява праведност.

Било показано, че Христос е божественият, всемогъщ Син, притежаващ пълната сила като Създател, Посредник, Законодател, Изкупител и Съдия.

Сестра Уайт казвала: *“Господ, в Своята велика милост, изпрати най-скъпоценна вест до Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изтъкне повече въздигнатия Спасител пред света, жертвата за греховете на целия свят.*

Тя представя оправдание чрез вяра в Гаранта; тя поканва народа да приеме праведността на Христос, която е направена явна в послушанието на всички заповеди на Бога... Всяка власт е дадена в ръцете Му, за да може да разпределя на

хората богати дарове, подарявайки безценния дар на Своята собствена праведност на безпомощния човешки представител” - Свидетелства към служителите – с. 91 .

Това е вест, която носи *“божествени пълномощия”* - Ривю енд Херълд, 3-ти септември 1889 г.

Пет години по-късно, през 1893 г., старейшината Джоунс запитал делегатите, събрани на сесията на Генералната конференция:

“И сега, братя, кога започна тази вест за оправдание чрез Христос при нас като народ?” (Един или двама от публиката: *Преди три или четири години*).

“Три или четири?” (Конгрегацията: *Четири*).

“Да, четири. Къде беше тя?” (Конгрегацията: *В Минеаполис*).

“Тогава, какво са отхвърлили братята в Минеаполис?” (Някои от конгрегацията: *Високия вик*).

“Какво е вестта за праведността? Свидетелството ни каза какво е: Високият вик – Късният дъжд. Тогава, какво отхвърлиха в Минеаполис братята на тази страшна позиция, на която стояха? Те отхвърлиха Късния дъжд – Високият вик на Третата ангелска вест” - Ежедневен Бюлетин на Генералната Конференция, 1893 г., No.11., с. 68.

Капките роса от Късния дъжд започнали да падат в 1888 г., но благословенията били блокирани. Минаха години. Минаха сто двадесет и пет години!

Колко време ще мине преди ангелът от Откровение 18 да се върне?

Пророкът представя три съществени елемента за приемане на Късния дъжд:

* Вестта.

Вестта за праведността, според Божието разбиране на праведността, трябва да бъде представена такава, каквато е била през 1888 г. *“Това е вестта, която Бог заповяда да бъде дадена на света. Това е Третата ангелска вест...”* - Свидетелства до служителите, с. 91.

“Някои ми писаха, като искаха да разберат дали вестта за оправдание чрез вяра е вестта на третия ангел и аз отговорих: „Тя е вестта на третия ангел в истинност” - Ривю енд Херълд, 1-ви април 1890 г.

* Лична готовност.

„Ние трябва да бъдем очистени от ревливост, лоши подозрения, себеугаждане и всичко, което омърсява. Характерът на Христос трябва да бъде „възпроизведен съвършено“ в Божия народ - Притчи Христови с. 69.

“Днес трябва да имате съдовете си очистени, за да са готови за небесната роса, готови за изливанията на Късния дъжд; защото Късният дъжд ще дойде и благословенията на Бога ще изпълнят всяка душа, която е очистена от всичката нечистота. Това е работата ни днес, да предаваме душите си на Христос, за да можем да бъдем подготвени за времето на освежението от присъствието на Господ – подготвени за кръщението на Святия Дух” - Божията удивителна благодат, с. 205.

* Работа за души.

“Великото изливане на Духа на Бога, което осветлява цялата земя с Неговата слава, няма да дойде дотогава, докато нямаме един просветен народ, който знае от опит какво означава да бъдат съработници на Бога... но това няма да бъде докато по-голямата част от църквата не са съработници с Бога” - Ривю енд Херълд. 21-ви юли. 1896 г.

Ако тези три области не са реалност в нашия живот, Святият Дух *„може да*

пада на сърцата около нас, но ние да не го различим или да не го приемем“ - Свидетелства към служителите, с. 507

Глава 9

Божията светлина

“В началото Бог създаде небето и земята. А земята беше без форма и пуста; и тъмнина покриваше лицето на бездната. И Духът на Бога се движеше върху повърхността на водите” - Битие 1:1, 2.

Вижте, казва тринитаристът, там е Святият Дух, третата Личност на триединния Бог.

Какво ви кара да мислите по този начин?

Да, така казва. Това е първият път, когато Святият Дух е споменат в Библията и от тук продължава в цялото Писание.

Но текстът не казва: „Святият Дух“.

Но, това се има предвид.

От къде знаете какво се има в предвид?

Какво друго може да означава?

Толкова много попадат в капана на айзегетиката с Битие 1:2. Това не е просто един фалшив метод за изучаване, но той дава една напълно погрешна картина, както видяхте в предишната глава, когато Джим подскочи при думите; “мъчени завинаги.”

Думата за Дух е *руах*. Това е единствената дума в еврейския за дух – всеки дух – човешки дух, свят дух и зъл дух. Думата *руах* сама по себе си не

идентифицира кой дух; това прави контекстът.

На еврейски е *руах елохим* - "дух бог" - се движеше върху лицето на водите. Ние знаем, че се говори за истинския Бог, така че можем да поставим и главни букви и на двете думи "Дух Бог", и за да се чете добре на английски можем законно да поставим „на“, правейки това Дух на Бога.

Когато се тълкува текстът, какво казва Библията?

Тя казва: "*духът на Бога се движеше по лицето на водите*" - Битие 1:2.

Казва ли ни, че това е третата личност на триединен Бог? Не.

Тринитарно ли е или не е тринитарно?

Зависи дали режимът ни на изучаване е екзегетика или айзегетика.

На основата само на този текст ние можем да кажем: *Не знаем*. Само едно изучаване на всички библейски препратки за *руах* ще разкрие значението на Дух на Бога.

През целия Стар завет на *руах* се гледа като – „Дух на Бога“, на Господ, Моят Дух, духа ми, Неговият Дух, негов дух, Духът, духът, дух, всеки дух, твоят дух, техният собствен дух, на духа, друг дух, в дух, чий дух, дух, дух на, дух в“; и други с прилагателно пред „дух“, такива като „дух на мъртви“ (Онези с главна буква се отнасят за Божия Дух, извлечено от контекста; с малки букви е или човешки дух или зъл дух).

Никъде в еврейския не се намира титлата: „Бог Святият Дух“.

В Новия завет, гръцката дума е *пнеума* и се използва за точно същите понятия. Някои, които имат прилагателно пред тях са „нечист дух, ням дух, оживотворяващ Дух, вечен Дух“. Други стихове са – „от един Дух са кръстени всички“, и „този, който е свързан с Господ е един дух“. (Подобно понятие е

Holy Ghost вместо Spirit) Други новозаветни термини са: „Духът на Христос, Духът на вашия Отец, Духът на Неговия Син, Духът на устата Му, Духът на пророчеството“.

Никъде, нито в еврейския, нито в гръцкия, не се открива титлата: „Бог Святи Дух“. Нито се намира и в Духа на пророчеството.

Едно цялостно изследване разкрива, че „Духът“ е самото присъствие на Бога – в Дух. Това не означава, че той не е личностен. *“Святият Дух е личност; защото Той свидетелства с нашите духове, че сме деца на Бога”* - Ръкопис 20 – с. 68.

Едно фалшиво обвинение срещу нетринитаристите е – *Вие вярвате, че Святият Дух е само едно влияние или сила.*

Не, самият Дух на Бога в Неговото всеприсъствие, е Който има силата.

Седящ на Своя трон в слава, Бог е способен да говори на святите същества в Неговото присъствие, но Той също може да говори, да чува, да насочва, да изобличава, да убеждава, да утешава и да дава сила на Неговия народ на всяко място във вселената, чрез Неговия личен всеприсъстващ и мощен Дух.

На някои им е трудно да си представят тази концепция, но дяволът я е фалшифицирал като дава на мъже и жени предполагаемата способност за преживяване извън тялото.

Едно от тези е наречено астрално пътуване. Тялото остава в местната си среда, докато „духът“ скита из отдалечени земи. В едно отдалечено място „духът“ хваща нещо от страната и когато пътуването приключи и „духът“ се върне в тялото, доказателството се намира в ръцете им.

Не е трудно да се схване. Способностите на нашия дух са ограничени от собствените ни умове, но способностите на Бога не са. Можем да кажем: *С теб съм духом* и с това имаме предвид нашите мисли и чувства са с теб.

Колосяни 2:5. Когато Бог казва това, Той може реално да бъде с нас чрез всемогъщия Си Дух, не просто като влияние, но самото Му присъствие.

Чуйте псалмистът как говори за Божия Дух. *“Къде да отида от Твоя дух? Или къде да отлея от присъствието Ти? Ако се възкача на небето, Ти си там: ако си направя легло в ада, ето, и там си Ти. Ако взема крилата на зората и обитavam в най-крайните части на морето; дори и там ръката Ти ще ме води и десницата Ти ще ме държи”* - Псалом 139:7-10.

Това не е една неодошевена сила – в небето, в гроба, в морето – но самото Божие присъствие.

“За нас величието на Бога е непонятно. “Тронът на Господ е в небето” - (Псалм 11:4) ; но чрез Неговия Дух Той присъства навсякъде. Той има интимно познание и личен интерес към всички дела на ръката Си” – Възпитание, с. 132.

Елън Уайт не предполага, че Божият Дух е само едно могъщо влияние. Тя прави съвършено ясно, че Бог е навсякъде, имащ *“интимно познание”* и *“личен интерес”* към Неговото творение чрез Неговия Дух (Псалом 139 е цитиран в този пасаж).

Ако молим Бог да бъде с нас в срещите ни, Неговото присъствие наистина е с нас, защото Той казва: *“... там съм и Аз посред тях”* - Матей 18:20. Това е същият „Дух на Бога“, Който се движеше над повърхността на водите в началото.

Друго обвинение, което се отправя е – *Вие не вярвате в Святия Дух*. За мнозина тази мисъл е страховита, защото отричането на Святия Дух може да бъде непростимият грях. Но това също не е правилно. Когато Исус обещал Утешителя, Юда (не Искаротски) приел малък проблясък на разбиране, защото попитал: *“Как така ще изявиш Себе Си на нас, а не на света?”* - Йоан 14:22.

В отговор Исус казал: *“Ако Ме възлюби някой, ще пази думите Ми: и Моят*

Отец ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим Нашето обиталище при него... - Йоан 14:23.

Не пренебрегвайте думите на Исус - **“Ние”**, говорейки за Себе Си и Своя Отец, **“ние** ще дойдем при него и ще направим **нашето** обиталище при него“. Отец и Синът са, Които ще направят Тяхното обиталище при вярващия. Исус казал: *“... Духът на истината ... ще бъде във вас”* - Йоан 14:17. (Римляни 8 глава изяснява това като разменя понятията Духът на Отец и Духът на Христос, не като два Духа, но като един - Римляни 8:9-11).

Ясно е, че има само *“...един Дух...”* - Ефесяни 4:4; Ефесяни 2:18.

Отношенията между Отец и Сина са интимни, тъй като Те *“и Двамата имат един и същ Дух”* - Христос и Неговата правда, Е. Дж. Уагонър, с. 30.

“Където и да са Божиите деца, там е и Духът – не някоя индивидуална личност, така както ние виждаме личностите, но имащ силата да направи да присъстват Отец и Сина” - Въпроси и отговори, М. К. Уилкокс, том 11, Изд. 1919 г., с. 38., Изд. 1938 г. с. 34. *“...Двамата идват чрез Святия Дух”* - Пак там.

Исус се молил за Неговия народ, *“те всички да бъдат едно; както Ти, Отче, Си в Мен, и аз в Теб, и Те също да могат да бъдат едно в Нас... така че те да могат да бъдат едно, както и Ние сме едно... аз в тях и Ти в Мен, да може да бъдат направени свършени в единство...”* - Йоан 17:21.23.

Само когато имаме Духа на Отец и Сина, можем да имаме единство и близост с Тях. Друг независим Дух, като третата съвечна личност на един Тринитарен Бог, не може да даде интимност в полза на Отец и Сина. Никой не може да осигури интимност за друга личност.

Преди Исус да се възнесе на небето, Той обещава, че няма да остави Своите ученици сираци. *“Няма да ви оставя безутешни”* - Йоан 14:18. *“Ще се помоля на Отец и Той ще ви изпрати друг Утешител, така че Той да може да присъства с*

вас завинаги” - Йоан 14:16.

Какво имал предвид Исус с „друг Утешител“, когото Той нарекъл „Духът на истината“? Исус казал за този Дух, „Той пребъдва с вас и във вас ще бъде” - Йоан 14:17. (Гръцката дума за „друг“ в този стих е аллос, което означава „друг - същият“, показващ, че Утешителят е позната личност, а не непознатата).

Исус говорил за Святия Дух в трето лице, „... Той пребъдва с вас и във вас ще бъде” - Йоан 14:17. Но Той също говорил за Духа в първо лице, защото говорил на учениците Си – „Аз ще дойда при вас” - Йоан 14:18. (За читатели, които не са напълно запознати с граматиката, първото лице е когато говорим за себе си като Аз, мен, мой; второ лице е когато говорим на друг като ти или твой; трето лице е когато говорим за друг като той, тя, то, него или нея).

В горните текстове Исус говори в трето и първо лице, когато прави препратка към Святия Дух?

Гворенето в трето лице, когато има предвид Себе Си не е било нещо необичайно за Исус. Той често наричал Себе Си: „Човешкият Син” и хората питали: „Кой е този Човешки Син?” - Йоан 12:34.

В някои случаи, сестра Уайт говорила за себе си в трето лице. Един пример: „Сестра Уайт не е авторът на тези книги. Те съдържат инструкцията, която Бог ѝ е дал по време на житейско ѝ дело” - Ривю енд Херълд. 20-ти януари, 1903 г. (Тя би могла да каже: „Аз не съм авторът... Бог ми е дал.” Това би било в първо лице).

Когато пророкът казала: „Святият Дух е третата личност на Божеството,” тя говорила числено - Копнежът на вековете, с. 671. Вярно е, че Отец, Синът и Святият Дух са три живи личности, но не е лесно да се разбере Святият Дух.

Казва ни се чрез пророка, че *“естеството на Святия Дух е тайна. Хората не могат да я обяснят... (и относно) такива тайни, които са твърде дълбоки за човешкото разбиране, мълчанието е златно.”* Деяния на апостолите, с. 52.

Обърнете специално внимание, че точно *естеството* на Духа е тайната. Същото е и със Самия Бог, както пророкът пише: *“Нито един човешки ум не може да схване Бога. Никой не трябва да подхранва спекулации относно Неговото естество. Тук мълчанието е красноречиво. Всезнаещият е отвъд дискусия.”* Служба на здравето с. 429. Това не означава, че трябва завинаги да замълчим относно Бога или Духа, защото много е разкрито.

Думата „друг“ трябва да се погледне в светлината на Христовото обещание, че няма да остави Своите деца като сираци, а ще се върне при тях в Духа, като техен пребъдващ Утешител - Отразяване на Христос, с. 200.

Друга трудна дума, използвана от Елън Уайт, е „представител“, тъй като умовете ни веднага виждат *друга* съвечна личност (като в Триединството) представяща Христос, но не е това вестта.

“Святият Дух е Христов представител, но съблечен от персоналността на човечеството, и следователно независим. Обременен с човешкото, не би могъл да бъде лично на всяко място. Затова беше в техен интерес Той да отиде при Отец и да изпрати Духа да бъде Негов заместник на земята... Чрез Духът, Спасителят щеше да бъде достъпен за всички. В този смисъл Той щеше да бъде по-близо до тях, отколкото, ако не се беше възнесъл на високо” - Копнежът на вековете, с. 669.

Ако прочетете пасажа правилно, бихте видели, че Духът бил „съблечен“ от „персоналността на човечеството“. Това не означава съблечен от персоналност, но от препятствията [т. е. , обремененостите] на човешката персоналност или плът.

Някои братя смятат, че като е станал човек, Исус се е отказал от всеприсъствието Си и затова се налагало да изпрати „друг“ като Свой представител. Вярно е, че в Своята човешка плът, Христос бил ограничен до едно място и време, но след Своето славно възцаряване в небето, Той можел да се върне в Дух. Ако Исус беше останал на земята, Той би могъл да бъде

само с онези в Неговото физическо присъствие, но идвайки в Дух, Той можел да бъде с всички вярващи.

Друг цитат, подобен на предишния, изяснява още повече този въпрос: *“Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Святия Дух да бъде Негов заместник на земята. Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството и следователно независим. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Своя Свят Дух, като Всеприсъстващия”* Ръкопис т. 14, с. 23, удебеленият шрифт е добавен, № 1084.

Обърнете внимание на думите: *“Святият Дух е Самият Той...”* С тези думи, пророкът напълно изяснява, че Христос щял да *“представи Себе Си...”* на земята. Както човек отива в съда да представлява себе си, така и Христос се връща в Дух, представящ Себе Си.

Не се изненадвайте, ако е трудно.

“Учениците все още не успяваха да разберат Христовите думи в техния духовен смисъл и Той отново обясни Неговото значение. Чрез Духът - каза Той - Той щеше да им представи Себе Си” - Копнежът на вековете, с. 670.

По време на първото Си посещение след възкресението, Исус *“духна”* върху Своите ученици, казвайки: *“Приемете Святия Дух”* - Йоан 20:22.

“Исус чака да вдъхне на всичките Си ученици и да им даде вдъхновението на освещаващия Си дух и да прелее жизненото влияние от Себе Си към Своя народ... Христос трябва да живее в Своите човешки представители и да работи чрез техните способности, и да действа чрез техните таланти. Тяхната воля трябва да бъде подчинена на Неговата воля, те трябва да действат с Неговия Дух, така че да не са повече те, които живеят, но Христос да живее в тях. Исус се опитвал да запечата в тях мисълта, че с даването на Своя Свят Дух, Той им дава славата, която Му е дал Отец, така че Той и Неговият народ да бъдат едно в Бога” -

Знамения на времето, 3-ти октомври 1892 г. Ще приемете сила, с. 26.

„Докато Исус служи в светилището горе, Той все още е служител на църквата на земята чрез Своя Дух. Той е скрит от зрителните сетива, но Неговото обещание, преди да се възнесе, се изпълнява: "Ето, Аз съм с вас винаги, до края на света" (Мат. 28:20). Въпреки че делегира Своята власт на по-нископоставени служители, Неговото енергизиращо присъствие все още е с църквата Му" - Копнежът на вековете, с. 166.

Тайната, отнасяща се до пребъдващия Дух е била разкрита с думите: *"Христос във вас, надеждата на славата" - Колосяни 1:27; Римляни 16:25.*

Ние сме били запланирани като Божие обиталище, защото апостол Павел казал: *„Не знаете ли, че сте храм на Бога..." 1Коринтяни 3:16.* Винаги е било вярно, че *"Божията цел е всяко сътворено същество, от бляскавият и свят серафим до човека, да бъдат храм за пребъждането на Създателя" - В Небесни места – с. 191.*

Адам и Ева били създадени с пребъдващия Дух, Който сияел от телата им като *„дрехи от светлина" .* История на изкуплението, с. 21. Когато съгрешили, Духът се оттеглил и те били оставени голи. *Битие 3:10. Конфронтация, с. 59.*

Тези красиви дрехи от светлина са *"като тези, които носят ангелите"* и ако имаме Христовия Дух в сърцата си, ще дойде денят, когато той ще просияе от нас като славна светлина на небесното облекло, доказателство за нашето единство с Бог Отец и Неговия възлюбен Син - Синове и дъщери на Бога - с. 124.

Когато Исус се завърне, Той ще дойде със славата на Своя собствен Дух, славата на Отец и на святите ангели и *"ще дойде обвит в одеждата на светлината, която Той е носил от дните на вечността"* - Издигнете Го, с. 373.

В небесното царство Святият Дух няма трон, с изключение на осветените сърца на всички, които съставят голямото Божие семейство.

Глава 10

Драстични мерки

Джон Х. Келог бил блестящ доктор, оглавявал най-големия и най-уважаван санаториум в света. Много от неговите основатели дошли от висши класи на обществото, в това число и някои кралски особи.

Но Батъл Крийк си имал своите проблеми.

В продължение на години сестра Уайт съветвала, че евангелското служене и медицинското дело трябва да вървят ръка за ръка. Пасторите трябвало да бъдат здравни мисионери. Някои от медицинските работници били за употребата на лекарства, но съветът бил винаги да се използват естествени лечебни средства. Мъжете доктори и медицинските братя не трябвало да действат като акушерки при раждането на дете; нито докторите от мъжки пол да извършват физиологични прегледи на пациентки. Обратното също било вярно. Не трябвало да се изграждат големи санаториуми и болници; вместо това трябвало да има малки учреждения на различни места. Ръкопис 13, с. 113-118. Съвети върху диетата и храните, с. 303. Съвети върху здравето, с. 212., Серия Б, № 6, с. 192-194.

Като цяло този съвет бил отхвърлен от медицинската професия.

Издателската къща също имала своите проблеми. Вместо да дава предимство на „Великата борба“, според насоките на пророка, те предпочели да отпечатват и да популяризират „Библейски четения за домашния кръг“. Ясна инструкция била дадена относно необходимостта да се отпечатва само литература, която е пълна с истината, но изискването да се поддържа печата, ги накарало да приемат за отпечатване светски творби.

През 1901 г. сестра Уайт писала: "Печатниците в Господната институция, унищожавашите душата теории на Романизма и други тайни на беззаконието... Почти се страхувах да отворя Ривю, боейки се да не би Бог да е очистил издателската къща с огън" - Писмо 138. 1901 г. Свидетелства том 8, с. 91.

Най-накрая, сам Бог предприел драстични мерки.

На 18-ти февруари, 1902 г., санаториумът в Батъл Крийк изгорял до основи.

Това била голяма загуба за деноминацията, но д-р Келог бил решен да го построи наново. Величественият и монументален размер на пет етажната сграда, далеч по-голям от гласувания от съвета, се разбрало, че струва много повече, отколкото се смятало преди това. Историята на нашата здравна вест, Дорс Е. Робинсън, с. 318, 319.

На Келог било поръчано да напише една нова книга, която да помогне за покриване на разходите. Тази книга била: „Живият храм“. Било му казано да не включва своите нови теории, но той пренебрегнал дадения съвет. Опитал се да спечели одобрението на есенния съвет, за да публикува книгата си с църковни средства, но в писмо до Даниелс, сестра Уайт го посъветвала да няма нищо общо с книгата; вотът не бил приет. Келог занесъл „Живият храм“ в издателската къща Ривю енд Херълд да се отпечата като външна творба и те се съгласили да я отпечатаат. <http://www.sdadefend.com/Ad-history/Alpha/alpha-3.htm>

На 30-ти декември същата година, издателската къща изгоряла до основи, а с нея и коректурите от книгата на Келог. Той занесъл ръкописа в една неадвентна печатница.

Финансово, загубата на издателската къща била огромно бедствие за деноминацията и сестра Уайт почувствала тази загуба. Но най-голямата й мъка било поведението на ръководството.

На Генералната конференция предишната година, пророкът била казала на делегатите, че е необходима една цялостна реформация. Тя казала, че църквата „работи с погрешни принципи“ - Ръкописи 37, с. 98., 1901 г.

“Хората загубиха увереност в онези, които имат управление над делото. Но ние чуваме, че гласът на Конференцията е гласът на Бога. Всеки път, когато чувах това, си мислех, че това е почти богохулство. Гласът на Конференцията трябва да бъде гласът на Бога...” Ръкопис 37, 1901 г. с. 8. Разговор с г-жа Е. Г. Уайт в малката църква на Ривю относно делото на Юг.

Братята били посъветвани, че *“не е мъдро да се избира един човек за президент на Генералната конференция”* - До президентите на Конференцията. Август 1896 г. Колеж Батъл Крийк, 1-ви април 1901 г.

“Великият Генерал на армиите, Капитанът на Господното множество, е нашият водач... Сега искам да кажа, Бог не е поставил някаква царска власт в нашите редици, за да контролира този или онзи клон на делото.” Бюлетин на Генералната Конференция, 3-ти април, 1901 г. № 1 с. 26.

“Хора с инат и желязна воля, които са и вътре, и вън от службата, се съветват заедно, решени да вземат определени мерки според собствените им преценки” - Свидетелства до служителите, с. 461, 462, 1890 г.

През 1901 г., било гласувано „председател“ да оглавява Генералната конференция в рамките на една година. Бил избран Артър Даниелс, но две години по-късно той все още бил на тази позиция.

Но през 1903 г. била предложена нова Конституция, в която се съдържали специални привилегии за избора на „президент“ на Генералната Конференция, на когото да се дава „мандат от църквата.“ Това щяло да предостави власт на президента и на „главните заседатели“ да въвеждат в сила това, от което те смятат, че се нуждае народът: <http://ims.truepath.com/gcsessions/1903gc.html>

Това е светска политика.

При гласуването, 85 от 108 делегати гласували за новата Конституция, която направила Даниелс президент –службата, която той щял да заема през следващите двадесет години.

Новата Конституция определила Изпълнителен Комитет от 25 члена, които да имат пълна административна власт между сесиите, всеки от тях за пет члена, (в това число и президента или вице президента) като кворум, предприемащи стъпки, които щели да включват целия комитет, 1903 г. Статия 11, Секция 1 и 2. Ранни години в Елмшейвън, с. 257. (Комитетът бил нараснал в 1901 г. от 13 до 25 члена. Бюлетин на Генералната Конференция БГК, с. 151)

Сестра Уайт говорила на Конференцията, казвайки: *“Тези принципи са толкова чужди на Божието управление, че Бог не може да благослови онези, които ги гласуват”* - 1903 г. БГК , с. 152.

“Бог няма да оправдае каквото и да е средство, чрез което хората и в най-малка степен господстват над своите съчовещи и ги угнетяват” - Свидетелства том 7, с. 81.

Елит Дж. Уагонър говорил срещу Конституцията, казвайки: *“Първото възражение, което имам срещу доклада е, че той е във фундаментално и диаметрално противоречие с принципите на организацията, представени в Библията... Щом това е така, смятам, че (в голямата си част) докладът е революционен и непоследователен.... Второто ми възражение е до самата конституция, която, в някои от своите специфики, намирам за най-лошата конституция, която някога е била измисляна между Адвентистите от Седмия Ден”* - БГК 1903 г.

Пърси Мейгън напомнил на делегатите за принципите, заложен в предишния съвет, като казал: *“принципите, които трябва да бъдат изведени на*

преден план, чрез предложената конституция и начинът, по който те са изведени, са същите принципи и въведени по точно същия начин, като тези при създаването на Папството преди стотици години” - БГК. Ден 3. №10, с. 150.

Алонзо Т. Джоунс казал: *“Заедно с доклада на малцинството аз вярвам, че предложената конституция е подривна за принципите на организацията, които ни бяха дадени на Генералната Конференция през 1897 г., и тази от 1901 г....*

Днешната конституция просто ни връща обратно към тези погрешни принципи; защото в предложената конституция е включен принципът, според който един човек ще бъде президент на Генералната Конференция; а след това е наредено така, че малцината да имат глас за моделирането на нещата и да действат за целия народ...” Пак там, с. 152,153.

Една седмица след края на Конференцията, Господ говорил чрез пророка Си относно решенията, взети от църковните водачи: *“Как стана блудница верният град!... Докато църквата, която сега е заквасена от собственото си отстъпничество, не се покае и не бъде обърната, тя ще яде от плода на собствените си дела, докато не се отвори от себе си”* - Свидетелства – том 8, с. 247.250, 21-ви април 1903 г.

Скъпи читатели, не подминавайте тази осъдителна вест само защото е написана преди повече от сто години.

Вместо това се запитайте – *Повтаря ли църквата същото зло?*

Дали все още работим с погрешни принципи?

Пренебрегването на съвета от миналото поставя църквата в много опасна позиция. Бог е търпелив и милостив, но идва време, когато промяната повече не е възможна.

В резултат на решенията през 1903 г., сестра Уайт твърди една година по-късно: *“Видях хора, които са били поставени на доверена позиция като стражи,*

моделиращи и оформящи делото в нашите конференции и институции според светска политика, която Бог осъжда” - Серия Б №.2, с. 19,20, юни 1904 г.

Бог може пак да стигне до драстични мерки. Той наблюдава дали действително се стига до покаяние и промяна.

От мнозина се казва – *Ние сме Лаодикийската църква, а тя ще стигне до славата. Има седем църкви, а не осем. Лаодикия е последната църква; остатъкът.*

За нещастие, тази добре приета позиция превръща Лаодикия в титла, вместо в състояние. В резултат на това ние не сме видели себе си наистина – *“окаяни, нещастни, бедни, слепи и голи” - Откровение 3:14.*

Когато брат Джоунс говорил по този въпрос през 1893 г., той направил това по един толкова ясен начин, че някои от братята се обидили (удебеленият шрифт е добавен от автора)

“Как можете да кажете това? Ние сме християни. Ако аз съм в Христос, трябва ли да призная, че съм безпомощен, изгубен грешник? Мислех си, че когато бях в Христос, можех да благодаря на Бога, че бях добър, напълно свършен и осветен?”

Джоунс отговорил: *“Защо не. Той е. Когато сте в Христос, Той е свършен, Той е праведен, Той е свят и никога не греши и Неговата святост ви се вменява – дава ви се. Неговата вяръност, Неговото свършенство е мое, но аз не съм **това**....*

“О, да, но когато дойда при Него за мъдрост и искам мъдрост и Той ми я дава, тогава не мога да се хваля и да кажа: Аз съм мъдър?”

Защо не... *Когато не съм ходил мъдро, Той ми дава Своята мъдрост; Неговата мъдрост ме ръководи... Той е моята мъдрост и аз въобщо не притежавам мъдрост, освен Неговата мъдрост. Не виждате ли?... „Аз ще те вода с окото си.“ Когато казва, че Той ще ме ръководи с окото Си, аз трябва да отговоря: Неговото око е, което ръководи теб и мен, а не нашите собствени очи...*

А сега за тази мисъл от снощи – някои смятат, че съм отишъл прекалено далече. Те биха могли да кажат, не е достатъчно, когато Той казва: „Ти си окаян“, Аз казвам, че аз съм окаян. Когато Той казва: „Ти се беден“, аз казвам, че съм беден. Когато Той казва: „Ти си сляп“, аз казвам: „аз съм сляп“.

И когато Той казва: „Ти не го знаеш“, тогава трябва ли да кажа: „Знам това“?

Не, не. Когато Той казва: „Ти не го знаеш“, аз трябва да кажа: Аз не го знам. Не отивайте към това да поставяте конструкции на пътя Му... “Ако някой мисли, че знае нещо, той още нищо не знае, така както трябва да го знае” – БГК, 1893 г, с. 63, 64.

Сестра Уайт каза, че Лаодикийската вест е: “изненадващо оповестяване на тяхното истинско състояние на духовна слепота, бедност и окаяност. Свидетелството, толкова режещо и сурово, не може да бъде грешка, защото този, който говори е Верният Свидетел, и Неговото свидетелство трябва да е вярно” - Свидетелства том 3, с. 252, 253.

Осъзнавате ли, че Верният Свидетел ви говори?

И на мен.

Бог иска да **повярваме**, че сме “окаяни, нещастни, бедни, слепи и голи” - всички ние. Не можем да го видим; трябва да повярваме на Божието отсъждане. Славата на човека трябва да бъде „положена в прахта” - Ръкопис 20, с.117.

“Религиозните служби, молитвите, прославата, изповедта за виновността за греха се възнасят от верните вярващи като тамян към Небесното светилище, но минавайки през покварените канали на човешкото, те са толкова омърсени, че докато не се очистят чрез кръвта, те никога не могат да станат ценни пред Бога” - Избрани вести – кн. 1, с. 344.

“Всичко трябва да бъде положено на огъня на Христовата праведност, за да бъде

очистено от земната си миризма преди да се въздигне в облак от ароматен тамян” - Вяра и дела, с. 23, 24.

Чувайки тези истини от брат Джоунс през 1893 г., някои от братята са се почувствали много обезсърчени.

Било им казано: *“Братя, ако Бог е извадил пред нас грехове, които не сме познавали преди това, което само показва, че Той отива към дълбините, и най-накрая ще достигне дъното; и когато Той намери и последното нещо, което е нечисто или замърсено, което не е в хармония с Неговата воля и го изважда, и ни го показва, а ние казваме: „Искам да имам Господ вместо това“ - тогава делото е завършено и печатът на живия Бог може да бъде поставен на този характер - (Конгрегацията: Амин)...*

“Какво по-скоро бихте желали, да имате завършеността и съвършената пълнота на Исус Христос, или да имате по-малко от това, покрито с някои от греховете, които никога не сте знаели? (Конгрегацията: Неговата пълнота)...

Той има да дълбае до дълбоките места, които никога не сме сънували, защото ние не можем да разберем сърцата си... Той ще очисти сърцето и ще изкара и последната следа на нечестие... И когато Той изважда пред нас греховете ни, нека сърцето каже: „Господи, Ти си дал Себе Си за моите грехове; О, аз вземам Теб вместо тях.“ Те изчезват и аз се радвам в Господ... Какво бихте желали по-скоро, греховете си или Христос?” (Конгрегацията: Христос) БГК, с. 120, 1893 г.

Не е ли това една скъпоценна вест?

За съжаление, в онези ранни дни не всички се предали. Сестра Уайт каза, че ще дойдат разделения в църквата и че ще *„станем свидетели на отстъплението на хора, в които сме имали доверие, на които сме уповавали, които сме предполагали, че са били като стомана верни на принципа”* - Избрани вести, с. 411.

Дори братята Джоунс и Уагонър се отклонили.

Още в 1893 г., докато бил редактор на „Знамения на времето“, Джоунс бил повлиян от д-р Келог. През 1903 г. Докторът поискал от него да преподава в Колежа Батъл Крийк, и към 1906 г. Елън казала, че той бил *“един заблуден и измамен човек”* - Писмо 116 до Дейвид Полсън, 1906 г. (Джоунс починал 1923 г.).

През 1903 г. Уагонър се преместил в Батъл Крийк, поставяйки се в голяма опасност. Сестра Уайт му писала, казвайки: *“Сатана работи прикрито и неуморно, за да причини падението ти, чрез неговите благовидни изкушения... Той се надява да те доведе в лабиринтите на спиритизма”* - Писмо 231. 1903. (Уагонър починал в 1916 г.)

Във видение, пророкът видяла как нейният съветник се отнася и към двамата мъже: *“Идеите, които приехте в хармония със специалните теории, представени в книгата „Живият храм, не са чиста истина. Има общо смесване на истина със заблуда... Отделете се изцяло от измамните, подвеждащи идеи, които минават през „Живия храм“* - Писмо 279, 1904 г.

И двамата млади мъже били загубени за деноминацията.

Келог продължил да учи ерес и много били съблазнени. Мъже били омагьосани от него и последвали една отстъпническа позиция за остатъка от живота си - (Келог починал през 1943 г.).

Но отстъпничеството не умряло с д-р Келог.

Пророкът казала, че то ще *„се развие в тъмнина, дълбока като среднощ, непроницаема като тъканта на вретиче”* и ще нараства в сила до идването на Исус“- Специални свидетелства, Серия Б. № 7, с. 57. Ръкопис 7, с. 185.

“Бунтът и отстъпничеството са в самия въздух, който дишаме” - Избрани вести, с. 58.

Проблемът не е толкова отстъпничеството в църквата. Личности щели да се отклонят и да напуснат деноминацията. Но когато църквата прокарва в сесиите еретични учения и светски политики, тогава тя става църква в отстъпление.

Били сме предупредени.

През 1904 г. *“През изминалите петдесет години, всяка фаза на ереста е била бреме върху нас...*

Вести от всякакъв ред и вид са били пришпорвани върху Адвентистите от Седмия Ден, за да се земе мястото на истината, която точка по точка беше изследвана с молитвено изучаване и е била засвидетелствана чрез чудодейната сила на Господ” - Специални свидетелства, Серия Б, №2, с. 59.

Отново и отново пророкът писала за чудния начин, по който истината е дошла при нас в началото. Това не било дело на човек, но на Бога.

През 1905 г. тя казала: *“Всеки стълб, който Той е установил, трябва да бъде подсилен. Сега не можем да отстъпим от основата, която Бог е установил. Не можем сега да влизаме в никаква нова организация; защото това би означавало отстъпление от истината.”* Ръкопис 129, 1905 г. Избрани вести – кн. 2, с.390.

През 1906 г. *“Истината е същата, както винаги е била и нито една карфица, нито стълб, могат да бъдат премахнати от структурата на истината. Това, което беше изследвано от Словото през 1844 г., 1845 г., и 1846 г. остава истина днес във **всяко отношение**”* Писмо 38, 1906 г.

Някои братя вярват, че Адвентната Църква все още стои на платформата на истината, дадена на пионерите и че всеки, който отрича това, злепоставя църквата. Други смятат, че да се говори за деноминацията, че е в отстъпление, е конспирация на дявола да унищожи църквата.

През 1907 г. пророкът писала: *“Времето на това отстъпничество е дошло. Ще*

се използва всяко възможно усилие да се хвърли съмнение върху позициите, които сме заемали в продължение на повече от половин столетие." Писмо 410, 1907 г. с. 2. (До Дж. Е. Уайт, 26-ти август. 1907 г.) Ръкопис 7, с. 195.

Да се говори за отстъпничество не е конспираторска теория. Трябва да си спомним, че сме слепи. Исус нарече юдейските водачи *"слепи водители на слепите"*, когато отказаха да повярват на ясно изказаните Божии думи - Матей 15:14. 23:16 .

Правим ли същото?

Това вече не е мисленето, че всичко е зло. Има добри мъже и жени в нашата църква, които почитат Бога по най-добрия начин за своето разбиране.

Талантливи евангелисти споделят истината на третия ангел по забележителен начин. Духът на Бога се вижда в живота им и в свидетелството на техните свидетели. Безброй братя и сестри имат служения, които разкриват любовта на Исус на всички, които идват в контакт с тях.

Когато А. Т. Джоунс говорил на делегатите през 1903 г. за злините преди 1897 г., той казал същото нещо: *"Сега, моля не забравяйте, че аз по никакъв начин не призовавам вниманието към някаква грешка или да се опитвам да издигам какъвто и да е упрек срещу братята, които са били в офисите... просто защото това, което е погрешно, е принципът"* БГК 1903 г. № 10, с. 153.

След като А. Дж. Даниелс напуснал президентската си позиция, той осъзнал, че брат Джоунс е бил прав за организацията и се опитал да поправи това. Но по това време никой не искал да го слуша. „Пейзажи“ август 1999 г. Разговор между Мийд Макгуайър и А. Дж. Даниелс, разказан на Джордж Бърнсайд от Мийд Макгуайър.

Любящите ръце на Бога все още са протегнати към Неговата църква – Послушайте волята Ми и Аз ще ви благословя.

“Няма от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който ни е водил Господ и Неговото учение в миналата ни история” - Житейски скици, с. 196.

Днес трябва да попитаме – слуша ли някой?

Глава 11

Тайна конференция

Брат Менсъл, виж тези.

Дон Йост подаде два пакета обвити в жълта хартия на своя сътрудник. Когато Дон Менсъл прегледа набързо листата, осъзна, че са намерили записите от Библейската Конференция през 1919 г.

Братко Йост, това е повече от това, на което бихме могли да се надяваме. Каква находка за нашите историци и изследователи.

Беше 1974 г.

Д-р Йост (почетен активист на Генералната Конференция) и Дон Менсъл (литературен редактор в Ривю енд Херълд) осъществяваха опис на наличния инвентар на всичките материали, които се намираха в архивите на Генералната Конференция. Двата пакета бяха с размер А4 (или размер „legal“) листа и с дебелина около 10 см. (4 инча). Информацията се намира на различни сайтове, включително: www.sdanet.org и www.swordofelijah.org/english/1919BibleConference.pdf

След петдесет години мълчание, това беше едно удивително откритие.

(Списанието *Спектрум* през 1979 г. опечата два дни от Конференцията – 30-ти юли и 1-ви август –отнасящи се до Духа на пророчеството. Списанието

“Адвентист днес“, том 2, № 6 записва една малка част от копието през 1994 г., отнасяща се до Духа на пророчеството. Днес преписът е достъпен в Интернет. Предполагало се е, че е имало 2494 стр., но след изваждането на дубликатите, има 1308 стр. 1100 от Библейската Конференция, останалите били от съвета, провел се след нея. Адресът за този препис е: www.adventistarchives.org/documents.asp?CatID=19&SortBy=1&ShowDateOrder=True)

Първият доклад на конференцията бил поставен в Ривю енд Херълд три седмици след свикването ѝ в 1919 г. Даниелс твърдял, че целта на конференцията била “да се обединят в едно определено, практическо, духовно изучаване на Божието Слово” - Ривю енд Херълд. 21-ви август 1919 г.

Адвентната Енциклопедия или Адвентния Библейски Коментар цитирали директно от статията в Ривю енд Херълд, казвайки: “Учителите по Библия и история, редакторите и членовете на Комитета при Генералната конференция, които се събраха от всички части на Северна Америка, се радваха да се намерят в съгласие по всички велики, фундаментални истини на Библията.” Енциклопедия & Адвентен библейски коментар, том 10, редакция 1966 г.

През 1919 г., Артър Дж. Даниелс, все още бил президент на Генералната Конференция и в обръщението си при откриването дал подробности относно решението за тази конференция:

“Когато въпросът се повдигна за първи път, беше под формата на предложение за среща за изучаване на някои различия в мненията по някои въпроси и в продължение на дълго време това беше преобладаващата мисъл в предложението. Но през всичкото това време имаше трудности.” Препис, 1-ви юли 1919 г.

Една от трудностите се състояла в това, че хората просто не могли да се съберат заедно, но имало истински страх “че в срещите за изучаване може да се натъкнем на противоречиви въпроси и може да стигнем до борба, която не би била в полза за някой от нас, нито за нашия народ. И ние се колебаехме.”

Може би друга причина да се колебаят била изобличението на пророка през 1910 г. на сесията на Генералната Конференция на Даниелс и Прескът относно това, че правят „ежедневната“ публично достояние.

Сестра Уайт писала: *“Темата за „ежедневната“ не трябва да предизвиква такива, каквито станаха. Като резултат на начина, по който този предмет е бил третиран от хора от двете страни на въпроса, стана борба и резултатът беше объркване. . . . Макар че в момента съществува различия в мнението по този предмет, нека не го изтъкваме толкова. Нека всичкото брожение престане. В такава време мълчанието е красноречиво.”* Листа от тетрадка, Номер 2, с. 161.

Тя казала на Даниелс и Прескът: *„нямате моралното право да хвърляте огън... върху темата за „ежедневната“ и да предполагате, че вашето влияние ще реши въпроса... И двамата старейшини, Даниелс и Прескът, имат нужда от повторно обръщане”* Ръкопис 20, с. 17-22.

Резултатът бил, че хората „се объркали - Пак там, с. 22.

Пророкът твърдяла, че ако спорът продължи: *“в умовете на хората ще се посее неверие и скептицизъм и истината ще бъде заместена от непознати насаждения на злото”* - Пак там.

Сестра Уайт починала пет години по-късно в 1915 г.

С напредване на времето, започнала да се оформя една идея: Даниелс казал, че те нямало да издигат толкова много доктринални различия, но *“щели на първо място да изучават внимателно основните въпроси, великите същности, фундаменталните въпроси ...”* Препис, 1-ви юли 1919 г.

Членовете на църквата се страхували, че конференцията щяла *“да определи верую, под което те трябвало да се подпишат.”* Даниелс казал: *“Те много се безпокоят за това. Тревожи ги тайнствеността. Никога преди това не сме имали подобно нещо и те са много изплашени”* - Из Въведителната реч на Даниелс, пак

там.

Когато хората разбрали кой бил поканен, те станали още по-загрижени. Някои от организаторите дори почувствали, че планът трябва да се изостави – Правилно ли е да се канят само подобрани хора? Но Даниелс, Прескът и останалите били решени да продължат като казвали, че братята щели да осъзнаят, че тревогата им е ненужна.

Поканените били членове на Комитета при Генералната Конференция, учители от колежа по история и Библия, колежа за юноши, семинариите и голям брой редактори – общо 65 на брой.

Даниелс казал, че тези мъже щели „да бъдат внимателни и да преценяват добре“ и „да внимават с докладите, които изпращат, и щели да се държат така, че да не дойдат непристойни обсъждания и разногласия.“ Те щели да бъдат „истинска помощ за онези, които няма да са тук през идващите дни.“ Пак там. (Очевидно планът бил материалът да бъде направен достъпен за църквата).

Библейската конференция започнала на 1-ви юли, 1919 г., с бдение в 8.00 сутринта и следвали две изучавания.

Следобеда били дискутирани трите сутрешни срещи, с председателстващ Даниелс. Темите обхващали Личността и Ходатайствената служба на Христос, естеството и делото на Святия Дух, двата Завета, принципите за тълкуване на пророчествата, Източния въпрос, Властта на звяра в Откровение, 1260-те дни, Съединените Щати в пророчеството, седемте тръби, Матей 24 гл., Идентифицирането на десетте царства.

Темата за Духа на пророчеството се разглеждала през последните два дни и били повдигнати много въпроси. Друга тема, която поощрявала много дискусията, била „Източния въпрос“ - или северният цар и южният цар. Интерпретацията на Урия Смит върху Данаил 11 –та глава по това време била поставена под въпрос.

Основната тема на Конференцията била Христос, Неговата личност и служба, и Святият Дух. Тези теми били представяни всяка сутрин от проф. Прескът. Той разкрил много красиви уроци, но темата много поощрила дискусия, която се отнасяла за Триединството.

Тринитарната доктрина била приета от голям брой братя, но тъй като все още имало едно голямо мнозинство, които вярвали във нетринитарния възглед на пионерите, предпазливостта била необходима. Тези, които сега стояли на страната на Триединството, все още не били ясни във всеки един аспект. От време на време те представяли истините, вярвани от пионерите, което подбуждало към още въпроси. В други случаи никой не коментирал.

Сега ще погледнем някои от основните коментари от преписа по горния предмет от 2-ри юли, вторият ден на Конференцията (Целият цитат е от преписа; шрифтовете са добавени от автора).

У. Е. Хоуел беше казал, че би желал Прескът да разшири точката за „началото“, а Х. К. Лейси попитал:

“Можем ли да отидем една стъпка напред и да кажем, че Словото е било без начало?”

Прескът отговаря: “Аз щях да повдигна този въпрос. Можем ли да се съгласим с едно такова генерално твърдение, че Синът на Бога е съвечен с Отец? Това ли е възгледът, който се преподава в нашите училища?”

“Преподава ли се от Библията?” (К.М.Сорънсън).

Прескът казва: “Да не казваме, че преподаването на това е Арианство. Трябва ли да продължаваме да разпространяваме в официална книга твърдение, че Синът не е съвечен, че Синът не е на една възраст или съвечен с Отец? Това Го прави ограничено същество.

Всяко същество, чието начало можем да фиксираме, е ограничено същество. В продължение на години ние сме разпространявали официална книга, която казва,

че Синът не е съвечен с Отец. Това е преподаване на Арианство. Искаме ли да продължим да учим това?..." (Книгата е Данаил и Откровение от Урия Смит).

"Аз бих желал да попитам: Смятате ли, че е необходимо и дори полезно дефинирането на една християнска доктрина да излезе извън рамките на Новия завет, когато се използват термини в дефиницията?... " (К. П. Болман).

"Моля, илюстрирай какво имаш предвид" (Прескът).

"Писанието казва, че Христос е Единородният на Отец. Защо трябва да отиваме отвъд това и да казваме, че Той е бил съвечен с Отец? А също да казваме, че да се учи другояче е Арианство?" (С. П. Болман).

"Аз не намирам в Новия завет изрази като „съвечен“, но намирам изрази, които са равностойни на този, така както аз го разбирам" (Прескът).

"Дай пример, моля" (Болман).

Прескът отговаря: "Смятам, че изразът „Аз съм“ е равностойен на вечност. Смятам, че тези изрази макар и да не използват термина съвечен, са равностойни в тяхното значение. Това извежда целия въпрос за връзката на Сина с Отец. Съществува подходящ смисъл, така както го виждам, според който Синът е подчинен на Отец, но тази подчиненост не е във въпроса за атрибутите или Неговото съществуване.

То е просто във факта на добитото съществуване, както четем в Йоан 5:26, „Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе си...“

Използването на термини, така както ние ги използваме, Синът е съвечен с Отец. Това не Му пречи да е Единородният с Отец. Това не Му пречи да бъде Единородният Син на Бога. Не можем да отидем назад във вечността и да кажем къде е започнала тази вечност и къде е започнала онази вечност.

Няма противоречие да се каже, че Синът е съвечен с Отец и че все пак Синът е Единороден на Отец."

"Смятам, че трябва да се придържаме към определенията на Библията" (Болман.

"Ние приемаме изразът съвечен и това е по-добре" (Прескът.

Нека спрем тук, за да коментираме твърдението на Прескът. Той казал: „Това е просто във факта на добитото съществуване...“. Това е интересно, защото онези, които държат вярването на пионерите са нарочени, че имат „възглед за добитото“. Към момента не знаем, какво има предвид Прескът. Последният му коментар е интересен: „Ние приемаме израза...“За кого се отнася това? И защо той предпочита небиблейски термин?

Болман казва: *“Моето разбиране за нещата е това; че в една точка през вечността Отец е отделил част от Себе Си да бъде Синът. Що се отнася до естеството, Той е точно толкова вечен, колкото и Отец, но няма вечно отделно съществуване. Не смятам, че това приближава по-близо до Арианство, отколкото другото се доближава до _____.”* Последната дума е била пропусната в преписа.

“Може ли да кажа нещо по тази точка?” - попитал Х. К. Лейси - “Всяка година аз съм доведен до контакт с това през две гледни точки, едната в часа по гръцки, а другата в Библейските доктрини. Два пъти годишно, а понякога и по-често, аз съм изправян лице в лице срещу това. „В началото беше Словото...“ Вечността на Словото се подчертава в това.

Когато стигнете до изучаването на Божествеността на Христос, фундаменталният атрибут е вечност на съществуването. Ако Исус е божествен, Той трябва да има този съществен атрибут и така аз дръзнах да кажа, че Христос е абсолютно съвечен с Отец...

Аз само твърдя това, което преподавам. Искам да знам дали това е така. За

това е този съвет. Казвам, че Бог винаги е съществувал. Точно както светлината винаги е със слънцето; светлината идва от слънцето, така и Исус винаги е бил с Бога, винаги царуващ с Него. По този начин аз обяснявах значението на Сина. Синът е винаги по-млад от своя баща.

(Но ако доведем в тази божествена концепция мисълта за бащинството и майчинството, така както се разбира по човешки, мисля, че се отклоняваме. Това не означава, че Исус е имал майка; Бог е баща..." (Удебеленият шрифт е добавен.

Отново има аномалия. Как синът, говорейки за Сина на Бога, винаги по-млад от своя Баща в Тринитарното разбиране?

Лейси продължава: "Аз смятам, че не трябва да учим, че е имало време, когато Той е произвел друго същество, което е наречено синът. Искам да знам. Синът е наречен вечен с Отец, друга личност, живееща с Него, второ интелигентно същество в това Божество..."

Прескът отговаря: Мисля, че е добре вместо да се опитваме да проумеем или да обясним тези неща, да прочетем текст. Мисля, че това ще е по-добър план от провеждането на дълго дискутиране на теми, само за да добием значението на писанието. Брат Лейси каза, че вечността е атрибут на Божеството. Тя е доказателство за Божеството..."

"Не каза ли, че Той е добил живот от Отец?" (Дж. Андерсън).

"Не. Просто във факта, че равенството с Отец е добито равенство, но равенството е същото" (Прескът).

"Мисля, че ти каза, че Той е добил живот от Отец" (Андерсън).

"Не. Използвах твърдението на Писанието – Йоан 5:26... Но двата израза, за които става въпрос трябва да се приложат еднакво и за Отец и за Сина" (Прескът) (Това, което той има предвид, все още не е ясно за Тринитарния възглед).

Един глас казва: “Просто една разлика в какво отношение – този за ранг с Отец ли?”

“Той самият казва, че „Отец е по-голям от Мен“. Той също казва „Аз и Отец сме едно“. И двете са верни” (Прескът).

“Ако Той е по-долен в някакво отношение спрямо Отец, как може да бъде Бог?” (Андерсън).

“Не мисля, че използвах този израз „по-долен“ “ (Прескът).

“Но други могат да използват тази дума в някои случаи – че Синът е по-долен от Отец и повдигнатото от мен запитване е: че, ако беше вярно, че Исус Синът бил по-долен в някакво отношение – по възраст, или по естество, или като атрибути; ако това беше така, как би могъл да е Бог?” (Андерсън).

“Не бих казал, че Той е бил. Не мисля, че съм използвал този израз” (Прескът).

“Това не означава, че той е по-долен от Отец в ранг – по ранг той е втори с Отец и във всички други отношения е равен?...” (Лейси) (Дискусията се премества към други аспекти, които не са свързани с нашата тема). Сега ще отидем на 6-ти юли, показвайки важните моменти.

Лейси говори: “Става въпрос за това, дали някога е имало време, когато Исус не е бил, или когато Михаил, както е бил наречен, не е бил. Смятам, че Библията учи, че ние трябва да отговорим на този въпрос с подчертано отрицателен отговор. Никога не е имало време, когато Синът да не е бил. Ако думата Син ни обърква, нека си спомним, че това е собствената свещена дума на Бога, за да се представи Неговата любов към тази втора личност на божеството. Трябва да познаем Бога като Негов и като наш баща.

Исус е откровението. Той е Синът на Бога, не в смисъл, че е произлязъл и че се е развил от Него, нито пък има друга майка – Не мога да не бъда прецизен.

Неговото съществуване обхваща вечността и не можем да се установим на някаква точка в миналата вечност, когато той е започнал, повече отколкото можем да се установим на някоя точка в бъдещето, когато той няма да бъде... Когато повдигаме въпроса за произхода на Сина, казваме, че няма произход за Него. Той е втората личност на Божеството."

Л. Л. Кавинс се включва в дискусиата: "Пропуснах доста от това обсъждане и не знам дали идеята е, че трябва да приемем така наречената Тринитарна доктрина или не. Лично аз не съм можел да приема така наречената Тринитарна доктрина, т. е., както по принцип е представяна, че има три личности в Божеството и че винаги е имало три.

Ако това е доктрината, аз не мога напълно да се съглася с нея, защото аз четях в Библията вчера, в книгата на Йоан, която е книгата, разкриваща ни божествеността на Христос и доколкото можех, прочетох всичко, което Христос казва за Себе Си.

Без да противоречим на това, което Той казва за Себе Си, не мога да се съглася с доктрината. Така както аз разбирам това, Неговото твърдение за божествеността почива на Синовността му и не мисля, че има нещо друго в книгата на Йоан, което да е по-постоянно коментирано от Синовността. Не мога да повярвам, че двете личности на Божеството са равни, Отец и Синът – че единият е Отец, а другият Синът и че Те могат да бъдат точно по същия начин и обратно.

Има и друго Негово твърдение. Той казва, че Отец, Който има живот в Себе Си, е дал на Сина да има живот в Себе Си. Кога това се е случило, не знам, но аз вярвам, че то се е случило някъде далеч назад във вечността. Трябва да приема словото на Христос в тази връзка, че в някакво време е било вярно, че Отец е имал живот в Себе Си и е дал на Сина да има живот в Себе Си.

Има и друго твърдение, че Той е приел слава от Своя Отец. Молейки се, Той казва, че Неговото желание е било учениците да могат да видят славата, която Той е имал с Отец, и която Отец Му е дал. Това не е нещо, което Той е имал през

цялата вечност, но Отец Му е дал в едно време славата на Бог. Той е божествен, но Той е божествен Син. Не мога да обясня повече от това, но не мога да повярвам в така наречената Тринитарна доктрина за три личности съществували винаги.”

В този момент, Даниелс замолил да няма запис, от което предполагаме, че той не е искал следващите му думи да бъдат записани.

По-нататък Уилкокс пита: *“Ние всички вярваме в божествеността на Христос. Въпросът не е до това дали Той е божествен или не е божествен. В цялата тази дискуссия въпросът не е относно това”* (М. К. Уилкокс или Ф. М. Уилкокс).

“Бихте ли сметнали отричането на съвечността на Отец и Сина като отричане на тази божественост?” (Уейкам).

“Това беше точката, която щях да повдигна. Можем ли да вярваме в Божествеността на Христос без да вярваме във вечността на Христос?” (Прескът).

“Аз съм правил това в продължение на години” (Болман).

“Това ми е идеята – че използвахме понятия в този удобен смисъл, които в действителност не са в хармония с ученията на Писанието. Дълго време сме вярвали, че Христос е сътворено същество, независимо от това, което Писанието казва...” (Прескът).

Да спрем за момент. Последното твърдение не е въобще вярно. Прескът може и да е вярвал, че Христос е сътворен,(заедно с Урия Смит за кратко време), но никой друг от пионерите не е вярвал в това.

У. Т. Нокс казва: *“Сега аз не мога да не вярвам, както брат Прескът каза, че Божеството трябва да бъде вечно. Но трудността при мен е, че не мога да повярвам, че Божествеността на Сина като отделно съществуване е вечна. Аз вярвам в триединството на Бог и вярвам, че Исус е Бог... И така Христос, с Отец, и от Отец – и Отец – от вечността; и е дошло едно време – в този ход ние*

не можем да го схванем, нито времето е което не можем да схванем, когато чрез тайнствената Божия операция, Синът е излязъл от лоното на Своя Баща и е имал отделно съществуване...”.

А. О. Тайт казва: “Чувствам, че обсъждаме нещо, за което трябва да почакаме шестдесет милиарда години преди да го започнем... Някои от тези текстове от Писанието за мен нямат предвид това, което братята казват, че означава за тях...”.

“Сега трябва да променим реда” - казва Даниелс - “Ние не искаме да продължаваме и да отидем прекалено далече във фини различия. Но не мисля, че мога напълно да се съглася с брат Тайт. Аз се наслаждавах на тези дискусии...” (Даниелс).

“Необходимо ли е, за да може сърцето да схване една истина на Библията, умовете ни да имат ясното ѝ определено схващане?...” (Лейси).

“Може би обсъждахме това толкова, колкото беше нужно. Ние няма да обявяваме вот за Тринитаризъм или Арианство, но можем да мислим. Нека продължим с изучаването” (Даниелс).

“Дали дискусията, според както се движеше досега, включва въпроса за Тринитаризма и Арианството? Аз не виждам да е така...” (Нокс).

Прескът след това говори за Христос, че е “подчинен на Отец в този смисъл, че това е добито от Отец, но не че е нещо по-малко - същата слава, същата сила, която имал Отец.”

Джон Исаак пита: “Какво ще правят библейските учители?” Той им казал, че на неговите ученици се преподава едно нещо от един служител и нещо различно от друг. “Трябва да имаме нещо определено... Бил ли е Христос някога роден или не...” Даниелс предлага да изучат думата роден.

В заключение от Прескът от 14-ти юли:

“Светът се занимава с видими неща. Ние трябва да се научим да се занимаваме с невидими неща... Идването на Духа е идването на Духа на Христос – Неговото лично присъствие. Даването на Духа е даването на живота на Христос...

Сега обещанието за Духа – Утешителят – в 17-ти стих било, че: „Той ще бъде във вас“, което трябвало да бъде изпълнено в онзи ден, когато ще разберете, че „Аз съм във вас“. Това е идването на Утешителя, идването на тази личност на Христос в Духа – съблечен сега от Неговото човешко естество да живее без човешкото.

За да изясним това, трябва да вземем всичките текстове на Писанието: „За да може Христос да живее в сърцето ви“, „Разпънат с Христос“, „Христос живее в мен“. Всички тези текстове, които говорят за пребъдващия Христос се изпълняват чрез пребъдващия Утешител. Но сега Той служи, Този Утешител, Той самият служи, този живот...”

Това изучаване е отново доста изумително, тъй като е ясно, че възгледът на пионерите е, че Духът е без ограниченията на човешкото естество.

На 16-ти юли Даниелс помолил за предложения - основната част от делегатите да посъветват комитета, какво да правят с преписа. (Твърденията са на основата на техните отговори, а не по ред).

“Смятам, че трябва да бъдат сериозно редактирани, ако ще се отпечатват” (Даниелс).

“Не можем да си позволим да изгубим историческите факти по Източния въпрос” (Ъндървуд и Уилкокс).

“Съмнявам се в тази мъдрост, която ще допусне незрели умове да се докопат до това” (Проф. Уирт).

“Мисля, че това ще се използва срещу нас, независимо какво ще кажем” (Ъндървуд).

“Но трябва да се дават само на назначени служители в тази конференция” (Уилкокс).

“Не сме стигнали до място, където бихме искали всичко да се представи в полето на общата дискусия” (Тайт).

“На мен ми изглежда, че единственият начин да се помогне на братята , които не са тук, е да се даде едно ясно твърдение на цялата ситуация в печатна форма” (Брансън).

Томсън казал: “Мисля, че публикуването на този материал би посяло семена на разделение и несъгласие и дотолкова, доколкото аз съм замесен, не е в моя полза да се изпраща нищо” (Стенограф, секретар за Генералната Конференция).

Нокс се съгласил: “Вярвам, че би било по-добре да не се отпечатва въобще, в противен случай ние трябва да искаме да се изправим срещу критика и да им отговаряме. За последното, съм сигурен, че всички ще се съгласите с мен, би било погрешна стъпка...”.

Даниелс прави последно изявление: “Както беше казано, това не са фундаментални неща...”

*Понякога си мисля, че би било правилно също този ръкопис да се заключи в подземен свод и ако някой иска да го изучава и изследва лично, да отиде там ...”
Препис 16-ти юли 1919 г.*

Това не са фундаментални неща?

В своя доклад в Ривю енд Херълд от Библейската Конференция, Даниелс писал, че онези, които дошли на конференцията *“са се радвали да се намерят в съгласие по всички големи фундаментални истини на Библията”?* Ривю енд Херълд 21-ви август 1919 г.

Преписът разкрива различна картина.

Много различия в мненията са били обсъждани, не само по темата за Триединството, но така също и други фундаментални въпроси, в това число и Духът на пророчеството.

Няма съмнение, че Библейската Конференция от 1919 г. била противоречива дотам, че присъстващите били загрижени относно това, дали да направят преписа достъпен за църквата.

През 1920 г., Джъдсън У. Уошбърн писал до Ф. М. Уилкокс, казвайки: *“Ти беше в този „таен Библейски Съвет“, който аз вярвам, че беше най-нещастното нещо, което нашият народ някога е правил и ми изглежда, че ти губиш простотата на вярата си.”* Писмо 3-ти юли 1921 г. Уебсайт Тери Хил. www.theprophetstillspeaks.co.uk

Уошбърн също писал и едно отворено писмо до А. Дж. Даниелс, казвайки: *“Под властта и разрешението или позволенето най-малко на този така наречен Библейски Институт, учителите подкопаваха увереността на синовете и дъщерите ни в самите фундаменталности на нашата истина, докато на родителите не беше разрешавано да разпитват в свещените тайни на този поверителен съвет. . . . Един от нашите най-верни работници каза, че поддържането на този Библейски Институт било най-ужасното нещо, което някога се е случвало в историята на тази деноминация.”* Дж. С. Уошбърн. Отворено писмо до старейшината А. Дж. Даниелс и апел до Генералната конференция. 1922 г., с. 28-29. www.theprophetstillspeaks.co.uk

Друго писмо, писано от Уошбърн до Клод Холмс било публикувано като 36 стр. Трактат наречен: *„Изненадващата Омега и нейната истинска генеалогия“*. То било разпространено в Генералната Конференция през 1922 г.

В този трактат той споменава, че колежът във Вашингтон е станал *“гнездо на Висшата Критика”*. Той обвинил Даниелс и Прескът за всички теологични проблеми - Трактат Омега. Уошбърн, с. 1.6. (Едно писмо от Клод Холмс също

било разпространено на сесията. „Отворено писмо“ - Холмс до Даниелс. 1-ви май 1922 г.).

Днес климатът е много различен от този преди 90 години. „Свободно е за всички“ с частни списания и книги да разпространяват по света, особено чрез Интернет. Всичко е изложено пред очите на всички и с докосване на пръстите.

Къде трябва да стоим?

Как можем да знаем истината?

“При закона и при свидетелството: ако не говорят според това слово, то е защото няма светлина в тях” Исая 8:20.

Глава 12

Планирана промяна

Ще си спомните облекчението на Даниелс, когато получил писмото на Елън Уайт на есенния съвет през 1903 г., в което тя го предупреждавала срещу идеите на „Живия храм“. Като президент на Генералната Конференция, той славил Бога, че църквата била спасена от бедствие.

Не много след избирането му за президент през 1901 г., Даниелс призовал д-р Джон Едуин Фруум за поста секретар на скоро учредения медицински департамент при Генералната Конференция. Движение на съдбата с. 396.

Към времето на преместването им във Вашингтон, Лирой Фруум бил в своите ранни тинейджърски години. Като съсед, Даниелс имал добри

отношения с младия Лирой.

След като бил освободен от 20 годишното си президентство през 1922 г., Даниелс започнал да работи за Институтите за Служители и в 1923, 1924 и 1925 г., се движел из страната, участвайки в срещите на работниците.

Неговият акцент бил върху истинското благочестие и Праведност чрез вяра в Христос в *“цялата пълнота на Божеството”*. Мнозина били дълбоко засегнати от вестите. Движение на съдбата, с. 395.

Както ще си спомните, ранната Адвентна Църква вярвала, че Христос е божествен, въпреки, че Той бил роден в някаква точка във вечността. Неговият Отец можел да Му каже: *“Твоят трон, о, Боже, е до вечни векове...”* Псалм 45:6. Евреи 1:8. Това не правило Сина съвечен, но показвало, че Той има същите божествени атрибути и сила като на Своя Баща.

Постепенно значението на думата „божествен“ се променило, докато то започнало да означава *не напълно божествен*. Ние не знаем как това се е променило, но Тринитаристите използвали термина „божество“ вместо „божествен“ (А преди божествен и божество означавали едно и също нещо).

Когато Фруум използвал думите *“цялата пълнота на Божеството”*, той правил две изявления -- * арианското и полуарианското вярване не е истинско християнство, и * Триединството има Спасител, което е пълно божество.

За периода 1923-1925 г., Даниелс имал дълбоко влияние над тридесет и три годишния Лирой Фруум, който казал за неговото служене: *“Разгръщащата се тема в търсенето на Даниелс била Праведност чрез вяра, центрирана излъчваща се от Христос, в цялата „пълнота на Неговото трансцендентно Божество.”* Движение на съдбата, с. 399.

В Института Нешвил, Фруум слушал с голям интерес по-възрастния мъж, започвайки лично да осъзнава, че той се е доверявал на една вест, вместо на

една Личност.

Когато видял, че младият човек се повлиял дълбоко, Даниелс го поканил да бъде негов младши сътрудник в Генералната Конференция. Той много искал да има литература, която да може да бъде разпространявана в чужбина и Лирой щял да бъде този, който да прави това.

През 1926 г., Фруум започнал лично изучаване върху темата за Святия Дух, а Даниелс го помолил да направи презентация на сесията на Генералната Конференция в Милуоки. Това довело до една покана да се представи серия от изучавания по същата тема в Северноамериканските Обединени Институтути за Служба през 1928 г.

Подготвяйки се за тези срещи, Фруум се консултирал с Духа на пророчеството и писанията на пионерите.

Казва, че бил почти шокиран: *„Освен безценните следи, които се намирали в Духа на пророчеството, на практика нямаше нищо в нашата литература, което да установява едно здраво библейско изложение в това удивително изследователско поле. Преди това нямаше никакви насочващи книги по въпроса в нашата литература.“* Пак там, с. 322.

Решен да се сдобие с достатъчно материали за срещите в Института, той се насочил към неадвентни източници, казвайки: *“Бях принуден да изследвам голям брой ценни книги, написани от хора извън нашата вяра...”*

... като първоначална нишка и предложения и да отворя приканващи гледки за едно усилено лично изучаване. Имайки това, аз продължих от там.” Пак там.

Той изброява много от хората, от които е извличал информацията за своите изследвания, казвайки че с лекота би могъл да изброи петдесет; Дуайт Л. Муди, основателят на Библейския Колеж Муди и Джоузеф А. Сайс, лутеран, били само двама от тях.

Защо не е имало нищо в нашата литература?

Просто защото Святият Дух, така както бил вярван от пионерите, бил различен от това, което Фруум вярвал.

След срещите в Института, той казал: *“Не можете да си представите как бях налаган от някои от старовремците, защото настоявах на персоналността на Святия Дух като третата личност на Божеството.”* Писмо от Лирой Фруум до д-р Отто Кристенсън, 27-ми октомври 1960 г. (Елън Уайт също използвала термина „третата личност на Божеството“, но с много различно значение).

След Института, Фруум събрал своите изследвания в една книга наречена *„Идването на Утешителя“*, отпечатана през същата тази година. Той казал, че това било в отговор на *„спешна молба от стотици служители“*, които го били чули по време на срещите. *Идването на Утешителя*, с. 9.

В книгата той много силно наблягал на персоналността на Святия Дух като отделно същество от Отец и Сина. Това било едно ясно тринитарно разбиране.

Той писал: *“Ние сме под директното лично ръководство на третата личност на Божеството така вярно, както учениците били под директното ръководство на втората личност на Божеството.”* *Идването на Утешителя*, с. 23.

Книгата съдържа много цитати от Духа на пророчеството, но тяхното тълкувание било абсолютно различно от учението на църквата на пионерите.

Знаейки, че другите не вярвали в Святия Дух така, както той, Фруум писал: *“Не, Святият Дух не е тънка, сенчеста еманация, изтичаща от Отец. Той не е нещо неперсонално, което се разпознава смътно, само един невидим принцип на живота.*

В умовете на множествата, Святият Дух е бил отделен от персоналност,

направен неосезаем, нереален, скрит в мъглявините и обгърнат в нереалност.

Но най-великата невидима реалност в света днес е Святият Дух. Той е една свята персоналност... да запълни Неговото (на Исус) място. Никой друг, освен една личност не може да заеме мястото на тази чудна Личност. Никакво обикновено влияние не би могло да се окаже достатъчно.” Пак там, с. 37.

Думите “сенчеста еманация”, “нещо безличностно”, “скрит в мъглявините, обгърнат от нереалност” са грубо преувеличение. Няма съмнение, че естеството на Духа е тайна, но тези описания са замислени да повлияят читателя срещу това, което постепенно се превръщало в „стария възглед“ за Духа на Бога.

Две години след публикуването на „Идването на Утешителя“, Фруум получил предложение. “Тогава през пролетта на 1930 г. Артър Дж. Даниелс... ми каза, че вярвал, че в едно по-късно време аз трябва да предприема едно цялостно изследване на целия изкупителен план – неговите принципи, провизия и божествени Персоналности – така както се разкриват пред погледа ни като Движение от 1844 г. И нататък, със специален акцент върху развитията на “1888г. и нейното продължение.” Движение на съдбата, с. 17.

Сега на четиридесет години, Фруум виждал колко огромен е проектът. Той бил изумен от величината и далеч достигащия характер.

Той предложил някой друг да направи това, но Даниелс казал, че той “чувствал, че това трябвало да се извърши от мен – защото съм схванал визията и съм имал основа и съм чувствал бреме за това.” Пак там.

Даниелс казал на Фруум, че той “бил свързващата нишка между водачите от миналото и настоящето. Но, той каза, че това трябва да бъде по-късно – не още, не още.” Пак там. Двата мъже разбирали сериозността на проблемите, включени в отпечатването на книга по този предмет, защото тя щяла да съдържа идея, неприемлива за онези, които били близо до ранните начала

на църквата.

Даниелс *“знаел, че щяло да се изисква време, за да може определени теологични рани да зараснат и отношението на някои да се модифицира. Вероятно щяло да се наложи да се почака, докато определени личности отпаднат от действие, преди необходимото описание да може да бъде изведено мъдро.”* Пак там.

Скъпи читатели – Чувате ли тези думи?

Не можете да си позволите да ги пропуснете.

Книгата не трябвало да се отпечатва, докато ранните ни братя и сестри не починат, или не напуснат доктрините, дадени на пионерите.

Нещо било много погрешно!

Фруум приел възложената задача и въпреки че работел по много други много големи проекти през годините, това трябвало да бъде неговото най-важно дело.

Тогава дошла 1931 г., която според Фруум *“стои като наистина добър момент, но малко оповестена преходна точка, съществена за съдбовния финален напредък, когато Христос във всичката Своя „пълнота“... трябва да изкове напредъка на великата консумационна фаза на Движението.”* Движение на съдбата, с. 409.

Какво се е случило, което е било толкова важно?

През 1872 г. бил отпечатан *„синопис на нашата вяра“* в Годишника на деноминацията. Той бил ревизиран и разширен за Годишника в 1889 г., за да бъде включен отново през 1905 г., където продължавал да бъде до 1914 г. През 1931 г. църковните водачи в Африка помолели за едно *„твърдение“*, което щяло да *„помогне за едно по-добро разбиране на нашето дело“*. Инструкция за 27-те Фундаменталности.

В отговор на молбата, щяло да се постави едно подходящо Твърдение за Вярата в Годишника през 1931 г.

“Това беше едно деликатно възлагане на задача – след 87 години на различия във възгледите върху вроденото естество на Христос, Святия Дух и Триединството.... Различните възгледи относно това - дали Христос беше равен или е имал начало.

И дали Неговият живот беше „оригинален, незает, недобит“ - или извлечен, предоставен и зависим.” Движение на съдбата, с. 411.

Имало е много статии и книги, отпечатани през 60-те и 70-те на 19-ти век за нетринитарния възглед на пионерите, за които Фруум казва, че отричали вечното предсъществуване и пълната божественост на Христос, правещо Святия Дух просто една безличностна сила или влияние.

“И оттук следва, че няма Триединство”, казал Фруум. Пак там, с. 412.

Той също казал, че към 1931 г., периодики, трактати и книги били издадени *“върху „трите Личности“ на Божеството, вечното предсъществуване и пълна божественост на Христос и персоналността на Святия Дух”*. Пак там, с. 418.

Няма сведения за голямо количество такива материали, освен ако не става въпрос за написаните от самия Фруум под авторитета на Даниелс.

През тези ранни години, няколко статии, използващи думата Триединство, били публикувани в *Ривю енд Херълд*, но вестите били нетринитарни. През 1889, Самюъл Спигър, един служител Презвитерианец написал статия, озаглавена *„Подчинението на Христос“*, която била отпечатана в неадвентното списание *„Ню Йорк независим“*. Две години по-късно тя била отпечатана от нашите църковни водачи в две издания на *Знамения на времето*. На следващата година тя била публикувана като брошура за библиотеката за Библейските студенти, като името ѝ било променено на

„Библейската доктрина за Триединството“, с четиринадесет премахнати думи от текста. Брошурата използва термини, които като цяло не се използвали от адвентистите, но като цяло тя не е тринитарна по съдържание. <http://theprophetstillspeaks.co.uk>

Извършвали се едва доловими промени.

Фруум твърди, че по това време “най-изтъкнатите защитници на „добития“ възглед за Христос починали” и било почувствано, че опозицията щяла да е слаба. Движение на съдбата, с. 411, 418.

Ръсел Холт писал по-късно: “Този период видя смъртта на по-голямата част от онези пионери, които бяха защитавали и поддържали антитринитарната позиция. Техните места бяха заети от мъже, които променяха своето мислене или никога не се бяха противопоставяли на доктрината. Триединството започна да се публикува до към 1931 г. То триумфира и стана стандартна позиция на деноминацията. Отделни безкомпромисни членове отказаха да се предадат, но изходът беше решен.” Доктрината за Триединството във вероизповеданието на Адвентистите от Седмия Ден: Нейното отхвърляне и приемане”, 1969 г., Ръсел Холт.

През 1931 г. бил избран комитет да подготви Твърдение за Вярата за Годишника. Избраните били: М. Е. Керн, Ф. М. Уилкокс, Е. Р. Палмър и К. Х. Уотсън. Само редакторът на Ривю енд Херълд, Уилкокс, искал да формулира твърдение.

Точка № 2 казва: “Че Божеството, или Триединството, се състои от вечен Отец, лично, духовно Същество, всемогъщ, всеприсъстващ, всезнаещ, безкраен в мъдрост и любов; Господ Исус Христос, Синът на вечния Отец, чрез когото са били създадени всички неща и чрез който ще бъде осъществено спасението на всички изкупени множества; Святият Дух, третата личност на Божеството, великата възраждаща сила в делото на изкуплението.” Църковен Наръчник, Изд. 1963 г., стр. 29.

Уилкокс поставил твърдението в ръцете на Ф. Д. Никол да го прочете. Той го оценил добре и одобрил неговия обхват и баланс, казвайки, че *“несъмнено, то е оформено по този начин с надеждата, че може да бъде приемливо за онези, които са поддържали възгледи, особено за Божеството.”* Движение на съдбата, с. 414.

Той бил прав.

Уилкокс предполагал, че усещането на малкия комитет било, че: *“никакво официално или формално одобрение не трябва да се търси за неофициалното твърдение.”* Пак там, с. 419.

Твърдението на Вярванията било предадено на Едсън Роджърс, който отговорил за издаването на Годишника. То било добавено през 1931 г., без одобрението на Генералната Конференция, но *„с общо съгласие“*, и било *“било прието без възражение.”* Пак там, с. 414.

Според Фруум, било поставено в действие едно обединяващо твърдение и по този начин, това било *“първото публично представяне на една обединена...вяра.”* Пак там, с. 414.

Той също казал: *“След 85 години на конфликтни гледни точки по въпроса за божествеността на Христос, Триединството и персоналността на Святия Дух, започна да се приема и от двете страни една унифицирана позиция, която почита библиейската истина – и беше в съгласие с Духа на пророчеството.”* Движение на съдбата, с. 409. (Това че е в съгласие с Духа на пророчеството, си е виждане на Фруум. Все още имало такива, които биха желали да го оспорят, а да не споменаваме и пророкът, ако тя е била жива).

През 1933 г., Твърдението за Вярванията се появява в официалния Църковен Наръчник, също без формално одобрение.

То продължило да се появява и в Годишника и в Църковния Наръчник без

възражение, въпреки че Уилям Уайт бил загрижен.

Той писал: *“Твърденията и аргументите на някои от нашите служители в опита им да докажат, че Святият Дух бил индивидуалност, така както са Бог Отец и Христос, вечния Син, ме объркаха и понякога ме натъжаваха.”* Писмо Уили Уайт. 30 април 1935 г.

Уроците от четвъртото тримесечие на урока от Съботното училище през 1936 г. бил една интересна смесица от Тринитарен език и нетринитарно убеждение, показващ борбата, провеждаща се в умовете на мнозина през този период. <http://theprophetstillspeaks.co.uk/SBDH.htm> Секция42.

През същата тази година, Бенджамин Уилкинсън, който написал своята книга: „Триумфиращата истина“, отговорил на едно писмо от д-р Т. С. Тетърс, казвайки: *“Отговаряйки на писмото ти от 13-ти октомври, относно доктрината за Триединството, ще кажа, че Адвентистите от Седмия Ден не са и никога не са приели тъмната, тайнствена католическа доктрина на Триединството.”* <http://omega77.tripod.com/bivensholyspirit.htm>

Също през 1936 г., Прескът проповядвал една проповед в църквата Такома Парк, където той казал, че Писанието *“ясно предполага доктрината за Триединството... има три личности в Божеството, но те са така тайнствено и неразривно свързани една с друга, че присъствието на едната е равнозначно на присъствието на другата.”* Книга: У. У. Прескът, с. 324.

Проповедта била публикувана като брошура, довела до много силен отклик от Джъдсън С. Уошбърн. Той написал едно писмо до президента на Генералната Конференция Дж. Л. Макелъни протестирайки. Това писмо също станало брошура. (Един пастор веднага отпечатал 39 копия, за да я разпространява между своите колеги пастори).

Уошбърн писал: *“Доктрината за Триединството е жестока езическа чудовищност, която премахва Исус от Неговата истинска позиция на Божествен Спасител и Посредник... Тя е напълно непозната на цялата Библия и ученията на Духа на пророчеството...”*

Тази чудовищна доктрина, разсадена от езичеството в Римската Папска Църква се опитва да натрапи злото си присъствие в ученията на Третата Анжелска Вест...

Ако трябва да се върнем назад към безсмъртието на душата, чистилицето, вечното мъчение и Неделната Почивка, би ли било това нещо по-малко от отстъпничество? Ако, обаче прескочим всички тези малки, второстепенни доктрини и приемем и учим самият централен корен на доктрината на Романизма - Триединството, и учим, че Синът на Бога не е умрял, въпреки че думите ни изглеждат духовни, дали това е нещо различно или нещо по-малко от отстъпление, и то самата Омега на отстъплението?" Джъдсън С. Уошбърн. Триединството. Писмо до президента на Генералната Конференция в 1940 г.

Несъмнено писмото му е довело до реакция, но нищо не променило продължаващият марш на доктрината за Триединството.

През 1941 г., Комитетата при Генералната Конференция гласува Твърдението на Вярванията да бъде направено достъпно под формата на листовка и издадено официално като наше прието Твърдение на Вярата. Комитетът също одобрил единен „Кръщелен Завет“ или „Клетва“ под формата на сертификат, на основата на сегашната цялостно приета декларация на „Фундаменталните Вярвания“ от 1931 г. Сесия на Генералната Конференция 1941 г., Сан Франциско.

Фруум казал, че това кръщелно свидетелство "завършва и осъществява изповедта на вярата във „Фундаменталните Вярвания“, правещо техните декларации задължителни за всички кандидати за допускане до църквата чрез кръщение. Не след дълго, това разбира цяло автоматично да обхване всички членове, освен старовремевиците." Движение на съдбата, с. 415.

Друг брат, който говорил през тези години бил Чарлз Лонгакър. През 1947 г., той написал брошура, която се казвала „Божествеността на Христос“, предавайки я на Дружеството за Библейски Изследвания за обсъждане. Той

писал: *“Синът на Бога не е създаден както другите творения са дошли в съществуване. Той не е сътворено, но родено Същество, радващо се на всички атрибути на Своя Баща... Единствено Бог „има безсмъртие.“ Той само е единственият самосъществуващ Бог. Но Той дал на Своя Син, когато е бил роден, същия живот, който Той е имал в Себе Си...*

Ако има една истина, на която учи Библията, то тя е, че има само един абсолютен Бог и никой друг освен Него, който да е абсолютен Бог. В 15-та глава на 1Коринтяни, Павел учи на тази доктрина, така че не може да има съмнение относно субординацията на Христос и подчинението на Отец. 1Коринтяни 15:24-28 се цитира...

Тук Павел ясно учи, че Бог не е подчинен на Христос, но че Христос е подчинен на Отец, Който Му е дал цялата власт. Каквото и да е Христос, каквато и власт да има, каквито и атрибути да притежава, всичко Му е било дадено и предоставено от Отец, за да може Отец да бъде всичко във всичко и над всичко.” Божествеността на Христос, с. 4, 5. Чарлз Лонгакър. (брошура от 34 страници).

Рей Котрел казал, че *“когато Ч. С. Лонгакър починал, неговият (на арианството) основен тълкувател също починал.”* Робърт Олсън. *Интервю с Мерилин Бърт. Университет Лома Линда. 4-ти октомври. 1996 г.*

През 1950 г., Сесията на Генералната Конференция гласувала, че не може да се направи никаква промяна на твърдението за „Фундаменталните Вярвания“, освен чрез действие на Генералната Конференция по време на сесия. Дейности на Есенен Съвет 1948 г. с. 19 да бъде представено на сесия на Генералната Конференция, 1950 г. БГК 1950 г. с. 230.

Веднъж отпечатани Твърдението на Вярата и Кръщелният Сертификат, казал Фруум, *“Сега бяхме готови... да отидем по целия свят с вестта за Вечното Евангелие по един по-ясен и по-убедителен начин... Кулминационното събитие на десетилетието 1931 и 1941 в последствие отбеляза края на една стара епоха и началото на един нов ден на*

унифицирано и успешно свидетелстване за нас като Движение. Това определено била една друга основна повратна точка в историята на деноминацията.” Движение на съдбата, с. 421, 422.

Бог действа по тайнствен начин.

Книгата, която Артър Дж. Даниелс поискал Лирой Фруум да напише е същата книга, от която научаваме подробностите за промяната в ученията на нашата деноминация в доктрината за Бога. Той малко си е давал сметка, че Бог щял да използва собствения му материал, за да бъде проследена промяната от истина към заблуда.

Дали Даниелс и Фруум са пробутвали умишлено нещо, което са знаели, че е зло за църквата?

Вероятно - не.

И двамата мъже са започнали да вярват в Триединството и това се е отразило на всичко, което са правели. Фруум е вярвал, че е изчистил от църквата ереста на Арианството, която той не е вярвал, че е християнска.

Но как Бог е виждал нещата?

Когато д-р Келог инструктирал своите колеги да премахнат стълбовете, които поддържали платформата, на която стояла нашата църква, Елън Уайт била запитана във видение - *“Къде са стражите, които трябва да стоят на стените на Сион? Заспали ли са?...”* Избрани вести, кн. 1, с. 204.

Съветът, даден в дните на Келог е приложим и за Фруум.

“Какво е това влияние, което би довело хора от този етап на историята ни да работят по един подмолен, мощен начин за раздирането на основите на нашата вяра – основа, която е била положена в началото на делото ни с молитвено изучаване на Словото и чрез откровение? На тази основа сме строяли през

изминалите петдесет години.

Чудите ли се, че когато виждам началото на делото, което би премахнало някои от стълбовете на нашата вяра, имам да ви кажа нещо?" Избрани вести, кн. 1, с. 207, 208.

Делото на двамата мъже е подобно в много отношения.

Лирой Фруум продължил делото на д-р Келог в разхлабване на стълбовете, поддържащи платформата на нашата вяра. Всъщност неговият план бил напълно да премахне централния стълб, връхният камък на структурата.

Ако той успеел, основата щяла да застане на пясък, и с времето "буря и вихрушка биха помели структурата." Избрани вести, кн. 1, с. 205.

Глава 13

Продължаващи промени

Наложило се да минат много години преди Фруум да може да започне „Движение на съдбата“. Той станал Заслужил Професор на Историческата Теология в Университета Ендрюс, имащ часове по едно тримесечие на година. Движение на съдбата, с. 19.

Написал монументалните си творби: „Пророческата Вяра на нашите Бащи“ и „Условната Вяра на нашите Бащи“, но през цялото време изследвал и планирал книгата, която бил замолен да напише.

Фруум казал, че се е „изразходвал“ в своето “никога не секващо търсене”,

казвайки малко в продължение на много години, докато той имал *“нещо жизнено важно за докладване.”* Пак там, с. 22.23.

Пристигали неочаквани обаждания за работниците в институтите, институциите за служба, местни и на обединението, теологическите семинари, за презентации на специални групи и той бил щастлив да се услужи. Пак там, с. 19.

Идвали покани също и от други деноминации, като Епископални, Презвитериани, Методисти, Баптисти, Реформисти, Конгрешани, Унитарии, а така също и една организация на обърнатите Римокатолически свещеници. Той приемал на всички тях поканите за среща.

Други покани идвали от университети като Марбург в Германия и голям брой университети в Съединените Щати. Осъществявал се обширен обмен между католическия свещеник Петрус Нубер от Понтифския Библейски Институт на Рим, който направил така че статиите на Фруум да бъдат преведени и отпечатани в *„Ревиста Библика“*. Пак там, 466, 467.

Друг проект включвал корекцията на различни протестантски енциклопедии и референтни религиозни творби, относно Адвентистите от Седмия Ден.

Той казал, че било *„най-приятно“* готовността, с която техните критици желаели да поправят *“нашата основна позиция”*. Много се случвало зад кулисите, осъществяващо тихо техните цели. Пак там, с. 468.

Щом веднъж Твърдението на вярата било въведено в Годишника и Църковния Наръчник, *„следващата логическа и неизбежна стъпка в осъществяването на обединените ни „Фундаментални Вярвания“* включвала ревизия на определени стандартни творби, така че да се премахнат твърдения, които учат и по този начин увековечават погрешни възгледи за Божеството.” Движение на съдбата, с. 422. Сега нашите книги, енциклопедии и коментари имали нужда от поправка.

Най-изтъкнатата книга, която се нуждаела от промяна, била „Мисли върху Данаил и Откровението“ от Урия Смит. Той бил починал през 1903 г. И не би могъл да възрази.

Но едно такова начинание означавало да се стъпва на деликатна почва, тъй като все още имало такива, които според Фруум били полуариани. *“Това беше една доста чувствителна материя”*, самото редактиране на книгата, дори и ако оставим настрана това, което Фруум смятал за арианство. Пак там, с. 424.

В 1944 г., се предприела редакцията на тази книга, чиято основна задача била да се елиминира всяка част, която казвала, че Христос бил роден от Отец. Конструкцията на изреченията била подобрена, но никакво пророческо тълкувание не било изменено (Това се оспорва от някои днес).

Например, от с. 400 на оригиналната книга било премахнато следното: *“Христос е средството, чрез което Бог създал всички неща, но Синът дошъл в съществуване по различен начин, тъй като Той е наречен „Единородният“ на Отец.”*

Две големи части били премахнати от страници 429 и 430, част от които е показана долу. * че Агнето седи на трона с Отец.

*“Коментаторите с пълно единодушие * се хванаха за това, като доказателство, че Христос трябва да е на една възраст с Отец; защото в противен случай, казват те, би се отдавало на творение поклонението, което принадлежи единствено на Твореца.*

Но това не изглежда да е едно необходимо заключение. Писанията никъде не говорят за Христос като за сътворено същество, но напротив, те ясно твърдят, че Той е бил роден от Отец...

Но макар като Син Той да не притежава съвечност на миналото съществуване с

Отец, началото на Неговото съществуване като роден от Отец, предшества цялото дело на сътворението, във връзка с което Той стои като сътворец с Бога...

Тези свидетелства показват, че сега Христос е обект на поклонение наравно с Отец; но те не доказват, че Той поддържа с Него вечност на миналото съществуване.” с. 430, Изд. 1918 г.

Както очаквал Фруум, реакцията дошла и той казва, че тя била *“по-скоро яростна”*. Обаче, съветът продължил да одобрява доклада на комитета и „арианските“ твърдения били премахнати.

“Така домът бил доведен до теологическа хармония с твърдението за нашите „Фундаментални Вярвания“ в Годишника, Църковния наръчник, Кръщелния Завет и Клетвата.” с. 424, 425. (Били направени промени също и в книгите от Духа на пророчеството, като например промяната на малки с главни букви за Третата Личност).

И още неща се задавали – по-късно.

В 1946 г., малки части от статии на Елън Уайт били поставени в компилация наречена: „Евангелизъм“. Това трябвало да бъде един много важен том в процеса на промяната. Участниците в комитета били А. Л. Уайт, У. Х. Брансън, Р. А. Андерсън, г-ца Луис Клойсър и Дж. Л. Шулър.

Под заглавието: „Погрешно представяне на Божеството“, били събрани критически части от статиите на пророка, много от които не били дори цели изречения. Когато твърденията се четат под едно такова заглавие, по фин начин се поднася едно послание.

Книгата „Евангелизъм“ постигнала целта си и Фруум ликувал. Години по-късно той писал до Андерсън, казвайки: *“Ти знаеш какво постигна това с хората от Колумбийското Обединение... Те, или трябваше да се предадат и да приемат тези твърдения, или в противен случай трябваше да отхвърлят Духа на пророчеството.”* Писмо от Лирой Фруум до Рой Алън Андерсън, 18-ти януари

1966 г.

Всъщност това свършило такава добра работа, че дори днес „Евангелизъм“ е една от първите книги, използвана в Тринитарната дискусия. И наистина е вярно, че отричането на представената в главата вест изглежда като отричане на Духа на пророчеството. Тук е заложена силата на подзаглавията, свързани с непълните изречения и малките части от абзаци.

В 1952 г., една книга, наречена: „Принципите на живота“ била защитена с авторско право и отпечатана през 1956 г. Тя била използвана от децата в училище като книга за тяхното изучаване на Библейските Доктрини. Един абзац казва: *“Макар че Бог Отец, Бог Син и Святият Дух са три отделни и различни същества, все пак те са „едно по естество, по характер, по цел“ (Патриарси и пророци, с. 34, Параграф 1), работещи в толкова близка връзка, сякаш са едно.”* Принципи на Живот, с. 28. Думата „същества“ вероятно би била неприемлива за Тринитаристите днес.

Времето сега се придвижило към 1955 г. И Уолтър Р. Мартин, Евангелист, работещ в хармония с Доналд Дж. Барнхаус - редактор на списание „Вечност“, започнали да преговарят с църковните водачи да се срещнат и да обсъждат вярванията на Адвентистите от Седмия Ден. Той работил по една книга за култовете и искал да знае какво вярваме. Мартин се познавал с Т. Едгар Урну посредством кореспонденция и познавал Фруум чрез историческите му томове.

Била уредена срещата между Р. Алън Андерсън, Уолтър Е. Рийд и Лирой Ъ. Фруум, с пълно одобрение от президента на Генералната Конференция Рубин Р. Фигур. Т. Едгар Урну действал като председател.

Култ ли били Адвентистите? Това бил въпросът на евангелистите.

Мартин представил пред групата един много дълъг списък с въпроси и отговорите им били задача на Лирой Фруум. Той стоял до 2.00 среднощ и на сутринта успял да предаде двадесет страници с бележки.

Това бил много важен ден.

След като обсъждането приключило, Мартин обявил, че е допуснал грешка относно няколко от нашите учения и е стигнал до заключението, че Адвентистите не били култ.

Протягайки дружелюбно ръката си, той казал: Не, вие определено не сте култ. Адвентистите от Седмия Ден могат да бъдат приети като приятели на евангелистите от основните протестантски църкви на Америка!

След това той поискал да бъдат изпратени на деноминационните ни водачи серия въпроси върху основните ни вярвания, на които трябвало да се отговори по начин, приемлив от икуменистите. Те щели да бъдат представени в статии за списание „Вечност“. Той също поискал деноминацията да напише една книга за всички църковни членове върху вярванията, представени на срещите и да бъде изпратена в обществените протестантски библиотеки по целия свят. Самият Мартин щял да публикува книга за оправдание на Адвентистите от Седмия Ден.

Няма съмнение, че Мартин се е опитал да „циментира“ отговорите, дадени от нашите водачи, тъй като неговата репутация и тази на евангелските водачи била поставена в риск.

Септември 1956 г., се появила една статия във „Вечност“, която Барнхаус нарекъл “бомбената статия.” Малцина били на положение, за да могат да я прочетат, но слухът се разнесъл от уста на уста.

Два месеца по-късно, в списание „Министри“ се появила една статия под заглавието: „Променените Нагласи на Адвентизма“. Статия от Фруум съпровождала заглавието: „Изкуплението – сърцето на нашата вест“.
www.sdadefend.com

Срещите с Мартин обхващали важни доктринални области като

изследователния съд, естеството на Христос, изкуплението, безгрешното съвършенство.

Няколко години по-късно Р. Алан Андерсън казал, че преди началото на срещите той бил запитан – *“Хора, вие какво мислите за Триединството?”* Адвентист Ривю, 8-ми септември 1983 г., с. 3.

Често този аспект не е бил осветляван. Може да се изучават статиите в списание „Вечност“ и дори да не се осъзнае, че този предмет е бил част от дискусиите.

Коментарите на Андерсън продължават: *„Отговорите на техните въпроси се проточваха в дни на молитвени обсъждания. Нашият отговор относно Божеството и Триединството беше от критично важно значение, защото в някои от книгите, които бяха прочели, Адвентистите бяха класирани като Ариани.“* Адвентист Ривю, 8-ми септември 1983 г., с. 3.

В Църквата Кемпъс Хил през 1989 г., в Лома Линда, Уолтър Мартин казал следните думи: *“Когато за първи път се срещнах с Лирой Фруум, той ме доведе до задача, в продължение на петнадесет минути за това, как е било възможно да смятам, че Адвентизмът е култ.*

„Адвентизм звучи така истинно като стоманата“.

Аз казах: *„Смяташ ли, че Арий е бил християнин?“*

Той беше отличен църковен историк и каза: „Разбира се, че той не е бил християнин, той е отричал божествеността на Исус Христос.“

Аз казах: *„А така също и Елън Уайт.“*

Д-р Фруум отговори: „Какво!“

Аз казах, *„Да“, и отворих едно куфарче и наслагах на една купчина публикации,*

най-малко 12 стъпки голяма, предоставяйки ги на д-р Фруум за внимателен прочит. И за внимателен прочит от комитета, за да провери източниците там." Уолтър Мартин – запис на касета на конференция в Църквата Камптъс Хил в Лома Линда през Януари 1989 г.

Той казал, че комитетът бил в „смъртен шок“ и Мартин продължил да казва, че Елън Уайт била отричала вечната божественост на Христос в началото, отнасяйки го към мястото на второ божество, но по-късно е променила убеждението си и учела на Триединство, тъй като била повлияна от Урия Смит.

Предположението, че Урия Смит е повлиял пророка е нелепо. Смит написал книга наречена: „Гледайки към Исус“ в същата година, когато Елън Уайт дала за печат „Копнежът на вековете“, и тя била съвсем ясно нетринитарна. Двете книги били рекламирани в едни и същи вестници.

Минали няколко дни преди комитетът да прочете внимателно материала. Когато се срещнали отново било заявено: *“Ами, една голяма част от тези неща са там... и ние сме съгласни с вас, и не сме съгласни с твърденията. Те не отразяват ортодоксалната Адвентна теология и ние отхвърляме това.”* Пак там.

Доналд Барнхаус писал в неговото списание „Вечност“: *“Веднага беше забелязано, че Адвентистите усърдно отричаха определени доктринални позиции, които по-рано са им били приписвани.... Адвентистите отричат специално всяко учение вярвано, прогласявано или написано от служителите или членовете на тяхната вяра, което ги класифицира между Арианите.”* Вечност, септември, 1956 г.

Очевидно историците Джордж Нйт и Уилям Джонсън били прави като казвали, че доктрините ни са били променени, обаче промяната е започнала много по-рано от епизода с Мартин и Барнхаус, както е показано в тази книга.

В края на срещите била издадена една книга със заглавие, „Отговори на Адвентистите от Седмия Ден на въпроси върху доктрината“, „подготвена от представителна група на Ръководителите на Адвентистите от Седмия Ден, Библейски учители и Редактори.“ Въпроси върху доктрината. Предна страница 1957 г.

В Част 4 за „Божествеността и Вечното Предсъществуване на Христос, се твърди: *“Адвентистите от Седмия Ден често са обвинявани, че отричат действителната божественост и вечно предсъществуване на Христос, Вечното Слово.”* След това се задава въпросът: *“Вярвате ли в Триединството?”* Въпроси върху доктрината, с. 35.

Отговорът е много рафиниран.

“Нашето убеждение в божествеността и вечното предсъществуване на Христос, втората личност на Божеството, е записано във „Фундаменталните вярвания на Адвентистите от Седмия Ден“, които всяка година излизат в официалния ни Годишник в авторитетния ни Църковен Наръчник... Освен това, онези, които се кръщават в Адвентната Църква се подписват под „Обобщение за Доктриналните Вярвания“, което се намира на стандартния ни „Кръщелен Сертификат“...” Пак там, с. 35.

Пътят е бил подготвен много години преди това.

След отпечатването на тази книга, Доналд Барнхаус заявил: *“За щастие Адвентистите отричат логическите заключения, до които трябва да ги доведат техните доктрини; т. е. Отрицанието за пълната валидност на изкуплението на Христос.”* www.sdadefend.com

Било предложено деноминацията да продължи да отрича в публични записи определени погрешни твърдения.

Нашият отговор бил: *“Не... онези ранни твърдения са били заявления на*

личности или групи, а не на Църквата като цяло и никога не са предали деноминацията. По-късните ни официални заявления били ясни, Библейски, здрави и „ортодоксални.“ Движение на съдбата, с. 483.

Но евангелистите настоявали.

Най-накрая било подготвено едно твърдение, което казва: *“Вярата на Адвентистите от Седмия Ден върху тези големи истини е ясна и подчертана. И ние усещаме, че не трябва да бъдем идентифицирани или стигматизирани с определени ограничени и погрешни концепции, поддържани от някои, особено от нашите формиращи години. Следователно, това твърдение следва да анулира купищата „цитати“, които бяха разпространявани срещу нас.”* Въпроси върху Доктрината. Въпрос № 3, с. 31, 32. Цитирано в Движение на съдбата, с. 484.

По-нататък „Въпроси върху Доктрината“ твърди: *“Но с отминаването на годините по-ранното различие във възгледите по определени доктрини, постепенно е дало място на единство на възгледа. Тогава, едни ясни и здрави позиции са били заети от голямото мнозинство по такива доктрини като Божеството, божествеността и вечното предсъществуване на Христос, и персоналността на Святия Дух...*

Неколцина, обаче, са се придържали към някои от техните предишни възгледи и от време на време тези идеи са били отпечатвани. Но вече в продължение на десетилетия църквата е била на практика едно на основата на истините на християнската вяра.” Пак там, с. 30, 31.

Било се е стигнало до съгласие, че „Въпроси върху Доктрината“ щяла да бъде поставена в книжарницата на Мартин, а така също и неговата книга „Истината за Адвентистите от Седмия Ден“ и че и двете книги щели да бъдат на разположение, чрез Адвентния Книжен Център. Според Ралф Вайц, един неадвентист, който изучавал Адвентистите в продължение на много години, АКЦ не е съдържала книгата на Мартин. www.lifeassuranceministries.com

Лирой Фруум казал, че бил задължен на Духа на пророчеството и „приноса“ на Елън Уайт към „Въпроси върху Доктрината“. Той писал: *“Тук разгръщаме обхвата на Елън Уайт върху Божествеността на Христос и онези неща, които са включени в това. Обсегът е поразителен. Тук има проникновение, изчерпателност, равновесие, надеждност. Никой друг писател в редиците ни, не може да достигне този обхват. И най-големите ни теолози не се приближават до този впечатляващ очерк и съдържание...*

Няма от какво да се срамуваме – а за всичко да се гордеем – по отношение на приноса на Елън Уайт към пълната истина за Божествеността на Христос, в този ден на широкоразпространено предизвикателство и отхвърляне на Неговото вечно предсъществуване и пълна Божественост, Неговата изкупителна смърт, буквално възкресение, действително възнесение и предстоящото Му лично завръщане. Тук има една котва, едно ръководство, един план за притежание и за използване. Тук е заложена солидната вяра на „Адвентистите от Седмия Ден.“ Движение на съдбата, с. 494-5.

Чудим се, какво ли би казала Елън Уайт за нейния „принос“ към „Въпроси върху Доктрината“, най-противоречивата книга в нашата късна история.

Известно време след като Евангелските посетители се срещнали с четиримата ни църковни водачи през 1955 и 1956 г., двама* мъже взели решение да извършат едно престъпно дело. Ако не било бързото мислене на един брат, изходът щял да бъде много различен. Не знаем каква е била идентичността на тези двама мъже, но злото им дело е написано в небесните книги. *предполага се, че са били двама или трима мъже.

Клод Холмс бил нает от Конференцията като линотипен оператор. Той бил много силно убеден в Духа на пророчеството, вярвайки че той е наравно с Библията. В едно писмо до Уили Уайт през 1926 г., той писал: *“Обичам писанията на твоята майка. Всички те за мен са като Писанието.”* Писмо до У. К. Уайт, 31-ви октомври 1926 г., сп. „Министри“ Декември 2000 г.

Но Холмс и Уошбърн вярвали, че дискусиите на Библейската Конференция

от 1919 върху дарбата на пророчеството дискредитирали пророка, и двамата вярвали, че трябвало да защитят целостта на Духа на пророчеството. Пак там. (Холмс притежавал прекрасна памет и често бил викан за препратка от Духа на пророчеството. През 1914 г., той заел и копирал 300 страници на непубликувани свидетелства. По-късно името му започнало да се свързва с лоша репутация заради това, че предизвикал протест срещу двама учители в Мисионерския Колеж във Вашингтон за техните учения и „леко отношение“ към писанията на пророка. Той насърчил и двама други да вършат същото. И тримата били освободени от членство. www.adventistarchives.org/docs/AST/Sligo_Series.pdf)

С тази предистория, можем да разберем загрижеността на Холмс, когато научил за плана за изгарянето на голям брой писма на Елън Уайт. За щастие, едно от неговите задължения било да се грижи за пещта за горене на смет.

Когато дошло времето, той складирали материали за огън за ярък пламък без много допълнително гориво. Той оставил въглищата да горят, но когато ги посъбрал, се получил ярък огнен пламък. Хората смятали, че огънят трябва да е бил достатъчно горещ, за да се хвърлят в него писма от Духа на пророчеството и малки книги.

Това и станало – изгорели стотици скъпоценни страници.

Холмс затворил вратата на пещта, затворил регулатора за въздуха, след което изключил въздуха. Мъжете стояли известно време, оставайки доволни, когато видели пламъците около хартията и си тръгнали.

Материалите тлеели, но малко след това огънят бил загасен. Сега вече било възможно да се спасят по-голямата част от скъпоценните материали.

Клод Холмс съхранил подписани писма и книги до своето пенсиониране, като знаел, че би загубил издръжката си, ако се разбере, какво е направил. Когато се пенсионира, той ги дал всичките на д-р Хейс.

Когато докторът починал, имотът му бил приписан на Конференцията, с изключение на неговата библиотека и личните му принадлежности, които трябвало да бъдат продадени на търг. Мнозина били чули за пожара и дошли на наддаването.

Писмата и книгите, продадени за по 10, 25, и 50 долара все още имали следи от огън по тях.

(Когато това преживяване било разказано преди много години от Уилард Санти, той притежавал голям брой от брошурите. Той също имал едно писмо от завещаната на попечителството библиотека, което разказва историята. [Писмото може да е написано от Клод Холмс, въпреки че името му не се съдържа в него] Писмото е с дата 1957 г.

То било отпечатано в едно списание със заглавие „Освободител“, след което един брат от Колорадо се свързал с пастор Санти, за да потвърди събитието. Старейшината Дж. С. Уошбърн разказал на този брат, какво се било случило, а така също и името на верния пазител, който спасил памфлетите. По-късно братът срещнал Клод Холмс и чул историята от първа ръка) Аудио запис „Цикъл на Отстъплението“ от Уилърд Санти.

Днес писмата са познати като Специални Свидетелства Серия А и Б, писани от 1890 до 1913 г. Всички са кратки, но съдържат много съвети до лекари, възпитатели и служители, самоподдържащи се училища и за здравното дело.

Слава на Бога за писанията на Духа на пророчеството. Те са толкова ценни и са такава благословение за нас.

“Много теолози наистина смятат, че Изкуплението, по отношение на неговото достойнство и резултатност, почива върху доктрината за триединство. Но ние не успяваме да видим каквато и да е връзка между двете.

Напротив, защитниците на тази доктрина действително изпадат в трудността, която изглежда за тях е трудно да избегнат.

Тяхната трудност се състои в това: Те приемат отричането на триединство за равнозначно на отричане на божествеността на Христос. Ако случаят беше такъв, ние трябва да се придържаме, колкото се може по-здраво към доктрината за триединство; но случаят не е такъв.

Онези, които са чели бележките ни за смъртта на Сина на Бога знаят,, че ние твърдо вярваме в божествеността на Христос ; но не можем да приемем идеята за триединство, така както тя се поддържа от тринитаристите, без да се откажем от своето твърдение за достойнството на жертвата, която е била извършена за нашето изкупление .”

Изкуплението в Светлината на

Глава 14

Опасни връзки

Измежду оцелелите, обгорели писма, било видението за д-р Келог, обръщащ се към своите колеги и учудването на пророка за това, колко ентузиазизирано слушателите приемали теориите на доктора. Писмото ѝ завършвало така: *“Нека светът отива към спиритизъм, към теософия, към пантеизъм, ако искат. Ние не трябва да имаме нищо общо с тези измамни клонове на сатанинското дело.”* Серия Б, № 6, с. 211. 1904 г.

Какво от теориите на Келог било пантеизъм?

Сестра Уайт използвала думите “клонящи към”, а според речникът от 1828 г. пантеизмът е “учението, че вселената е Бог... или върховният Бог.” В този смисъл, Келог не е вярвал стриктно в пантеизъм, защото за известно време той все още е вярвал, че Отец и Синът били в небето. Изразът, който днес се използва за пантеистичното разбиране на Келог е: „Бог във всичко“, а не „Бог е всичко“.

Но сестра Уайт казва за теориите на Келог: *“Ако Бог е същност, която прониква в цялата природа, тогава Той живее във всички хора; и за да добие святост, човек трябва само да развива силата вътре в себе си.”* Служба за здравето, с. 428.

Ами мега? **Ω**

През 1985 г., Университетът Лома Линда станал домакин за срещи провеждани от Луис Тайс, озаглавени, „Мисленето на Новата Епоха за Достигане на вашия Потенциал“. Посетителите били информирани, че *“присъединяването към „правилния дух“ може да направи хората*

„конструктивни магьосници“, които са полезни за другите... Знаете, че имам силата, която ми е дадена в мен, от мен. Знаете, че я имам. Бях по телевизията. Знаете, че не биха ме пуснали тук, ако нямах тази сила.

Обявявам ви за сродни магьосници. Идете и действайте като такива.“ „Омега, идентифицирана в Лома Линда“ от Деон Хансън. [http:// www.temcat.com/013-Spiritualism/Omega%20at%20LLU.pdf](http://www.temcat.com/013-Spiritualism/Omega%20at%20LLU.pdf)

Това ли е „омега“ на смъртоносните ереси?

Сестра Уайт казала през 1904 г.: „Живият храм“ съдържа алфата на тези теории. Знаех, че омегата щеше да последва след малко.“ Избрани вести, кн. 1, с. 203. (1904+1985 = 80-81 години).

Налага се да се запитаме – Осемдесет години „след малко“ ли са?

Бихте се съгласили, че това е твърде дълго, за да е приложимо.

В алфата, Келог твърдял, че Бог е в дървото, в цветето и в самия човек. Неговото убеждение със сигурност не било учението на църквата; всъщност, пророкът казала, че той „буквално унищожил Господ Бог“. Писмо 300, 1903 г. Неговата религия също направила човека център. Накрая той започнал да вярва, че новото раждане било просто една промяна на отношението към Бога. Дж. Н. Андерсън. Библейска Конференция от 1919 г., 13-ти юли. Още през 1899 г. било казано публично, че: „всяко дихание (на човека) се извлича директно от диханието на Бога в ноздрите Му.“ Ежедневен Бюлетин на Генералната Конференция. 23-ти февруари, 1899 г. В последствие Келог отказал да бъде управляван от който и да е човек, „...(нито) от сестра Уайт, нито от Генералната Конференция...“ Цитирано в А. Дж. Даниелс от Джон Дж. Робъртсън, с. 95. (По отношение на санаториума в Южна Африка).

Към 1907 г., Джон Харви Келог се бил отдалечил толкова много от истината, че бил изключен.

Когато проучваме нашата история, трябва да се запитаме дали пантеизмът (или панентеизмът) се е развил „след малко“, както е било пророкувано.

Отговорът е: Не.

Може и да се е надигал при определен случай, но ние нямаме в записите едно постоянно нарастващо пантеистично учение в нашата църква. Обаче, нарастването и установяването на доктрината за Триединството може да бъде проследено в цялата ни деноминационна история.

Когато Келог се отдалечил от учението на пионерите за Бога и Неговия Син, дяволът успял да сложи мисли в ума му за Бог, живеец в природата.

Били дадени предупреждения от пророка, че семената на алфата били посяти в сърцата на хората и че за кратко, те щели да покълнат и да станат отровното растение на омегата.

Тъжно е да се каже, но има доказателство, че отровното растение омега зрее в момента в Църквата на Адвентистите от Седмия Ден. То пак е комбинация от две убеждения – Триединството и пантеизма, или по-точно за нас днес, панентеизма. Самото Триединство наистина е добре узряло, но неговото единство с пантеистичния тип учения е било създадено чрез „духовното формиране“.

Д-р Йон Дибдал, някога президент на Колежа Уала Уала, писал: *„Духовното формиране е тема, която е била повдигана от много пастори и църковни водачи в растящия брой християнски деноминации. Вече не е достатъчно само да се познават доктрината и фактите – в днешното трескаво общество хората търсят нещо по-дълбоко и по-смислено, нещо, което създава смисъл в техния бурен живот. Духовното формиране не е нова идея или концепция и много протестанти са в същата лодка – ние го преоткриваме.“* Адвентна Новинарска Мрежа.

Според учителите на духовното формиране, на някого се казва да прочете

стих и да помисли за него. Постепенно *“се показва един по-опростен и мощен начин да продължаваш да повтаряш една дума в този стих и най-накрая просто да седнеш там в едно празноумно мълчание, което се нарича „съзерцание“ ... това е по-дълбокото ниво, в което всеки посветен на менталната молитва трябва да достигне. Това се казва, че е истинска молитва и размишление.”* Истината за Духовното Формиране, Ванс Феръл, с. 55.

Тази процедура не е по-различна от Йогата и повтарянето на мантра за довеждане до трансцендентална медитация. Християнската мантра може да бъде един библейски стих, фраза или дума. Може да бъде една библейска сцена, наречена визуализация в НЛП, една съвременна форма на хипноза (Невро-Лингвистично Програмиране).

Когато „алфа състоянието“ е докарано, демоните могат да всаждат идеи в ума. Тези мисли ще бъдат измамни, но те могат да бъдат много привлекателни.

Един бивш Хинди (сега Адвентист) казал, че усещането е еуфорично, като да бъдеш „нависоко“ с наркотик. Бунтът Омега, Рик Хауърд.

Духовното формиране възниква при Будизма и Хиндуизма и било осъвременено от йезуитския римокатолическия свещеник Игнациус Лойола, като част от неговите Духовни упражнения. В момента то се преподава в много Адвентни учреждения. Истината за Духовното Формиране, Ванс Феръл, с. 149-260.

“Центриращата молитва е метод на тиха молитва, който ни подготвя да приемем дара на съзерцателната молитва, молитва, при която преживяваме Божието присъствие в нас, по-близо от дишането, по-близо от мисленето, по близо от самото съзнание. Този метод на молитва е както отношение с Бога, така и дисциплина за подхранване на това отношение...

Източникът на центриращата молитва, както и всичките методи, водещи до съзерцателна молитва, е пребъдващото Триединство: Отец, Син и Свети Дух.

Фокусът на центриращата молитва е задълбочаването на нашите отношения с живия Христос." От Католически уебсайт.
www.contemplativeoutreach.org/category/category/centering-prayer

Една статия била пусната в „Знамения на времето“, която популяризираща „центриращата молитва“ в 2004 г., наречена „Неподвижността е златна“. *“По същество съзерцанието е мълчание, но неговият най-вътрешен вик е: „Аз давам съгласието си за Твоето присъствие и за Твоето действие отвътре.“* (Виж Псалм 139:1-4; Римл. 8:26, 27.) Почувствай твоя глад за връзка с Божественото и изрази своето обожание. Бог очаква да се свърже с теб (Откровение 3:20.21), но може да ти отнеме известно време, за да се фокусираш. Ако си разсеян от мисли, остави ги да отлетят без да ги следваш.

Един метод, наречен „центрираща молитва“ ви насърчава да се фокусирате наново към Бога, чрез вътрешно назоваване на Божиите имена, които се отнасят до вас. Това може да ви помогне да присъствате при Бога отново” Знамения на времето. Австралия-НЗ. Ноември 2004 г.

Това не е една християнска концепция, но окултна практика.

Стаята е често полутъмна, с тиха музика, свещи, тамян, молитвени места.

Има също и лабиринти, които са едно *“духовно преживяване, което ви кани да бъдете неподвижни и тихи, докато участвате в прогресивни вътрешни преживявания на духовното пътуване”* Знамения на времето, Австралия-НЗ, ноември 2004 г.

Ако мъже и жени се включат в „смълчаване на ума“, няма съмнение, че дяволът бързо и тихо ще се настани.

Думите на християнския мистик от 14 в. Майстер Екхарт са смятани за истина от мнозина днес - *“Нищо в цялото творение не е толкова много, както Бога, както тишината.”* Този вид мислене изобилства в средите на мистицизма.

Обърнете внимание на думите на Романа Махарши, индийски мистик: “Това, което действително съществува, е единствено Азът. Азът е там, където не съществуват абсолютно никаква мисъл „аз“. Това се нарича Безмълвие. Самият Аз е светът; Самият Аз е „Аз“; самият Аз е Бог.”

Ето от къде се извличат идеите на съзерцателната молитва.

Вярно е, че Библията казва: “Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог” (Псалом 46:10), но забележете какво казва пророкът за този стих, “Чрез изучаване на Писанията, чрез усърдна молитва, те могат да чуят Неговата вест към тях: „Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог.“ Когато всеки друг глас е смълчан, когато всеки земен интерес е оставен настрана, тишината на душата прави по-различим гласът на Бога. Тук се намира почивка в Него. Мирът, радостта, животът на душата е Бог” - Фундаменталности на християнското възпитание, с. 440.

През 2011 г., се случило следното в Колежа Нюболд по време на Едносемичната Молитва. “При светлина на свеци и успокояваща музика за фон, пътеката водела отделните търсачи на духовно пътуване, където те се натъкнали на музика, медитация, изкуство, медия и символни дейности в интерактивни станции. Аудио подтик поощрява участниците да преосмислят тяхното отношение със себе си, останалите, планетата и Бог.”

Един студент казал: “Беше красиво. Плаках три пъти. Когато пуснах камъка във водата, се почувствах сякаш Исус беше до мен и понасяше бремето от раменете ми. Беше толкова реално.” <http://adventistnews.org.uk/news607.htm>

Един неадвентен уебсайт казал: “Дефиниция за Съзерцателната Духовност: система от вярвания, която използва древни мистични практики, за да доведе до променени състояния на съзнанието (тишината) и често е облечена в християнска терминология; предпоставката за съзерцателната духовност е пантеистична (Бог е всичко) и панентеистична (Бог е във всичко).”

www.lighthouse Trailsresearch.com/cp.htm

Горният автор пита: “Има ли пантеизмът легитимно място в ортодоксалното християнство? Това е жизненоважен въпрос, защото пантеизмът е основен мироглед за онези, които участват в мистична молитва.

Кен Каиш, един Епископален свещеник и учител по мистична молитва... отбелязал: *„Медитацията е процес, чрез който ние смълчаваме ума и емоциите и влизаме директно в преживяването на Божественото.... Има дълбока връзка между нас ... Бог е във всеки един от нас”* - Рей Юнген. Пак там.

Практиката на духовното формиране може да не е достигнала пълна зрялост в Адвентната Църква, но практикуването на изкуството на мистичния вид медитация е голяма стъпка към нея. Не само, че тя ще достигне зрялост в предстоящите дни, но тя ще бъде средство за обединяване на християнството с фалшивия дух.

Слава на Бога, че има адвентисти, които говорят против духовното формиране, такива като Уолтър Файт, Хауърд Пет, Рик Хауърд, Джон Браншоу, Дъг Бачелър и някои други. Някои медийни служители и колеги са дълбоко въввлечени, други няма да имат нищо общо с това. Марк Финли написа отлична статия по темата в списание „Министри“ (Август 2012), а по същия въпрос, Дерек Морис, Редакторът на „Министри“, говори за своето преживяване с духовното формиране преди двадесет и пет години и как е възприел фалшивата концепция, но сега съжалява за всичкото объркване, което може да е било причинено.

Истината е, че духовното формиране, идващо от Източния Мистицизъм изпълнява измамите, срещу които Елън Уайт предупреждава преди толкова много години – спиритуализъм, пантеизъм и теософия.

Но не пропускайте връзката – фалшив бог води до фалшива опитност.

Лесно е да се съсредоточим върху феномена духовно формиране, което се

случва днес и да забравим, че Омега започва с разбиране за Бога, което не е библейско – Тринитарният корен все още е проблем.

* Алфата била комбинация от Триединство и пантеистични теории, което оформило алфата на смъртоносните ереси.

* Омегата също е вярване в Триединството, но заедно с далеч по-опасна форма на пантеистични вярвания и окултни практики.

Човек може да посети теософска книжарница и да намери рафтове до рафтове с книги, които учат на същите душеразрушителни теории.

В своята книга: „Тайната Доктрина“ Елена Блаватская, основателят (каналът) на теософията, включва между многото езически триединства и Триединството, вярвано от църквите, като казва: “Процесът на изява може да бъде обяснен чрез това Триединство, където разбираме „Отец“ като създаващият Дух, „Синът“ като Логос, или Христос Съзнанието (Виж Изида Разкрита, т. 2, с. 41), и „Святият Дух“, или „Майката“, като божествената енергия (любов) протичаща (Шакти).” Тайната Доктрина. Елена Блаватская. (Скобите са в цитата) Цитирано в Триединството и Троединство: Основният механизъм на сътворението от Роза и Маргарита Риайкенен. Теософия Даунъндър Домашна Библиотека на Теософските Лекции. 6-ти Декември 2011 г.

Теософията била основана през 1875 г. и добре развита по времето, когато Елън Уайт предупреждавала за опасностите от спиритуализъм, пантеизъм и теософия. Смесването им с християнските вярвания често е много фино, но за някой, който е добре подготвен с Библейската истина, тя е явна и ужасяваща.

Трябва да се помни, Сатана бил решен “да бъде като Всевишния” (Исая 14:13.14) и заблуждавайки ръководителите на нашата църква да приемат доктрината за Триединството, деноминацията паднала в краката на друго божество..

Дори и да е трудно да се повярва, това не може лесно да бъде захвърлено настрана. Сатана знае, че има „само малко време“ и ще направи всичко, за да ни държи в заблуда - Откровение 12:12.

Това е сериозен проблем, най-сериозният, пред който ще се изправим преди времето на скръбта.

Съветът на пророка остава един и същ: *“Ние трябва здраво да поддържаме началата на нашата увереност до края. Нека никой не се опитва да руши основата на нашата вяра или да разваля десена като докарва в мрежата влакна от човешки изобретения”* - Писмо 249. 1903 г. , Медицинска Служба, с. 97.

Тъжно е, че десенът даден на нашите пионери беше развален и основата на вярата ни е съборена. Не можем да си позволим да останем заблудени.

Моля не пренебрегвайте фактите.

Когато Келог водил хора към събаряне на стълбовете, Бог попитал: *“Къде са стражите, които трябва да стоят на стените на Сион? Спят ли?”* Избрани вести, кн. 1, с. 204.

Мнозина спели тогава и делото на отстъплението напреднало при слаба съпротива. Една нова организация била установена, книги от нов порядък били написани. Бяхме измамени и без нашето знание и съгласие бяхме поставени на друга основа.

Но Божията истина е вечна; тя е непоклатима. И стълбовете на истината, които поддържат основата, остават сигурни.

“Като народ трябва да стоим твърдо на платформата на вечната истина, която е устояла на тест и изпитание. Трябва да държим сигурните стълбове на нашата вяра. Принципите на истината, които Бог ни разкри, са единствената ни основа” - Пак там, с. 201.

Желаете ли да се върнете обратно на платформата на истината?

Глава 15

Удостоверено решение

Лирой публикувал поръчаната му книга от 700 страници “Движение на съдбата” през 1971 г. В този том той очертава една история на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден, каквато малцина биха могли да си представят някога.

Неговият исторически запис казва, че ние сме започнали като полуариани, но постоянно сме се издигали, за да станем едно силно Движение, способни да заемем своето място между основните Протестантски организации. Заедно с тях ние с цяло сърце изповядваме доктрината на християнството за Триединството и пълната божественост на Христос.

Фруум вярвал, че към 1888 Уагонър бил напуснал всички следи на Арианството и е станал Тринитарист. Казва се, че той е бил напълно в хармония с предполагаемата вяра на Елън Уайт, че Христос е вечната втора личност на Триединството.

Според Фруум, въведителните бележки на Уагонър в Минеаполис трябвало да преборят фалшивите убеждения на Арианството. *“Той се чувствал задължен да отбележи определени фалшиви концепции, а също така и да представи позитивната истина за пълната божественост на Христос и вечното Му място в Божеството или Триединството...”* - Движение на съдбата, с. 192.

Това е абсолютно невероятно. Нито веднъж Уагонър не е казал, че думите му трябва да оборят нещо; неговата вест е представена като чиста истина.

Следващата година Уагонър показал ясно къде стои, казвайки че“... и Отец и

Синът са от едно и също естество, Отец бил пръв по отношение на точка във времето. Той е също по-велик в това, че не е имал начало, докато персоналността на Христос имала начало” - Знамения на времето. 8-ми април 1889 г. Ясно е, че Уагонър не е бил Тринитарист по това време на живота си.

Не е чудно, че книгата на Фруум не е трябвало да се публикува много години!

Фруум казал, че основната цел на Уагонър в неговата въведителна част, била „да представи величествеността и славата, превъзходството и пълнотата на вечната Божественост на Христос. Това трябвало да доведе у дома непоклатимата истина, че Христос не е сътворено Същество, с начало... При самото начало Уагонър трябвало твърдо да посрещне упорития неутрализиращ ариански възглед, поддържан все още от някои...” - Движение на съдбата, с. 200.

Той казал, че Уагонър е представил Христос като “съвечна, съравна, и коосубстанциална Втора Личност на Божеството - Пак там. (Забележете думата „коосубстанциална“, или хомоосион от Никейския събор).

Лирой Фруум казал, че Минеаполис “определено бил точката, променяща хода на събитията... Това било великата разделителна точка. Тя започнала наново установяването на върховната провизия за Праведност чрез Вяра в Христос като „цялата пълнота на Божеството“. Това винаги трябва да се помни, независимо от отрицанието на някои” - Пак там, с. 257.

След това той казал: “Това било началото на едно ново пробуждане – период на нарастващо „пробуждане и реформация“ ... То въздигнало Движението от самодоволството на Лаодикийството... 1888 г. отбелязала едно ново разбиране във връзка с базисната доктрина за пълната Божественост на Христос, присъединено към Праведност чрез Вяра като основа на истината на Евангелието и спасението - Пак там, с. 267.

В противоречие с доклада на Фруум, Елън Уайт била толкова разстроена от духа на дебат, спор, критикуване и подигравки и през 1888 г., казала: “това беше най-тъжното преживяване в моя живот - Материали от 1888 г., с. 179.

Една уводна статия в Адвентист Ривю твърди истината: *“Проучвайки историята на ерата 1888г., бяхме доведени до заключението, че това е било едно време на безпрецедентна възможност за Църквата на Адвентистите от Седмия Ден. Господ всъщност дал на Своя народ „началото“ на Късния дъжд и на Високия вик... Нагласите и духът на твърде много от живеещите по това време, накарали Бог да задържи това специално благословение...*

Ясно е, че пълнотата на чудното благословение, което Бог искал да предостави на църквата, не било прието по това време, нито в последствие” - Адвентист Ривю, 27-ми май 1976 г.

Но общата насока в книгата на Фруум била широко приета от деноминацията с вярата, че имаме истината и просперираме.

През 1974 г. Лирой Едуин Фруум починал и делото на живота му завършило.

Сега последната стъпка щяла да бъде дело на други.

През 1980 г. доктрината за Триединството трябвало да бъде обсъдена на сесия на Генералната Конференция с план да бъде направена официална доктрина на нашата вяра.

Отново имало нужда от внимание, тъй като все още имало нетринитаристи между нас.

Само пет години преди това, един документ от Едуин Едстром бил отпечатан по молба на Съвета в Академията Уала Уала Вали под формата на книга, наречена „Човешки Дух – Божествен Дух“ (1975 г.).

Убеждението на Едсром за Триединството било предизвикано през 1954 г., когато колеги пастори и работници в Централна Африка влезли в конфронтация с мюсюлмани, *“които настоявали за ЕДИН Бог Аллах, докато християнството изглеждало, че има ТРИ отделни, различни Богове, които били*

наречени ЕДИН” - Човешки Дух – Божествен Дух, Въведение iv. Едуард Едстром.

Било очевидно, че църковните водачи трябвало да бъдат добре подготвени, когато темата се представи за обсъждане. Ясно било, че няма да се толерира ариански въпроси.

Триединството, такова каквото трябвало да се обсъди, било (както е отпечатано осем години по-късно в „Адвентистите от Седмия Ден Вярват“) - *“Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, над всичко и присъстващ навсякъде. Той е безкраен и отвъд човешкото разбиране, но познат чрез Своето себеразкриване. Той е завинаги достоен за поклонение, обожание и служба от цялото творение”* - Вярване №2 в 27 Фундаменталности.

Тези думи твърдят, че Бог е единствено число – Той е “безсмъртен” - и че все пак има три съвечни Личности, единство от три съравни в един Бог. Те не казват, че има един Бог, който е Отец, Син и Свети Дух, но група от три личности, които правят Бог.

Доста братя забелязали объркването.

Чарлз Апшоу попитал: “Имам въпрос към Точка 2 - „Триединството“. Мисля, че когато за първи път изучавахме документа, терминът беше „Божеството“. Моето възражение за употребата на думата Триединство е фактът, че в много християнски конгрегации това указва към един Бог, а също означава една личност.

Но в нашето обяснение, ние се позоваваме на три съвечни личности, а в Точка 3 говорим за троичен Бог. Бих желал да предложа, или да променим титлата на „Божеството“ или на „Троичното Божество“.” - Адвентист Ривю, 1-ви май, 1980 г. „Петнадесета бизнес среща. Петдесет и трета сесия на Генералната Конференция, 25-ти април 1980 г., Сесия от 13:30 ч.

У. Дънкан Ева отговори: *“Ние обсъждахме това и отпред и отзад. Имахме и двете и не ни хареса. Сега ние използвахме едно от тях и това не е популярно. Ние иммахме „Божеството“ в стария Наръчник и не го харесахме. Мисля, че би било по-добре просто да питаме народа да изрази това, което те биха предпочели. Триединство за мен изглежда съвършено подходяща дума, въпреки че не харесваме някои от нейните подразбиращи се значения. Има и много други думи от които допълнителни значения не сме доволни”* - Пак там (Всички твърдения са от сесията, не непременно по ред).

Друг брат коментира: *“Аз не припознавам и не приемам Триединството като колективно единство, но бих имал малка трудност в прилагането на местоимението Той към Триединството или Божеството. За мен това има дълбоки теологични импликации”* - (Дж. Х. Бенет).

“Изглежда ми, че имаме конфликт или противоречие в това твърдение: „Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от Три съвечни Личности.“ Не би ли било по-ясно, ако трябваше да кажем: „Има един Бог, състоящ се от Отец, Син и Свети Дух?”

Започваме с „един Бог“, а след това без никакво обяснение използваме „Отец, Син и Свети Дух“. По-късно отиваме към „единство от Три“.” (Х. Дж. Харис).

“Мисля, че трябва да бъдем много внимателни с използването на понятия, които Библията не използва за Него. Когато сглобихме това твърдение, ние се опитахме, доколкото можем да използваме библейските фрази” - (Ричард Хамил).

“Бих предложил, когато това се върне отново при комитета, да бъдат изучени писанията на сестра Уайт, за да се види какъв термин е използвала тя, за да опише Бог Отец и Светия Дух. Нека използваме много от нейната терминология при дефинирането на това. Каквито и решения да се вземат и каквито и изрази да се намерят, нека бъдем съгласни с тях ” (Пол Чима).

Брат Лешър извел важна точка:

“Аз съм загрижен за думите и фразите, които биха изглеждали, че ограничават Бога или променят виждането за Бога, което ни е предадено в Писанието... Предполагам, че говорителят има предвид употребата на „Те“ в параграф 2“.

(“Божеството е безкрайно и отвъд човешкото схващане, но познато до степенята, до която Те са избрали да разкрият Себе Си. Членовете на Божеството са разкрили Себе Си чрез делата на ръцете Им в природата...”).

Лешър продължава: “И, разбира се, твърдението на Писанието е, че „Господ, нашият Бог, е един Господ.“ И да се говори за „Те“ или някакви други местоимения, освен „Той“, би ни направило тритеисти, вместо вярващи в един Бог... Идеята за три Същества, които са Едно, е мистерия и на мен ми се струва, че не трябва да се опитваме да премахнем всичката тази мистерия от твърдението” (У. Р. Лешър).

Въпреки че тези братя са имали проблеми с подбора на думите, въпросите им не са заплашвали цялостния план за възприемане на Триединството.

В една дискусия било казано, че Адвентистите от Седмия Ден не вярват във веруюто Триединство така, както Католическата Църква и Протестантските църкви, които вярват, че Бог няма телесни части (Виж Тридесет и девет точки на англиканите).

Вместо това се твърдяло, че имаме библейското твърдение за Триединството, точно както имаме Библейската Събота. Писанията на сестра Уайт били цитирани, показвайки, че тя е съгласна с учението за Библейското Триединство и че Джеймс Уайт е възразявал срещу учението на популярното верую.

Брат Дж. Н. Банкс задал следния въпрос:

“Дали нашата позиция като вярващи фундаменталисти е, че Божеството е единство от три равни члена, предсъществуващи във всички неща и че е

имало период, когато не е имало включена Синовност – просто трима члена на Божеството?

Това ли е нашата позиция? Дали понятието Баща играе роля само по отношение на Синовното преживяване като резултат от греха и нуждата от изкупление?”

Президентът на Генералната Конференция, Пастор Нейл Уилсън, отговорил: *“Насочваш се към област, което би ни завело в определени ариански усложнения.”*

Дънкан Ева подтиснал по-нататъшната дискусия: *“Г-н Председател, ние не искаме да отидем в тези области, за които говори Старейшината Банкс, но се чувстваме уверени в използването на думата Баща, защото това е думата, която Исус ни даде да използваме: „Отче наш, Който Си в небето” Адвентист Ривю, 24-ти април. 1980 г., с. 18.*

Това било умишлено отбягване.

Отнело много години на тънки и измамни ходове, но доктрината за Триединството била официално гласувана в Църквата на Адвентистите от Седмия Ден на сесията в Далас през 1980 г.

“Като големите църковни власти от отминалите векове, Адвентното Движение направило своите вярвания солидни в сковано официално твърдение, прогласяващо на всички свои привърженици финалните резултати от своето собствено ерудирано изследване.”
<http://www.hullquist.com/Bible/bib-onegod-12c.htm>

Твърдението на Вярата сега казва:

2. Триединството. Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, над всичко и присъстващ навсякъде. Той е безкраен и отвъд човешкото схващане, но познат, чрез Своето себеразкриване. Той е завинаги достоен за поклонение,

обожание и служба от своето творение. (Вт. 6:4; Мат. 28:19; 2 Кор. 13:14; Еф. 4:4-6; 1 Петр. 1:2; 1 Тим. 1:17; Откр. 14:7.) www.adventist.org

Дали Адвентното Триединство е същото като Католическото Триединство?

Мнозина биха отговорили - Не.

Кредото на Атанасий казва в една част: *“Ние се покланяме на Един Бог в Триединство и Триединство в Единство, нито сливаме Личностите, нито разделяме субстанцията. Защото има една личност – Отец, друга личност – Синът, друга – Святият Дух. Но Божеството на Отец, Сина и Святия Дух е Едно, Славата е равна, Величествеността е съвечна.”* Католически Веруюта.

От Католическата Енциклопедия: *“Триединството е термин, използван за обозначаване на определената доктрина на християнската религия – истината, че в единството на Божеството има Три Личности, Отец, Син и Святи Дух, тези Три Личности са наистина отделни една от друга”* www.newadvent.org Католическа Енциклопедия.

Семантики? Същата доктрина, но с различни думи?

Берт Б. Бийч писал в своята книга: „Толкова общо“ относно нашите вярвания. *“Църквите членки на Световния Съвет на Църквите и Адвентистите от Седмия Ден са в съгласие по фундаменталните точки на Християнската вяра, така както са представени в трите древни символа (Апостоликум, Никео-Константинополитум, Атанасиум). Това съгласие намира израз в неквалифицирано приемане на доктрините за Триединството и Двете Естества.”* Толкова общо, с. 40 (Скобите в твърдението се отнасят до веруютата).

Едно нещо е сигурно - Църквата на Адвентистите от Седмия Ден се е отдалечила от вярата на пионерите за Божеството, така както е казано и от Джордж Найт. *“Повечето от основателите на Адвентизма от Седмия Ден не биха могли да се присъединят към църквата днес, ако трябва да се подпишат под*

Фундаменталните Вярвания на деноминацията...” особено онази, която “се занимава с доктрината за Триединството” Министри, Октомври 1993 г., с. 10.

Представете си да се откаже членство на Джеймс и Елън Уайт, Джоузеф Бейтс, Джон Лоубъро и други!

Щом Триединството станало официално, се наложило нашите книги да отразяват Тринитарната доктрина. Лирой Фруум бил извършил това дело, сега това било отговорност на други.

През 1996 г. една книга за утринно бдение озаглавена: „Ще получите сила“ била отпечатана, в която думите на пророка били променени.

През 1899 г., Елън Уайт писала: *“Защо да не се прострем пред трона на божествената благодат, молейки се Божият Дух да може да бъде излят върху нас, така както е бил върху учениците? Неговото присъствие ще смекчи твърдите ни сърца и ще ни изгълни с радост и веселие, преобразявайки ни в канали за благословение.*

Бог би искал всяко едно от Неговите деца да е богато на вяра, а тази вяра е плодът на делото на Святия Дух върху ума. Обитава при всяка душа, която ще Го приеме, говорещ на виновните с думи на предупреждение и им посочва Исус, Агнето на Бога, Което отнема греха на света. Прави да изгрее светлина в умовете на онези, които искат да сътрудничат на Бога, като им дава ефикасност и мъдрост да извършват Неговото дело” Знамения на времето, 27-ми септември 1899 г.

Ако погледнете внимателно, ще видите, че Елън Уайт е използвала думата „то“ четири пъти и един път „неговото“, когато говори за Святия Дух¹. В утринното бдение „Ще получите сила“, с. 59, „то“ беше променено на „Той“ или „Неговият“ и „Него“. Виж също „Ще получите сила“, с. 93, 151, 164, 183, 303, 318, 319, 321, 323, 325, 344 за други промени.

1 Става въпрос за оригиналния текст на английски – „It” и „Its” - Бел. Прев.

(Думата „дух“ е неутрална дума, както е думата „душа“ и когато посочваме към някоя от тях в изречение, можем да кажем „то“². Дори едно бебе може да бъде наречено то, ако не знаете от какъв пол е. Всъщност медицинската сестра не съобщава ли за раждането на бебе с думите „То е момче“³ или „То е момиче“⁴? Една жена може да каже за плачещото си бебе: „Дай ми го на мен“⁵. Няма неуважение в употребата на „то“, при който и да е от тези случаи).

През 2005 г., кръщелният обет бил ревизиран така: *“Приемаш ли ученията на Библията така, както са изразени в Твърдението за Фундаменталните Вярвания на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден и посвещаваши ли се да живееш живота си чрез Божията благодат в хармония с тези учения?”*

За първи път в Адвентната история, църквата основава членството на кредо. Пророкът ни е казала деветдесет и пет години преди това: *“Библията и само Библията трябва да бъде нашето кредо”* - Ривю енд Херълд, 15-ти декември 1885 г.

Като отговор на вдъхновяващата проповед на Тед Уилсън на Генералната Конференция през 2010 г., църквата като цяло започна да се моли за пробуждане и реформация. Добре е да се молим за Късния дъжд; ние всички копнеем за „глобален дъжд“, освежаването от Господ - Хоуп Ченъл.

Обаче ние трябва да обмислим едно важно видение, дадено на Елън Уайт през 1846 г. За две групи, молещи се и двете на Отец за Святия Дух. На времето въпросът е бил дали присъствието на Исус било в святото място или в най-святото място на светилището.

„Онези, чиято вяра остана в святото място, се молиха на Отец за Святия Дух. Сатана беше този, който отговори на молитвите им, изпращайки светлина и

- 2 Отново става дума за тези понятия в английския език, английски, където те са от среден род - Бел. Прев.
- 3 “It’s a boy“ - Бел. Прев.
- 4 “It’s a girl“ - Бел. Прев.
- 5 Give it to me - Бел. Прев.

сила. Хората си мислеха, че Отец е изпратил Святия Дух.

Другата група с вяра последва Исус в най-святото място и се помоли на Отец за Святия Дух. На техните молитви беше отговорено от Бога, който изпрати светлина, сила, любов, радост и мир“ - Ранни писания, с. 55, 56.

Днес въпросът все още се отнася до това - къде е Исус. Ние не поставяме под въпрос дали Той е в Най-святото място на Небесното светилище, но какво да кажем за Неговия Дух?

Отново има две групи.

Едната група се моли на Отец за Духа, Който Той споделя със Своя Син. Те знаят, че това е всеприсъстващият Дух, Който ги обединява с техния Бог, Христос и всички вярващи и копнеят да бъдат едно - Йоан 17:21-23.

Другата група също се моли на Отец.

Те вярват, че Святия Дух е друга Личност, Бог Свети Дух, отделна от Отец и Сина, една божествена Личност със Свое собствено право. Вярата им е в Исус, Който е в Най-святото място, но тъй като Той не може да бъде със Своя народ в плът, Той им изпраща Святия Дух като Негов представител.

Братя и сестри, това е страшно нещо за говорене, но едната група ще приеме погрешния дух.

О, Господи, имай милост над всички ни!

Има само един отговор. Трябва да има внимателно, с молитва и старание изучаване на Божието Слово и желание да се оставят настрана предубежденията, за да се чуе Божия глас, казващ – Това е истината. Ако не обичаме истината, Бог ще „изпрати“ или ще позволи “силна заблуда, за да повярваме в лъжа” - 2Солунци 2:10-12.

И помнете, че фалшивият късен дъжд ще падне преди истинския.

Смятате ли, че той ще падне само върху Вавилон?

Задайте си въпроса – Кого е решен да заблуди дяволът точно преди края – остатъка или Вавилон?

Бяхме предупредени.

Адвентната Църква сега е подготвяна за делото на Сатана, чрез неговите лъжливи чудеса между нас и “онези, които не са стояли твърдо за истината, ще се обединят с невярващите, които обичат лъжата и лъжат. Когато се извършат тези чудеса, когато болните са лекувани и се извършат други чудотворни неща, те ще бъдат измамени” - Избрани вести, кн. 3, с. 407, 408.

“Този, който има ухо, нека чуе...” - Откровение 3:22.

Глава 16

Твърде късно

Яван, погледни размера на онези гроздове. Двама мъже носят един клон. Те са огромни.

Да, има също и нарове.

И смокини.

Казах ти, че ще бъде добра земя, Хазор.

Израил беше чакал четиридесет дни съгледвачите да се върнат от

проучването на земята. Младите не можели да сдържат вълнението си, докато слушали доклада на мъжете.

Мойсей, в земята текат мляко и мед; а ние донесохме този плод. "Обаче, хората, които живеят в земята са силни и градовете са укрепени и много големи: и освен това, там видяхме Енаковите синове..." - Числа 13:27-29.

Мърморенето се разнесе из цялото събрание. Халев извиква на хората да утихнат. *"Нека се изкачим веднага и да я завладеем; защото можем да я овладеем" - Числа 13:30.*

Но никой не слуша.

Текат сълзи и гневни гласове викат: *"Да беше ни оставил Бог да измрем в Египет! Или да беше ни оставил да умрем в тази пустиня! ... Нека си издигнем водач и да се върнем в Египет" - Числа 14:2-4.*

Мойсей и Аарон падат на лицата си. Исус и Халеф раздират дрехите си и извикват: Хора, хора, чуйте: *"Земята... е изключително добра земя. Ако Господ благоволително в нас, тогава Той ще ни заведе в тази земя и ще ни я даде... само не се бунтувайте срещу Господ... Господ е с нас: не се страхувайте от тях" - Числа 14:7-10.*

Няма полза.

Събранието е гневно и те вземат камъни, за да хвърлят по Халеф и Исус.

Изведнъж, славата на Господ се появява в скинията и Божият глас изпълва въздуха. Мойсей, *"докога тези хора ще Ме предизвикват?... Ще ги ударя с мор и ще ги оставя без наследство, а теб ще те направя голям народ и по-могъщ от тях" - Числа 14:11.12.*

Но, Господи, "египтяните ще чуят за това... тогава народите, които чува за славата Ти ще говорят, казвайки, понеже Господ не можа да заведе този народ в

земята, която се закле, че ще им я даде, затова Той ги изкла в пустинята... Прости, моля те, нечестиято на тези хора според величието на Твоята милост..." - Числа 14:13-19.

Събранието чака мълчаливо.

Мойсей: "Простих според Твоето слово... (Но) всички онези човеци, които видяха славата Ми и чудесата Ми, които извърших в Египет и в пустинята и десет пъти Ме изпитаха, и не послушаха гласа Ми; със сигурност те няма да видят земята, за която се клех на бащите им, нито ще я види някой от онези, които Ме изпитаха..."

Утре се обърнете и се върнете в пустинята по пътя към Червеното море... труповете ви ще паднат в тази пустиня... от двадесет години и нагоре, които мърмореха срещу Мен... и децата ви ще се скитат в пустинята четиридесет години и ще понесат блудствата ви, докато труповете ви бъдат оставени в пустинята" - Числа 14:21-23.25.28.29.32.33.

"... и хората плакаха тази нощ" - Числа 14:1.

На следващата сутрин, мъжете от събранието стават рано и се подготвят за битка. "Ето, ние сме тук и ще се възкачим на мястото, което Господ ни обеща: защото съгрешихме" - Числа 14:40.

Изведнъж Мойсей извиква със силен глас: Не, не можете да отидете в земята сега. "Не се възкачвайте, защото Господ не е между вас; за да не бъдете поразени пред враговете си" - Числа 14:42.

Но те няма да послушат.

Израилю, твърде късно е. Ти искаше да умреш в пустинята – твоето желание се изпълни. Не се възкачвай и не воювай. Ще загубиш битката.

Така и станало.

Нагласите на хората повлияли на цялата нация, защото не само бунтовниците се скитали четиридесет години в пустинята, но Мойсей, Исус и Халеф били задължени да страдат с тях.

Израил бил избавен от Египет, за да може да изяви на народите единствения истинен Бог. Те трябвало да научат мъже и жени да се покланят само на Него и да спазват святия Му закон. Ако Израил бил верен, народите по света щели да дойдат на поклонение в столичния град в търсене на спасение.

“И много народи ще отидат и ще кажат: Елате, да се изкачим на хълма Господен, в дома на Якововия Бог! Той ще ни научи на пътищата Си и ще ходим в пътеките Му. Защото от Сион ще излезе поучението и словото Господно — от Ерусалим” - Исая 2:3.

Но юдейският народ на станал светлина за света.

Преди Мойсей да умре, Господ му казал: *“И Господ каза на Мойсей: Ето, ти ще легнеш при бащите си; а този народ ще се надигне и ще блудства след чуждите богове на земята, сред която отиват, а Мен ще оставят и ще нарушат завета Ми, който направих с тях...”* Второзаконие 31:16.

След настаняването им в обещаната земя и смъртта на Исус Навин, заедно с неговите старейшини и целия народ, новото поколение *„...оставиха Господ Бога на бащите си... и последваха други богове”* - Съдии 2:10.

Вместо да унищожат напълно народите на земята, те *“... се смесиха с езичниците...”*, научавайки се на техните дела.

“Да, те жертваха синовете си и дъщерите си на демони и проляха невинна кръв, кръвта на синовете и дъщерите си, които те пожертваха на Ханаанските идоли: и земята се оскверни от кръвопролития” - Псалм 106:34-38.

През времето на четиристотин и петдесет годишния период на съдиите - „всеки правеше, каквото му се виждаше за право“ - Съдии 21:25; Деяния 13:20. Те се поклониха на Астарта, богинята на Сидонците, Молох, огнения бог на Амонците, Хамос, бога на Моавците, боговете на Филистимците, боговете на Сирия и на Ваал - Съдии 10:6.

Бог изпращал предупреждение след предупреждение, но след всяка реформа настъпвало по-дълбоко отстъпление. Това е една история на *“хлъзгане назад, наказание, изповед и избавление”*, повтаряна отново и отново. Патриарси и пророци, с. 545.

Бог предсказал резултата от неверността много години по-рано, чрез своя служител Мойсей – проклетия във всяка област на живота, докато накрая бъдат извлечени от земята.

“Господ ще доведе народ отдалече срещу теб... бърз като полета на орела, народ, чийто език няма да разбираш; народ с огнено изражение... той ще обсади всичките ти врати, докато високите ти оградени стени паднат...”

Ако не внимаваши да спазваш всички думи на този закон, които са написани в тази книга... и Господ ще те разпръсне между всички народи, от единия край на земята, чак до другия; и там ще служиши на други богове... И животът ти ще виси на косъм пред теб...” - Второзаконие 28:49, 50, 52, 58, 64, 66.

Независимо от предупрежденията, отстъплението продължило. *“От време на време тези предупреждения били слушани и богати благословения се давали на юдейския народ и чрез тях върху заобикалящите ги народи”* - Пророци и царе, с. 20.

Но сатанинските средства работили за объркване умовете на народа по отношение на истинското и фалшивото поклонение и те станали лесна плячка.

След смъртта на Соломон, десет от племената се разбунтували и се насочили

към север, оставяйки Юда с останалите от Вениамин в Ерусалим. Под ръководството на Еровоам, в Дан и Ветил били поставени два олтара, на които били поставени златни телета.

Еровоам предизвикателно прогласил: “Ето боговете ти, о, Израилю, които те изведоха от египетската земя” - 1Царе 12:28 . Това повторение на отстъплението при Синай – златни телета и точно същите думи. При този богохулен акт и избирането на свещеници от всяко племе, Левитите се върнали в Ерусалим.

Греховете на Северното царство продължили да нарастват.

Те оставили всички заповеди на Бога, и “*ходеха в наредбите на езичниците... (те) вършеха тайно неща, които не бяха правилни срещу Господ, техният Бог, и си построиха високи места във всичките си градове... и си издигнаха стълбове и ашери на всеки висок хълм и под всяко зелено дърво; и там кадиха по всичките високи места, както езичниците, ...и служиха на идолите, за които Господ им беше казал: Не вършете такава неща!... Те превеждаха синовете си и дъщерите си през огъня, занимаваха се с окултизъм и гадания и се продаваха да вършат зло пред Господ и Го разгневяваха”* 4Царе 17:8-12, 17.

Бог дълго търпял народа Си.

“Той търпеливо изявявал греховете им и с търпение чакал признанието им. Пророци и вестители били изпращани, за да ги подтикнат към Неговото изискване, но вместо да бъдат приветствани, тези проникателни и духовно силни мъже били третирани като врагове....(те ги) преследвали и убили”- Пророци и царе, с. 21.

Заклучителните години на Северното царство били белязани с насилие и кръвопролития, “*такива каквито никога не са били засвидетелствани дори по време на най-лошите периоди на борба и размирица при управлението на Ахаав.”* Пророци и царе, с. 279. Най-накрая Асирийците атакували Самария и при обсадата мнозина загинали в мизерия.

“Градът и народът паднали и разбитият остатък на десетте племена били отведени в плен и разпръснати из провинциите на Асирийското владение” - Пророци и царе, с. 291.

Ами Юда на юг? Те останали ли верни?

Не, защото пророкът казал: *“Но и Юда не спази заповедите на Господ, техният Бог...” - 4Царе 17:19.*

Юда също построили високи места и изгаряли синовете и дъщерите си в огъня - Еремия 7:31. *“И синовете си и дъщерите си принесоха в жертва на демоните и проляха невинна кръв, кръвта на синовете си и на дъщерите си, които пожертваха на ханаанските идоли...” - Псалм 106:37, 38.*

Юда не само че се поклонили на идоли, но *“поставиха мерзостите си в храма” - Еремия 7:30.*

Пророк Езекиил видял по-големи и още по-големи мерзости във видение. *“...И аз вдигнах очите си към север, и ето, на север от портата, която води към олтара, стоеше този идол на ревността, на входа.... И ме заведе до входа на портата на Господния дом, която е на север и ето, там седяха жени и оплакваха Тамуз...И ме заведе във вътрешния двор на Господния дом и ето, на входа на Господния храм, между предверната зала и олтара, стояха около двадесет и петима мъже; гърбовете им бяха към храма, а лицата им — към изток и се кланяха на слънцето към изток” - Езекиил 8:5, 14, 16.*

По времето на Езекия, един остатък от разпръснатото Северно царство се върнали с покаяние. Били предложени дванадесет жертви, една за всяко племе. Това било една чудесна пасха.

За съжаление, царският син Манасия причинил много развала и идолопоклонство.

Храмът бил осквернен и толкова пълен с боклук, че свещената Книга на Закона била загубена. Никой не знаел къде е, докато младият цар Йосия не заповядал почитването на храма.

Докато почиствали святите помещения, свещеникът Хелкия намерил изгубеният свитък. Той го дал на писаря Сафан, а той го занесъл на царя.

“А когато царят чу думите на закона, раздра дрехите си..., защото голяма е яростта на Господ, която се изля върху нас, понеже бащите ни не са опазили Господното слово да постъпват според всичко, което е писано в тази книга” - 2Летописи 34:19, 21.

Идете и се молете на Господ за мен, казал Йосия.

Пророчицата Олда дала съвет: *„понеже Ме оставиха и кадиха на други богове и Ме разгневиха с всичките дела на ръцете си, затова яростта Ми ще се излее на това място и няма да угасне” - 2 Летописи 34:25.*

„Кажете на царя на Юда, че понеже той смири себе си пред Бога, той ще си отиде с мир в гроба” - 2Летописи 34:28.

Унищожението било сигурно и нищо не можело да промени това.

Най-накрая, вавилонците атакували, вземайки пленници и съкровища от храма. Данаил и други благородници били отведени при първото нападение. При четвъртата обсада, величественият храм бил изгорен до основи.

Сега като пленник във Вавилон, на Даниил било дадено видение за неговия народ и Ерусалим (Отсега нататък Юда щял да бъде наричан „юдеите“; „юдейският народ“ или „Израил“).

“Седемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град за свършване на престъплението и за слагане на край на греховете, и за правене на

умилостивение за беззаконието, и за въвеждане на вечна правда..." Даниил 9:24.

Това видение не било само пророчество за идващия Месия, но това било предупреждение, че докато юдеите не сложат край на бунта и отстъплението, благодатното им време щяло да приключи – четиристотин и деветдесет години да се покаят и да поправят пътищата си. Ако наистина се покаят, щяла да започне Месианската епоха, донасяща помирение и правда.

Но когато Йоан Кръстител дошъл да приготви пътя за Месия, Юдейският народ не били готови.

Въпреки че научили от Вавилон за безполезността на боговете, направени от дърво и камък, една по-фина форма на идолопоклонство била издигната – гордостта от това да си избран народ. Почти се извършвало поклонение на храма и неговите церемонии. Юдеите *„гледали на Ерусалим като на тяхното небе и те всъщност ревнували да не би Бог да покаже милост към езичниците“* - Копнежът на вековете, с. 29, 30.

Със сигурност Израил бил един привилегирован народ, получили *“осиновението и славата, и заветите, и даването на закона, и богослужението, и обещанията”* - Римляни 9:4. Предстояло им славно бъдеще, ако пожелали да се покаят и да послушат Божия свят закон.

Когато пророчеството за седемдесетте седмици наближило своята кулминация, свещениците и водачите започнали да очакват идването на Месия - Копнежът на вековете, с. 133. Неговото идване щяло да бъде със сила, тъй като те вярвали, че това бил *„денят на въздаянието“* върху Рим - Исаия 61:2.

Те *„очаквали Месия да дойде като победител, да сломи силата на угнетителя и да въздигне Израил до универсално господство* - Копнежът на вековете, с. 30.

Когато Исус започнал Своята месианска служба, водачите отказали да Го приемат като Обещания. Гордост, себепоклонение и погрешно тълкуване на

Писанията, подготвили пътя на отхвърлянето.

Как може този назарянин да е Синът на Бога? Псалм 2:7. Месия трябвало да „смаже“ (езичниците) с желязна тояга... и да ги сломи на парчета като грънчарски съд” - Псалм 2:8, 9.

“Целувайте Сина, да не би да се разгневи и да погинете в пътя, когато се разпали гневът Му...” - Псалм 2:12. По никакъв начин фарисеите, садукееите и книжниците, управниците и законниците нямало да се подчинят на такъв като Йешуа от Назарет, който твърдял, че е Синът на Бога.

Един ден Исус попитал управителите: Кажете ми, “Какво мислите за Христос? Чий син е той?”

“Син на Давид”, отговорили те.

Цитирайки Псалом 110:1, Исус отговорил: “Господ рече на моя Господ, Седи отдясно Ми, докато положи враговете ти за твое подножие.”

Той задава въпроса: “Как тогава Давид в Духа Го нарича Господ? Ако Давид го нарича Господ, как тогава той е негов син?” - Матей 22:42-45.

Юдейските водачи ясно разбирали и тълкували този текст от Писанието като месиански, но въпросът на Исус ги объркал - Матей 22:46.

Един ден Исус попитал учениците Си: “Кой казват хората, че съм аз, Човешкият син?” След различни отговори, Исус попитал, “Но вие кой казвате, че съм аз?” - Матей 16:13, 15, 16.

Петър отговорил: “Ти си Христос, Синът на живия Бог.”

Мнозина в Израил признават Йешуа за Месията и се радват на Неговите могъщи учения. Църковните водачи отказват да повярват. Те няма да приемат за Месия този млад проповедник от Назарет.

Омразата нараства, докато те започват да заговорничат за смъртта Му.

Това е последната седмица от пророчеството за седемдесетте седмици и Исус минава през вратите на храма за последен път. Със скръб Той заявява на свещениците: *“Вашият дом се оставя пуст”* - Матей 23:38. Присъствието на Бога се е отдръпнало и неговите символични ритуали сега са безсмислени. *“Цялата система трябва да бъде пометена”* - Копнежът на вековете, с. 36, 620.

След по-малко от четиридесет и осем часа църковните лица арестуват Исус и Го предават на един подигравателен процес. По време на процеса, първосвещеникът предизвикателно задава въпроса на Исус: *“Заклевам те пред живия Бог, да ни кажеш дали ти си Христос, Синът на живия Бог”* - Матей 26:57, 63.

Исус трябва да отговори под клетва и Той казва: *“Ти каза: обаче Аз ви казвам: Отсега нататък ще видите Човешкия син седящ от дясната страна на силата и идващ в небесните облаци”* - Матей 26:64.

Първосвещеникът е бесен.

Още веднъж Исус се идентифицира като Месия с Псалм 110:1, а също и Данаил 7:13. Каяфа веднага пита: *“Какво мислите?”* и те всички извикали: *“Той е виновен за смърт”* - Матей 26:66.

При съгласие да предадат Исус на смърт, Синедрионът, юдейският върховен съд на справедливостта, сега може да отведе Исус на мястото за убиване с камъни. Но техният план не е такъв. Те имат план по-добър – Самият Бог ще прокълне Исус *“... защото онзи, който виси (на дърво) е проклет от Бога”* - Второзаконие 21:22, 23. (Разпъването на кръст *„било неподходяща екзекуция според равинския закон”* - Талмуд, Сан 43 а).

Когато в ранните часове на пасхата Исус е заведен при Пилат, управителят се обръща към сановниците и ги пита: *“Какво да направя с Исус, наречен*

Христос?"

Свещениците и религиозните водачи отговарят: *"Да бъде разпънат."*

"Защо, какво зло е направил?"

Отговорът е: *"Да бъде разпънат."*

Когато Пилат вижда, че не може да надмогне срещу тях, той иска вода и съд и измива ръцете си пред всички тях, казвайки: *"Аз съм невинен за кръвта на този праведник; вижте това."*

Свещениците и народът викат: *"Кръвта Му да бъде на нас и децата ни"* - Матей 27:22-25.

"Ужасният вик възлезе до трона на Бога. Присъдата произнесена върху тях самите, беше записана в небето. Тази молитва беше чута. Кръвта на Сина на Бога беше върху децата им и върху децата на децата им едно постоянно проклятие. Това беше осъзнато по един ужасен начин при унищожението на Ерусалим" - Копнежът на вековете, с. 739.

Тридесет и девет години след смъртта на Месия, Тит обсадил Ерусалим.

Християните вече били избягали, но щом веднъж римската армия обкръжила града, никой не можел да избяга. Тези, които останали, страдали в продължение на седмици без храна и вода. Но юдейските водачи продължили да крещят, че Ерусалим никога няма да бъде разрушен. Бог ще пожали града. Ние сме Негов народ; храмът на Господ е свят. Ерусалим няма да бъде унищожен.

Фалшиви пророци цитирали Писанията: *"Така казва Господ, който дава слънцето за светлина денем и наредбите на луната и звездите за светлина нощем, който вълнува морето и вълните му бушуват, Господ на Войнствата е Името Му: Ако тези наредби изчезнат отпред Мен, заявява Господ, тогава и*

потомството на Израил ще престане да бъде народ пред Мен завинаги” - Еремия 31:35.36.

Гласът на един човек продължавал да вие по улиците – Горко на Ерусалим. Горко на народа. Горко, горко, горко. След прогласяването на вестта за обречеността на Ерусалим в продължение на седем години, той умрял с хилядите в обсадата.

Мъже и жени се затворили в най-вътрешните стаи и се хранили с несмяно зърно. Други печали хляб, но го вадили от огъня полуизпечен. Родителите отказвали да дават хляб на децата си, а други убивали и сготвяли своите пеленачета за храна. Предупрежденията на Мойсей се изпълнили - Второзаконие 28:53-57.

Онези, които не умрели при обсадата, били отведени в плен като роби и накрая се разпръснали по света.

Чрез непослушание Израил загубил земята, храма и всичките си привилегии. *“Ужасно било изявено състоянието на юдейския народ в продължение на хиляда и осемстотин години – една клонка откъсната от лозата, мъртва, неплодна клонка, която да бъде събрана и изгорена. От страна на страна по целия свят, от век на век, мъртви, мъртви в престъпление и грехове!” - Копнежът на вековете, с. 739.*

Помислете за това – Израил все още ли е мъртва клонка?

Дали юдейският народ изглежда безжизнен и готов за изгаряне?

Въпреки че са заплашвани и мишената за мюсюлманския свят, народът все още хвали Бога, че израилевата земя е обявена за Юдейска държава в Декларацията на Балфор от 1917 г.

Това се вярва, че е изпълнение на пророчество за завръщането на разпръснатите по целия свят в земята. *“И в онзи ден Господ отново, втори път*

с ръката Си ще изкупи остатъка от народа Си, който ще остане, от Асирия и от Египет,... и от морските острови... и ще събере изгонените на Израил, и ще събере разпръснатите на Юда от четирите края на земята...” - Исаия 11:11, 12.

Прославата на юдеите шумно звучала в Ерусалим след победата им в Шест-дневната Война – израелските войски пленили Храмовата планина. Това бил първият път, за изминалите почти две хиляди години, когато свещената Планина отново била в техни ръце (Шест дневната Война през 1967 г. до Унищожението на Ерусалим през 70 г. сл. Хр. = 1897 години – т.е. почти две хиляди години).

Но още веднъж юдеите изгълкували погрешно Писанията.

За съжаление, милиони евангелски християни са приели същото фалшиво разбиране и в своя ентузиазъм прогласяват божественото право на Израил над земята. Старозаветните пророчества са гледани в буквално изпълнение – *“пустинята ще се зарадва и ще цъфне като роза” - Исаия 35:1.* Внимателно планираното напояване е отговорно за преобразяването на пустинята.

Но реално пророчествата не са се изпълнили.

Ако на Мойсей беше позволено да посети днес юдейския народ, той би им извикал: **Не, Израилю. Не. Покай се. Ти загуби страната преди две хиляди години. Тя повече не е твоя.**

Престани да подготвяш мебелировката за третия храм. Единственият храм е небесният Ерусалим, който ще слезе от небето като невеста, украсена за съпруга си. Твоята менора, маса, жертвен олтар, съдове и юница са сега едни безполезни символи. Твоите „кохеним“ никога няма да служи в Божия храм (менора – свещник; кохен – свещеник, кохеним - свещеници).

Израилю, погледни към Йешуа, Той наистина е Синът на Бога.

Той седи на трона на Своя Баща в небето. Той скоро ще се върне. О, народе мой,

приемете Йешуа, Той наистина е Мешиах. Той толкова много ви обича и иска да бъдете готови да Го посрещнете, когато идва с облаците на славата.

Днес Стената на Плача представя юдейската молитва за града и неговия народ: „*Молете се за мира на Ерусалим: онези, които те обичат ще благоуспяват. Мир да бъде отвътре вратите ти и просперитет в палатите ти*” - Псалм 122:6, 7.

Бог е изяснил чрез пророците, че напредъкът зависи винаги от послушанието на заповедите. Ако Израил беше послушал, те щяха да бъдат благословени. “*Но ако не слушаш гласа на Господ, своя Бог, да внимаваши да вършиши всички Негови заповеди ... и ще бъдете изтръгнати от земята...И Господ ще те разпръсне между всичките народи, от единия край на земята до другия край на земята...*” - Второзаконие 28:15, 63, 64.

През 34 г. сл. Хр., в края на пророчеството за седемдесетте седмици, благодатното време на юдейския народ приключи напълно. Всяко обещание в Словото на Бога се прехвърли върху духовния Израил, онези, които приемат Йешуа (Исус) за Месия и се предават на Него, независимо дали са юдеи или езичници - Галатяни 3:28, 29.

Читателю, не пропускай идеята.

Юдейският народ отхвърли напълно съдбите и предупрежденията на Бога. Все едно Той не бил казал нищо.

И все пак, по презумпция, те все още изискват обещанията. Ентузиазмът никога не променя реалността.

Непослушните в Израил били откъснати от духовното маслинено дърво преди две хиляди години и само вярата в Йешуа ще ги присади отново, един по един.

Библията казва, че Израил е образ и “*всички тези неща им се случиха за*

пример: те са написани за увещание на нас, върху които са дошли краищата на света” - 1 Коринтяни 10:11.

Трябва да се запитаме – Изискваме ли обещанията в непослушание, като Израил?

Юдейският народ силно поддържа Тората и Закона на Бога и ние може да поздравим ревността им. Но за юдеинът, славата е винаги Израил (Тора са първите пет книги на Мойсей).

Адвентистите от Седмия Ден имат една голяма отговорност да инструктират народите в изискванията на същия Закон на Бога. Там където е пропаднал старият Израил, вие и аз сме били определени да успеем.

Но Лаодикия не може да завърши делото – Ние сме богати и пълни с добрини, и нямаме нужда от нищо - Откровение 3:17. Духът на гордост, като при юдеите, стои на пътя.

Слава на Бога, че ще има 144,000 покаяни и подчиняващи се вярващи, които имат любящия Филадельфийски характер. За този остатък, **Исус е славата** на тяхната себепожертвувателна любов.

* Лаодикия може да очаква, че ще бъде отхвърлена, ако продължаваме да отричаме истинската Синовност на Христос към Отец.

* Лаодикия може да очаква да се приложат проклетията, ако отказваме да послушаме Божието Слово.

* Лаодикия може да очаква да падне върху нас фалшив късен дъжд, докато практикуваме мистична медитация отвътре стените ни.

Предупреждението остава: “Ерусалим е представител на това, което църквата ще бъде, ако откаже да ходи в светлината, която Бог е дал” - Свидетелства – том 8, с. 67.

Ако – условията винаги се прилагат.

“Господ Исус винаги ще има избран народ, който да Му служи. Когато юдеите отхвърлиха Христос, Княза на живота, Той отне от тях царството на Бога и го даде на езичниците.

Бог ще продължи да работи на този принцип при всеки клон на Своето дело.

Когато една църква се доказва невярна на делото на Господа, каквато и да е тяхната позиция, колкото висок и свещен да е техният призив, Господ не може повече да работи с тях.

Други се избират да носят важни отговорности.

Но ако и те на свой ред не изчистят живота си от всяко погрешно действие, ако не установят чисти и свети принципи във всичките си граници, тогава Господ ще ги накаже тежко и ще ги смири и докато не се покаят, ще ги премахне от мястото им и ще ги направи за упрек ...”

Поглед нагоре, с. 131 .

Епилог

Много метафори се използват за описването на солидната скала върху която е построена Христовата църква – основата, платформата, стълбът, поддържащ платформата. Всички те говорят за една и съща истина. Книгата, която държите в ръцете си е основана на метафората на Елън Уайт, че централният стълб поддържа основата по подобен начин, както крайъгълният камък поддържа сградата – Исус Христос: *“крайъгълният камък”* - Ефесяни 2:20.

Метафорите са изразни средства, където се дава описателен термин на даден предмет или личност, които са буквално приложими. Някои вярват, че препратката на Елън Уайт към Исус като „Син на Бога“ преди възплъщението е закъсняла преценка след събитие и че имената „Син“ и „Отец“ са използвани като метафори. Така ли е наистина?

Например, пророкът писала: *“Синът на Бога заявява за Себе Си...Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си от древността...Когато определяше основите на земята: Аз бях с Него, като една родена при Него: Аз бях ежедневно Негова наслада, винаги радваща се пред Него”* - Патриарси и пророци, с. 34.

Текстът, цитиран от Притчи 8 гл. започва с мъдрост. Някои братя смятат, че цялата глава е за мъдростта, обаче един внимателен прочит показва, че мъдростта е станала метафора за Божия Син *“в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието”* - Колосяни 2:3. Пророкът изяснява това.

Когато Луцифер научил, че Отец и Неговият Син щели да създадат човека на земята, без да се консултират с него, завист изпълнила сърцето му. Чрез гордост и ревност, този високо почетен ангел започнал да пожелава позицията на Сина - Патриарси и пророци, с. 15, 18.

“Това бе целта на този княз на ангелите: да оспори върховенството на Божия Син и по този начин да обвини Твореца и да всее недоверие в Неговата мъдрост и любов. Към тази цел той възнамеряваше да насочи силата на своя превъзходен ум, който след Христовия бе пръв между Божието множество” - Пак там, с. 35.

Тогава се е наложило Бог да направи абсолютно ясна пред ангелите позицията на Своя Син като Княз на небето. *“Пред събраните небесни обитатели Царят заяви, че никой, освен Христос - Единородният на Бога, не може да прониква напълно в Божиите намерения и на Христос е поверено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля. Божият Син бе изпълнил волята на Отца в създаването на всички небесни множества и на Него, както и на Бога, те дължаха почит и вярност” - Патриарси и пророци, с. 36.*

Помислете за това. Ако Синът е метафора, завистта на Луцифер също трябва да е метафора. Дори съветът свикан от Отец, за да изясни властта на Своя Син трябва да е метафора. Цялата глава става безсмислена. Дръзваме ли да направим това?

Най-накрая Луцифер е изхвърлен от небето. *“Синът на Бога, Принцът на небето и Неговите верни ангели се ангажираха в конфликт с архибунтовника и онези, които се обединиха с него” - Издигнете Го, с. 19. Пророкът ни казва, че смъртта на Христос щяла да *“оправдае Бога и Неговия Син в тяхното отношение към бунта на Сатана” - Патриарси и пророци, с. 69.**

Въпреки че планът на изкупление бил заложен преди сътворяването на земята, било борба за Отец, дали да остави човека да понесе наказанието за греха или да позволи Неговият Син Самият да плати цената. Една жива картина разкрива изпитанието на Отец да позволи Неговият Син да изпълни завета на мир - Захария 6:12, 13.

“Скоро Го видях (Синът) как приближава превъзходно ярката светлина, която обкръжаваше Отец... Три пъти Той беше обгърнат от славната светлина около Отец и когато излезе от Отец при третия път, можехме да видим Личността Му... Тогава Той оповести на ангелския хор, че е бил издействан изходен път за

иззубения човек; че Той е получил разрешение да даде собствения Си живот като откуп за расата ...” - Ранни писания, с. 126.

“Ангелът каза: ‘Мислиш ли, че Отец предаде скъпия Си възлюбен Син без борба? Не, не.’ Беше борба дори за небесния Бог, дали да остави виновния човек да загине или да даде скъпия Си Син да умре за тях” - Пак там, с. 127.

Смъртта на Христос щеше „да отговори на въпроса дали Отец и Синът имаха достатъчно любов към човека, че да упражнят себеотрицание и пожертвувателен дух” - Патриарси и пророци, с. 70.

В Едемската градина беше “Синът на Бога, Който даде на първите ни родители обещанието за изкуплението. Той беше Онзи, Който разкри Себе Си на патриарсите – Ной, Авраам, Исаак, Яков и Мойсей” - Пак там, с. 366. “Тези святи мъже от древността поддържаха общение със Спасителя, Който трябваше да дойде на нашия свят в човешка плът; и някои от тях говориха с Христос и с небесните ангели лице в лице” - Пак там, с. 366.

Когато Авраам срещна тримата небесни пратеници при своята шатра и след като двата ангела тръгнаха за Содом, той беше оставен „сам с Онзи, Който той не знаеше, че е Синът на Бога” - Пак там, с. 139.

Големият тест на вярата за Авраам и Исаак на планината Мория не беше само урок за тях относно плана на спасението, но ангелите също започнаха да разбират.

“Беше трудно дори за ангелите да схванат тайната на изкуплението – да схванат, че небесният Предводител, Синът на Бога, трябваше да умре за виновния човек. Когато на Авраам беше дадена заповедта да принесе сина си, беше спечелен интереса на всички небесни същества.

Те наблюдаваха всяка стъпка с напрегнато усърдие при изпълнението на тази заповед... и когато ръката на бащата беше възпряна, точно преди да заколи сина си и овенът, който Бог предостави, бе принесен на мястото на Исаак – тогава

беше излята светлина върху тайната на изкуплението и дори ангелите разбраха по-ясно чудната провизия, която Бог е осигурил за спасението на човека” - Пак там, с. 155.

Обмислете аналогията – Исаак беше реален син на Авраам. А Синът на Бога метафора ли беше?

Това беше “Синът на Бога, скрит в облачния стълб (Който) водеше по пътя” към обещаната земя - Пак там, с. 437. Когато Мойсей се изправи на хълма пред народа му, беше казано: “Ето, аз ще застана пред теб там върху скалата в Хорив; и ти ще удариш скалата...” - Изход 17:6.

Пророкът каза: “Мойсей удари скалата, но Синът на Бога беше Този, Който, обвит в облачния стълб, стоеше до Мойсей и накара да тече животодавната вода” - Патриарси и пророци, с. 298 .

Когато Навуходоносор хвърли в огнената пещ тримата еврейски сановници, те ходеха с едно божествено Същество. Синът на Бога ли беше това? Или тези думи са метафора?

Сестра Уайт пита: “Как този езически цар знаеше какъв беше Синът на Бога? Еврейските пленници... му бяха казали за Христос, Изкупителят, Който трябваше да дойде; и под формата на четвъртия в огън, царят разпозна Сина на Бога - Пророци и царе, с. 509.

Отново и отново, понятието „Син на Бога“ е използвано от пророка не като метафора, но като реалност. Метафорите са ценни езикови средства, но когато се използват неправилно - учат фалшиво послание. Повярвай истината.

“Бог изпрати Своя Син от небесните двореци... Но светът намрази Сина на безкрайния Бог” - Ривю енд Херълд, 20-ти септември 1881 г.

Това е нашето предизвикателство днес – да повярваме, че Бог наистина

изпрати Своя Син. Да се отрича небесния произход на Христос, прави Бога "лъжец" - 1Йоан 5:10.

Такова благословение е да се знае, че "Бог щеше да се съгласи да остави Неговия Единороден Син да дойде в свят напълно увехнал и развален от проклятието, да ходи като човек между хората и да изтърпи смърт чрез разпъване – това не носи ли едно красноречиво свидетелство за силата на Божията любов?" - Младежки инструктор, 21-ви август 1902 г.

"Човешката любов е слаба и изменчива, но Божията любов е пълна и дълбока, и непроменима.

Тогава защо душите ни не засияват, когато съзерцаваме тази любов?

Защо затваряме очите си за нея?

Бог, Който заповяда на светлината да изгрее в тъмнината, ще засияе в сърцата на всички, които вярват, за да даде светлината от познанието на Неговата слава в лицето на Исус Христос.

"Ето това е любов, не че ние сме възлюбили Бога, но че Той ни възлюби и изпрати Своя Син да бъде омилоствение за нашите грехове."

О, каква удивителна любов!

Езикът не може да я измери. Тя е несравнима.

"Онзи, Който не пожали собствения си Син, но Го предаде за всички нас, как няма да ни даде с Него свободно всичко."

Показалец

- Адвентистите не са култ, Мартин – стр. 113-115
Адвентистите стават част от основните църкви - с. 112-113, 133-134
Александър, епископ - с. 32-34, 48
Алфа на смъртоносните ереси - с. 25, 124-126, 129
Ангел от небето, а не будни мъртви, с. 55
Аномеанците, с. 34, 36
Арианското объркване Нейл Уилсън с. 137
Арианските твърдения премахнати от книгите ни, с. 112
Ариански е станал целият свят, с. 36
Арианите станали три фракции, с. 35
Арианството е по-лошо от престъпление - казва Епископът на Рим, с. 38
Арий е обвинен, че Христос е сътворен, с. 49
Астрално пътуване, с. 61
АСД не са вярвали, че Христос е създаден, с. 49
Атанасий, с. 47
Айзегетика, с. 19-21, 62
- Бащинството на Бога, с. 52
Банкс задава въпроси за Триединството, с.137
Барнхаус. Доналд, с. 113-117
Батъл Крийк – санаториумът изгорен с огън, с. 72
Балфор Декларацията, с. 154
Бенджамин Уилкинсън, с. 105, 48
Берт Б. Бийч за Триединството с. 139
Библията нашето кредо, с. 8, 140
Библейска Конференция 1919 г., да не се пуска доклад, с. 94
Библейска Конференция 1919 г., докладът излиза 60 години по-късно, с. 85
Библейска Конференция 1919 г., 2494 написани страници, с. 85
Библейска Конференция – теми, с. 85
Божествен не означава „напълно божествен“, с. 95

Божествени пълномощия за вестта на Джоунс и Уагонър, с. 58
Божествен променя името си на „не напълно божествен“, с. 95
Бог и Христос имат един Дух, с. 64
Божеството като претекст за нападение, с. 41
Бог в природата – Келог, с. 28
Бог не е природа. Той е извън природата, с. 29
Богът на адвентистите – не е Богът на деноминациите, с. 33
Без безсмъртие на душата, с. 10
Болезнен процес, раждането на Христос като човек, с. 53
Бог в три личности – цитат, с. 37
Бъдещата слава на Израил е в послушанието, с. 156

Вниманието на хората трябва да бъде спечелено, с. 55
Варварите, с. 39
Верният град стана блудница, с. 71
Вечен, с. 16
Въпроси върху Доктрината, с. 116
Вандалите, с. 36-38
Вестготите се обръщат към Католицизъм, с. 39
Видение за две групи молеци се за Святия Дух, с. 141
Видението за Айсберг, с. 24
Визуализация, с. 125-126
Вярванията на Адвентистите се промениха - с. 10
Време и място трябва да се вземат под внимание, с. 29
Всеприсъствието на Божия Дух, с. 66

Гордостта на Юдейския народ, с. 155
Гръцкото *холоосион*, с. 35, 133
Гръцкото мислене за вечен, с. 19
Гръцкото *моногенес*, с. 51
Гръцкото пнеума, с. 62
Глобален дъжд, с. 141

Далас – Водачите на Ген. Конф. и отблъскване Тринитарният дебат, с. 138

Данаил и Откровение променена, с. 111
Данаиловото пророчество за седемдесет седмици, с. 149
Даниелс и Фруум съседни, с. 97
Даниелс иска от Фруум да напише важна книга, с. 107
Даниелс не дръзва да гласува, с. 27
Даниелс набляга на „цялата пълнота на Божеството“, с. 98
Даниелс осъзнал, че Джоунс бил прав за организацията, с. 78
Даниелс облекчен, че е получил писмото от Елън Уайт, с. 28
Даниелс казва, че Библейската Конф. не е за фундаменталните истини, с. 95
Даниелс казва преписът да бъде заключен, с. 95
Даниелс спира стенографиста на Библ. Конф. през 1919 г., с. 92
Даниелс казва на Фруум, че той е свързващата нишка, с. 101
Даниелс да бъде внимателен с „Живия храм“, с. 27
Даниелс пише до Уили Уайт относно „Живия храм“, с. 27
Демонстрациите на Духа, с. 17
Детето наследява природата на баща си, с. 58-60
Доктрините се променят, с. 10, 112
„Добро здраве“ – списание, с. 24
Джим - един баптист, който вярва във вечните мъки, с. 18
Джоунс и Уагонър придружават Елън Уайт, с. 54
Джоунс и Уагонър влизат в капан, с. 76
Джоунс възразява срещу новата конституция, с. 70
Джоунс казва, че хората не са зли, а принципите, с. 70
Джоунс говори на Лаодикия, с. 71
Джоузеф Бейтс, с. 13, 139
Доминиращ дебат – Триединството, с. 9
Духът, Божията всеприсъстваща сила, с. 64
Духът на Бога - Христос присъстващ между нас, с. 68
Духът на пророчеството, промени, с. 135
Духът вижда, чува, ръководи, убеждава, с. 62
Духовно формиране, с. 129
Друг Утешител, с. 66
Дрехи от светлина, с. 68
Джордж Найт, с. 11, 116, 139

Движение на съдбата завършена, с. 125, 126
Двадесет и пет човека изпълнителен Комитет, с. 73
Две групи молещи се за Святия Дух, видение, с. 141

Ендрюс. Дж. Н. - Триединството унищожавя персоналността на Бога и на Христос, с. 46
Есенен събор, с. 27
Елън Хармон, с. 6
Едстром пише нетринитарна книга, с. 134
Елън Уайт посещава църкви заедно с Джоунс и Уагонър, с. 54
Елена Уайт – умът ми затворен, с. 14
Елън Уайт обвинена, че е прикрита Тринитаристка, с. 15
Елън Уайт, Библията трябва да е наше кредо, с. 11, 140
Елън Уайт отрича, че Келог е в хармония с нейните писания, с. 29
Елън Уайт отказва да изучава Келог, с. 28
Елън Уайт чете части от „Живия Храм“, с. 30
Елън Уайт казва, че Келог е унищожил Господ Бог, с. 28, 124
Елън Уайт казва, че 1888 г. била най-тъжното преживяване на живота ѝ, с. 133
Елън Уайт вижда Келог във видение да говори за своите теории, с. 30
Елън Уайт и твърденията ѝ за „трите“, с. 34
Ева Дънкан отстъпва от обсъждане на Арианството, с. 137
„Евангелизъм“ подготвена, с. 113
Екзегетика, с. 19
Еврейското *л'олам ва'ед*, с. 20
Еврейското мислене за вечен, с. 21
Еврейското *олам*, с. 19
Еврейското *кедем*, с. 22
Еврейското *руах*, с. 63
Един Дух, с. 66
Ерусалим унищожен – 70-та година сл. Хр., с. 146
Ерусалим представя ЦАСД, с. 147
Естеството на Святия Дух тайна, с. 66

„Живият Храм“ съдържа Алфата, с. 30
„Живият Храм“ съдържа истина и заблуда, с. 30
„Живият Храм“ не е в хармония с Духа на пророчеството, с. 30

Завет на Отец и Син, с. 52
Заченат от Святия Дух, с. 53
Златните телета, с. 140
Здрав труд за изучаване, нищо повече, с. 16
Законническа религия, с. 55
Заклучен ум, Елън Хармон, с. 14
За вечни векове, с. 22

„Идването на Утешителя“ Лирой Фруум, с. 97
Израил мъртва клонка, с. 154
Израил загубва земята, с. 154
Исус проклет на дърво, с. 152
Исус казал – Аз ще дойда при вас, с. 66
Исус все още всеприсъстващ, с. 68
Исус взема човешкото естество с болезнен процес, с. 53
Исус – Син на живия Бог, с. 152
Исус под клетва – Аз съм Синът на Бога, с. 152
Идолопоклонството на Юда, с. 149
Истината няма нужда да се изследва, грешка, с. 5
Истината Триумфира, Ръсел Холт, с. 50, 103
Истината, давана точка по точка, с. 79
Истината, нито карфица, нито стълб премахнати, с. 80
Истината толкова ясна, с. 16
Изгаряне на Духа на пророчеството, с. 120

Йероним, с. 36

Кръщелното свидетелство допълнено за Триединството, с. 106
Книгата на закона намерена в храма, с. 149
Книги променени, с. 120, 121, 135

Книги от нов ред, с. 56, 131
Кардинал Джон Нюман, с. 39
Катехизъм на Триединството, с. 23
Католицизъм – Триединството не е християнска мисъл до четвъртото столетие, с. 43
Кавинс представя своето объркване относно Триединството, с. 90
Клод Холмс – възражения срещу Библейската Конференция, с. 95, 96, 121
Клод Холмс – професия огняр, с. 119
Кловис се оплаква, че Арианите имат цялата добра земя, с. 38
Кловис прави Божеството претекст да напада, с. 38
Константин, с. 33
Констанций, с. 34, 35
Косубстанциален – с общо естество, с. 33
Котрел Р. Ф., с. 107
Кредото на Атанасий, с. 47, 138
Кредо, Библията, с. 11, 140
Кредо на Християнството, с. 11
Култовете ще бъдат презирани и подигравани, с. 30
Копнежът на вековете, с. 5, 67
Крайни Ариани, с. 33
Келог унищожил Господ Бог, с. 23, 101
Келог обяснява, че Божеството означава Триединство, с. 26
Келог не е ясен относно персоналността на Бога, с. 28
Келог на фалшив път, внимавай, с. 28
Келог казва, че Святият Дух е в дървото, с. 28
Келог се опитва да докара теории за премахване на стълбовете, с. 28
Келог пише Живия храм - средства за възстановяването на санаториума, с. 72
Късният дъжд пропуснат през 1888 г., с. 60
Късният дъжд може да пада, без да се осъзнае, с. 61
Късният дъжд – имитация, с. 141
Къде са стражите?, с. 108, 130

Лаодикийската църква, с. 76

Лонгакър пише за божествеността на Христос. Предава я на Д. Б. И., с. 106, 107

Луис Тайс в Лома Линда, с. 123

Мантра, с. 139

Мартин, Уолтър, 113-118

Мерзости в Израил, с. 148

Мейгън (Пърси) казва, че принципите са папски, с. 74

Минеаполис, с. 59, 60, 131, 132

Мъртва клонка, Юдейският народ, с. 153

Минеаполис, най-тъжното преживяване в живота на Елън Уайт, с. 132

Нашата религия ще бъде променена, с. 57

Най-скъпоценна вест - от Уагонър, с. 55-58

Небесното трио – твърдения, с. 30

Невро-лингвистично програмиране, с. 125

Нова организация и нови книги, с. 63, 64

Новата истина не противоречи на старата, с. 15

Никол. Ф. Д. чете Твърдение на Вярата, с. 104

Неверните наказани, с. 140

Няма противоречива вяра щом като веднъж Духът е свидетелствал, с. 16

Няма Триединство, няма Християнство, с. 10

Не се измерва с числа предсъществуването на Христос, с. 24

Нищо, за което да се боим в бъдеще, с. 81

Нищо не трябва да се пренебрегва в Свидетелствата, с. 30

Нищо не може да стои на пътя на новото движение, с. 57

Отстъпление във въздуха, който дишаме, с. 78

Отстъпление при хората, на които уповаваме, с. 76

Отстъплението ще се развие в среднощна тъмнина, с. 79

Отстъплението е тук, с. 80

Основа, построена от Майсторския Работник, с. 26

Основата положена твърдо, с. 13

Основателите не биха могли да се присъединят към църквата, с. 138

Омега ще последва малко по-късно, с. 26, 123
Опозиция на истината в съда, с. 6, 8
Оригинален, незаеет, недобит, с. 13
Оригиналното твърдение, с. 13
Остготите, с. 39
Особен народ трябва да бъдем, с. 31, 32

Пантеизъм, с. 26, 28, 122-124
Папа Льв X - Була, с. 18
Повратна точка за деноминацията, Фруум, с. 132
Полуариани, с. 36, 37
Пътят към Никея не е прав, с. 12
Пробуждане и Реформация, с. 140
Представителен, с. 68, 69
Пророчица Олда, с. 150
Пърси Мейгън казва, че решенията от Ген. Конф. 1903 г. били папски, с. 71
Пионерите започват изучаване на Библията, с. 12, 13
Пионерите обвинени като неучени, с. 7
Платформа обкована със солидна дървесина, с. 26
Позицията на истината ясна, с. 16
Първороден на всяко творение, с. 58
Примери за нас, с. 155
Пустинята цъфти като роза, с. 154
Прескът изобличен през 1910 г. за „ежедневната“, с. 82
Промени в Духа на пророчеството, с. 139
Поклонение на фалшиви богове, Израил, с. 146-148
Погрешни принципи Бог не може да благослови, с. 71, 73
Предупреждение срещу идеите на „Живия Храм“, с. 28
Премахване на Ариански твърдения, с. 125, 126
Произходът на Триединството, 4-ти век, с. 39

Роден, с. 52, 53
Роден с болезнен процес, с. 54
Разрушението на Ерусалим, с. 153, 154

Разрушението на Ерусалим предсказано, с. 149
Ранни библейски изучавания, с. 12, 13
Религията променена, с. 57, 58
Ривю енд Херълд - проблеми, с. 71, 72
Ривю енд Херълд унищожен с огън, с. 71
Ривю енд Херълд се съгласява да отпечата „Живия Храм“, с. 72
Рим не иска свобода за другите, с. 41
Римското буннище на декрети, с. 19
Роговете изкоренени, с. 44, 45

Самуел Сноу, с. 7
Самуел Спиър – статия: „Подчиненият Син“, с. 102
„Според вида им“ - с. 46, 47
Съзерцателна молитва, с. 125
Съвет в небето, с. 53
Събор в Милан, с. 36
Събор в Никея, с. 15, 33
Събор в Халкедон, с. 11
Събор в Константинопол, с. 11
Съвет на мир, с. 159, 160
Сътворено същество, обвинение, с. 59
Създадени за обитаването на Духа, с. 69
Съблечен от човешкото, с. 66, 67
Сухи като хълмовете на Гелвуде, с. 63
Святият Дух обвинение, че не го вярват, с. 65
Святият Дух обяснил писанията на Елън Уайт, с. 14, 15
Святият Дух е самият Той, с. 76
Святият Дух само влияние и сила, обвинение, с. 63, 64
Святият Дух осенил Мария, с. 53
Святият Дух „сенчесто влияние“, обвинение, с. 99, 100
Смирените приемат истината, с. 7
Северното царство идолопоклонство и унищожение, с. 148
Скъпоценна вест от Уагонър, с. 55
Съботните Конференции обединили братята, с. 16

- Същите Дух, Отец и Син, с. 67
- Семена на горчицина неизкоренени в Минеаполис, с. 57
- Смълчаване на ума, с. 126
- Синът има всички божествени атрибути, с. 43, 44
- Син на Бога в един „нов смисъл“, с. 54
- Сън на душата, с. 18, 19
- Състоянието на мъртвите вярващи, с. 18, 19
- Стенографистът казва да не се отпечатва нищо от Библ. Конф. от 1919 г., с. 83
- Синагога на Сатана, с. 63
- Свидетелствата, време и място трябва да се вземат под внимание, с. 42
- Свидетелството на Духа, с. 14, 17
- Твърдение на Вярата 1931 г., без глас на одобрение, с. 103
- Твърдение на вярата 1980 г. № 2 за Триединството, с. 139
- Тълкуванията ще се увеличават, а не истината, с. 17
- „То“ променено на „Той“ в утринните бдения, с. 139
- Теодорих, крал на Готите, с. 40-42
- Трето лице в граматиката, с. 76
- Трите твърдения на Елън Уайт, с. 30
- Тринитаризмът не е от първото столетие, а от края на четвъртото, с. 45
- Триединството - предположение, с. 123, 12, 18
- Триединството обърква вместо да изяснява, с. 30
- Триединството, кредо на Атанасий, с. 138, 139
- Триединството, Католическа Енциклопедия, с. 144
- Триединството унищожава персоналността на Бог и на Христос, с. 23, 123
- Триединството, трудно да предложи ясно и обективно откровение, с. 45
- Триединството загатнато, с. 18
- Триединството не е развито в Новия Завет, с. 12
- Триединството не се открива в Библията, с. 12
- Триединството не е ясно изразено, с. 12, 44
- Триединството гласувано на Ген. Конф. 1980 г., с. 145
- Урия Смит, с. 125, 126

Уникален, с. 46, 48, 49

Уагонър и Джоунс - изгубени за деноминацията, с. 78, 79

Уагонър продължава да проповядва нетриединство след 1888 г., с. 131

Уагонър оставил назад Арианството към 1888 г. - казва Фруум, с. 131, 132

Уагонър възразява срещу новата конституция през 1903 г., с. 75

Уагонър, книгата му е запис на неговата вест от 1888 г., с. 56

Уагонър и книгата му: „Праведността на Христос“, с. 56

Уагонър оборва с вестта си Арианството - казва Фруум, с. 131, 132

Уагонър Дж. Х. за изкуплението, с. 121

Уолтър Мартин отваря куфарчето си, с. 130, 131

Уолтър Мартин - АСД не са култ, с. 129

Уолтър Мартин: Елън Уайт отричала божествеността на Христос, с. 130

Уошбърн осъжда Библ. Конф. от 1919 г. като „тайна“, с. 89

Уошбърн и жестоката езическа чудовищност, с. 105

Уошбърн казва, че Триединството е ясно отстъпничество, с. 105

Уеймаут - твърдение за унищожението – с. 16

Уйлям Милър, с. 7, 13

Уилсън, Нейл, президентът загрижен за Арианските, с. 137

Уилсън, Тед, Вдъхновяващата проповед на президента на Ген. Конф. 2010 г., с. 140

Умираг в пустинята, с. 143

Фалшива концепция за Бога е идолопоклонство, с. 30, 31, 129

Фалшиво обвинение, не вярват в Святия Дух, с. 67

Фалшив късен дъжд, с. 141

Фруум - Краят на старата епоха и началото на новия ден, с. 107

Фруум и Р. А. Андерсън - напомняне за Евангелизъм, с. 126

Фруум започва да изучава Святия Дух, с. 99

Фруум вярвал, че е премахнал Арианството, с. 108

Фруум обвинява, че Святия Дух е представен като „сенчесто влияние“, с. 99

Фруум очарован от вестта на Даниелс, с. 98

Фруумовото семейство се премества във Вашингтон, съседни с Даниелс, с. 120

Фруум прибягва към неадвентни източници, с. 98

Фруум за Минеаполис, с. 131, 132

Фруум бичуван от „старовременците“ за неговото разбиране, с. 99
Фруум получава покани от неадвентисти, с. 109
Фруум казва, че е задължен на Духа на пророчеството, с. 133, 134
Фруум е шокиран, че намира малко за Святия Дух в писанията на адвентистите, с. 99
Фруум изучава Святия Дух, с. 99
Фруум и никога не свършващото търсене, с. 110

Христос – предсъществуване, с. 21
Христос – прокълнат, с. 152
Христос във вас, с. 75
„Христос и Неговата правда“ - книга в Австралия, с. 64
Христос става Син на Бога в „нов смисъл“, с. 54
Христос е наследил естеството на Отец, с. 46
Христос – служител на църквата на земята, с. 77
Христос – Син на Бога по рождение, с. 58
Христос не е бил сътворен, с. 46-48
Христовият живот преди възплъщението, с. 14, 15
Христовото име преди възплъщението - Михаил, с. 46
Христовата правда като тамян, с. 77
Христос – роден Син, с. 53, 54
Христовите обещания, че няма да остави учениците, с. 66
Християнска връзка, с. 16
Херули, с. 40
Хилдерих, крал на вандалите, с. 43
Хълмовете на Гелвуе, с. 57
Холмс, Клод с., с. 99, 117, 118
Хората, на които уповавахме отстъпиха, с. 77

Центриране и визуализация, с. 125, 126
Църква блудница, с. 75
Църквата успява, с. 63

Чарлз Лонгакър, с. 106, 107

Четири години изучаване на истината, с. 15, 16
Човешката слава да бъде хвърлена в пръстта, с. 78

„Ще приемете сила“, с. 138

Юдейският народ се проваля в ролата си, с. 155
Юдеите виждали Ерусалим като небето им, с. 152
Юстиниан, с. 43, 44

34 г. сл. Хр. - Край на благодатното време за юдейския народ, с. 155
325 г. сл. Хр. Събор в Никея, с. 34
355 г. сл. Хр. Събор в Милан, с. 36
359 г. сл. Хр. Събор в Римини, с. 41
377 г. сл. Хр. Готите прекосяват Дунава, с. 38
400 г. сл. Хр. Готите влизат в границите на Италия, с. 38
407 г. сл. Хр. Бургундите, Вандалите и Суевите опустошават Италия, с. 38
476 г. сл. Хр. Херулите се установяват в Италия, с. 40
493 г. сл. Хр. Херулите са унищожени, с. 41
500 г. сл. Хр. Вестготите обсаждат Рим, с. 38
530 г. сл. Хр. Вандалите обсаждат Рим, с. 39
508 г. сл. Хр. Кловис е наскърбен, че вижда Арианите с най-добрата земя, с. 40
526 г. сл. Хр. Теодорих умира, с. 42
527 г. сл. Хр. Юстиниан става император на Изтока, с. 42
532 г. сл. Хр. Юстиниан издава декрет за обединение на света, с. 42
533 г. сл. Хр. Тринитарен дебат, с. 42
534 г. сл. Хр. Вандалите са унищожени, с. 45
538 г. сл. Хр. Остготите са унищожени, с. 43

1513 - 19-ти декември - Папска була осъжда вярата, чу душата не е безсмъртна, с. 19

1520 - Лутер с 41 предложения, с. 18

1611 – Библията на Крал Яков е издадена, с. 52

1844 – Пионерите започват да изучават заедно, с. 13, 14

- 1844 – 22-ри октомври, второто разочарование, с. 12
- 1844-1848 – Съботни Конференции, с. 17
- 1846 - Видението на Елън Уайт за двете молеци се групи, с. 140
- 1848 – Скъпоценна вест, с. 56
- 1848 – Трудно се съгласяват и двама на Съботните конференции, с. 17
- 1849 – Знаем, че имаме истината, с. 17
- 1855 – Истината толкова ясна, няма нужда повече от такъв тежък труд, с. 19
- 1883 – Въпроси и отговори за Христос дали е сътворен, с. 63
- 1888 – Минеаполис, с. 65-67
- 1888 – Високият вик и Късният дъжд въздържани, с. 61, 62
- 1888 – Късният дъжд отхвърлен, с. 61, 62
- 1890 – Книгата на Уагонър: „Праведността на Христос“ отпечатана в САЩ, с. 56
- 1892 – Високият вик започнал, с. 56
- 1893 - „Христос и Неговата правда“ на Уагонър отпечатана в Австралия, с. 56
- 1893 – А. Т. Джоунс запитва делегатите за 1888 и какво е било отхвърлено, с. 59, 60
- 1897 – Препоръки за съществена промяна на сесията на Ген. Конф., с. 72, 73
- 1901 – Препоръките за промяна повторени и гласувани, един председател, с. 72
- 1901 – Комитетът на Ген. Конф. нараства от 13 на 25, с. 72
- 1901 – Санаториумът в Батъл Крийк изгаря до основи - 18-ти февруари., с. 72
- 1903 – Кризата започва с „Живия Храм“ и с „алфа“, с. 26
- 1903 – Есенен Събор, с. 28
- 1903 – Келог има поддръжници за „Живия Храм“, с. 28
- 1903 – умира Урия Смит, с. 125
- 1903 – Келог иска от Джоунс да преподава в Батъл Крийк, с. 78
- 1903 – Сесията на Ген. Конф. отхвърля препоръките от 1897 и 1901 г., с. 73
- 1903 – Уагонър се премества в Батъл Крийк, с. 78
- 1904 – Елън има друго видение за Келог, с. 29
- 1905 – Всеки стълб на истината трябва да бъде подсилен, с. 77
- 1906 – Нито карфица, нито стълб могат да се премахват, с. 100
- 1906 – Джоунс заблуден и измамен, с. 78, 79
- 1907 – Келог е изключен от църквата, с. 123

- 1907 – Отстъплението е тук, с. 79
- 1915 – умира Елън Уайт, с. 83
- 1916 – умира Уагонър, с. 78
- 1919 – Библейска Конференция, с. 78
- 1921 – Уошбърн нарича Библ. Конф. „таен Библейски Съвет“, с. 99
- 1922 – Уошбърн казва, че Б. К. от 1919 г. е „най-ужасната в нашата история“, с. 99
- 1922 – Писмото на Клод Холмс също се разпространявало из ГК, с. 98
- 1923 1924, 1925 -- Даниелс провежда срещи с работниците, с. 97, 98
- 1926 - Лирой Фруум е поканен да се представи в ГК Милуоки, с. 102
- 1928 - „Идването на Утешителя“ отпечатана, с. 103
- 1930 - Даниелс иска от Фруум да напише една специална книга, 99, 100
- 1931 - Твърдението на Вярата поставено в Годишника 1931 г., с. 104
- 1933 - Твърдението на Вярата се появява в Църковния Наръчник, с. 104
- 1936 – Съботно- училищни уроци – смесица от истина и заблуда, с. 104, 105
- 1939 - Уошбърн отговаря с протест, 39 отпечатани и се разпространяват, с. 104
- 1941 - Ген. Конф. одобрява промяната на Кръщелното Свидетелство, с. 105
- 1944 - Поправката на „Данаил и Откровение“ започва, с. 125
- 1946 - Компиляцията на Евангелизъм, с. 126
- 1947 - Лонгакър пише за божествеността на Христос - нетринитарна позиция, с. 106
- 1950 - Ген. Конф. гласува на сесия да няма промяна в Твърдението, с. 106
- 1952 – Книга: „Принципи на Живота“ - доктрини, с. 127
- 1954 - Едстром предизвикан за Триединството в Африка, с. 133
- 1955, 1956 – водачите на АСД се притесняват да не сме култ, с. 135
- 1956 - Уолтър Мартин се среща с Комитета, с. 127, 128
- 1971 - „Движение на съдбата“ публикувана (700 стр.), с. 124
- 1974 - Фруум умира, с. 131
- 1974 - Преписът от Библ. Конф. от 1919 г. е открит, с. 81
- 1975 - Едуард Едстром пише нетринитарна книга, с. 133
- 1980 - Триединството става официално на Конференцията в Далас, с. 166
- 1989 – Уолтър Мартин разказва за случая с книгите в Лома Линда, с. 116
- 1996 – Утринното бдение: „Ще получите сила“, с. 139

Битие 1:2, с. 62

Битие 1:21.24.25, с. 45

Битие 3:10, с. 69

Битие 3:22, с. 20

Битие 49:26, с. 20

Изход 17:6, с. 160

Изход 20:3, с. 31

Числа 13:27-29, с. 142

Числа 13:30, с. 142

Числа 14:1, с. 143

Числа 14:2-4, с. 142

Числа 14:7-10, с. 142

Числа 14:11,12, с. 143

Числа 14:13-19, с. 143

Числа 14:21-23, с. 31, 34, 35, 37, 38, 143

Числа 14:40, с. 143

Числа 14:42, с. 144

Второзаконие 15:17, с. 20

Второзаконие 21:22, 23, с. 153

Второзаконие 28:49, 50, 52, 58, 64, 66, с. 147

Второзаконие 28:53-57, с. 153

Второзаконие 28:15, 63, 64, с. 155

Второзаконие 31:16, с. 146

Съдии 2:10, с. 147

Съдии 10:6, с. 147

Съдии 21:25, с. 147

1 Царе 2:28, с. 148

2 Царе 17:8-12, с. 148

2 Царе 17:19, с. 147

2 Лет. 34:19, с. 150

2 Лет. 34:25, с. 150

2 Лет. 34:28, с. 150
Йов 38:7, с. 58
Пс. 2:7, с. 150
Пс. 8:9, с. 148
Пс. 2:12, с. 150
Пс. 10:16, с. 20
Пс. 11:4, с. 64
Пс. 40:6, с. 54
Пс. 45:6, с. 101
Пс. 106:34-38, с. 144
Пс. 106:37, 38, с. 148
Пс. 110:1, с. 151, 153
Пс. 122:6, 7, с. 158
Пс. 139:1-4, с. 125
Пс. 139:7-10, с. 62
Пр. 8 гл., с. 159
Ис. 2:3, с. 143
Ис. 8:20, с. 96
Ис. 11:11, 12, с. 154
Ис. 14:13, 14, с. 142
Ис. 35:1, с. 154
Ис. 60:15, с. 20
Ис. 61:2, с. 150
Ер. 7:31, с. 137
Ер. 31:35, 36, с. 153
Ез. 8:5, 14, 16, с. 149
Данаил 12:2, с. 20
Данаил 7:8, с. 44
Данаил 7:13, с. 150
Данаил 7:20, с. 42
Данаил 7:24, с. 42
Данаил 9:24, с. 149
Данаил 12:2, с. 20
Михей 5:2, с. 21

Захария 6:12, 13,, с. 158

Матей 1:20, с. 53

Матей 10:19, 20, с. 7

Матей 16:13, 15, 16, с. 149

Матей 18:20, с. 65, 84

Матей 22:42-45, с. 151

Матей 22:46, с. 151

Матей 23:38, с. 151

Матей 26:63, 64, с. 151, 152

Матей 26:66, с. 152

Матей 27:22-25, с. 147

Лука 7:12; 8:42; 9:38, с. 52

Лука 3:38, с. 53

1Йоан 1:14, с. 52

1Йоан 1:14, 18, 3:16, 3:18, с. 52

Йоан 3:16, с. 58

Йоан 5:26, с. 74, 75

Йоан 7:47, 48, с. 5

Йоан 8:42, с. 57

Йоан 10:18, с. 14

Йоан 12:34, с. 66

Йоан 14:17, с. 65

Йоан 14:16, с. 66

Йоан 14:18, с. 66

Йоан 14:22, 23, с. 65

Йоан 17:21-23, с. 55/140

Йоан 20:22, с. 70

Римляни 8:14, 15, с. 57

Римляни 8:9-11, с. 65

Римляни 8:26, 27, с. 125

Римляни 9:4, с. 150

Римляни 16:25, с. 69

1Кор. 3:16, с. 68

1Кор. 10:1, с. 155

1Кор. 15:24-28, с. 107
2Кор. 6:16, с. 68, 128
Гал. 3:28, 29, с. 155
Гал. 6:7, 41, с. 45
Еф. 2:18, с. 68
Еф. 2:20, с. 137
Еф. 4:4, с. 67
Кол. 2:3, с. 137
Кол. 2:5, с. 64
Кол. 1:27, с. 69
2Сол. 2:10-12, с. 141
2Тим. 2:15, с. 19
Евреи 1:3, с. 46
Евреи 1:8, с. 101
Евреи 1:4; 3:6, с. 54
Евреи 11:17, с. 52
Евреи 10:5, с. 54
1Петр. 2:9, с. 31
1Йоан 5:10, с. 160
Откровение 3:9, с. 57
Откровение 3:20, 21, с. 125
Откровение 3:22, с. 141
Откровение 3:14, с. 76
Откровение 12:12, с. 158
Откровение 14:10, 11, с. 158

Лично Обръщение

Скъпи братя и сестри,

Някога аз бях вярваща в Триединството и през последните години сърцето ми беше наранено да чуя за онези, които бяха „напуснали вярата, предадена веднъж на светиите“, както аз си мислех. През 1995 г. един приятел ми даде една книга и две аудио касети. Аз ги приех само от учтивост. Но когато отворих книгата, тя се оказа неразбираема за мен. Касетите бяха сякаш на „китайски“ и аз успях да чуя само някои отделни моменти.

Това сложи край на моята среща с този въпрос. Не го изучавах, нито дори помислих по този въпрос. Той напълно излезе от ума ми; просто изчезна.

Три години след това пристигна едно списание по темата. Бях пропуснала предишния брой, но този път му хвърлих един поглед. Изведнъж, едно твърдение от Духа на пророчеството грабна вниманието ми и аз си казах: „Охо, мисля, че трябва да изуча това“. Взех от рафта „Патриарси и пророци“ и прочетох първата глава. Сега нямаше съмнение в ума ми – Това е истината.

Тогава започна едно задълбочено изследване, от ноември 1998 г. до днес и темата е по-ясна и по-красива сега, отколкото, когато за първи път я повярвах.

Скъпи читатели, ако сте намерили тази тема за трудна, мога да разбера чувствата ви. Ако не сте го видели като истина, разбирам. Знам от своето собствено преживяване, че, когато нещо е ново, може да изглежда трудно за разбиране. Умът ми не можеше дори да започне за обмисля въпроса. Но когато по-късно разгледах книгата и прослушах касетите, ги намерих за толкова прости и ясни.

Едно нещо знаех – обичах истината.

Станах християнка през 1959 г., а адвентистка през 1961 г. Като 21 годишна не съм харесвала училището и ученето, но сега станах много аналитична и обичах да изучавам Божието Слово.

Когато темата за Бог и Неговия Син беше представена през 1995 г., аз трябваше да я изучавам, но по някаква причина тя беше отвъд мен. Три години по-късно, когато видях светлината, изучаването на темата стана лесно. Минах през всеки текст в Библията по тази тема; исках да съм абсолютно сигурна.

Толкова съм благодарна на Бога, че ме доведе при Исус на едно лагерно събрание на Англиканската църква през 1959 г. Не знаех абсолютно нищо за Библията, освен че Исус е бил добър човек, който е лекувал хората. Посещавах Неделно Училище и Младежи Приятели, но не можех да разбирам нищо повече. Обаче, когато Евангелието беше представено ясно на мен и някои други, в един кратък разговор след Англиканския лагер, Бог отвори ума ми и светлината дойде.

Следващите дванадесет месеца бяха само за Исус и неделите бяха изпълнени с църковни служби. В 8.00 Господна вечеря в моята местна църква, в 9.00 часа преподавах в Неделното Училище, в 10.00 Младежи Приятели, в 11.00 Божествена Служба, в 14:00 Китайска Църква, 16.00 Китайска Младежка Служба, а в 19:00 Вечерни песни в катедралата св. Павел.

През 1960 г., баща ми, един активист на Англиканската Църква, ме заведе на едно събрание в Щатския Театър, където Джиъф Радклиф трябваше да говори за Второто пришествие на Христос. И двамата си давахме малко сметка, че това беше Адвентна мисия (поход) - всъщност, никога не бях чувала за Адвентистите от Седмия Ден.

Какво откровение беше тази тема за мен – Исус се завръща!

Скъпият ми баща ми каза по-късно, че той е вярвал в това четиридесет години, тъй като бил прочел една книга докато бил в училище, наречена „Среднощният Вик“ (По-късно разбрах, че тя е била отпечатана от Издателска Компания Знамения).

О, татко, защо не ми каза? Но запазих спокойствие.

Помня смъртта на баба ми и как беше сломено сърцето ми. Плаках всяка вечер в продължение на месеци. Мими я нямаше; никога повече нямаше да я видя. Помня погребението ѝ като 16 годишна и как наблюдавах лутеранския пастор, докато леля очакваше някаква утеха от него . Обаче той не каза нито дума да ме утеши, а аз бях изгубила светлината на живота си – моята баба.

Сега обаче, радост изпълни сърцето ми – щях да видя Мими отново.

Докато мисията напредваше, умът ми се изпълваше с удивление, възмущение и много въпроси. Беше ли вярно всичко това?

Големият въпрос беше съботата – ако това беше вярно и останалото трябва да е вярно. Следващите дванадесет месеца бяха изпълнени с лично изучаване на Библията. След работа ходех на обществена библиотека, за да изучавам история. Дали Десетте заповеди остават след кръста? Със сигурност историята би разкрила това.

Моят отговор дойде по време на нашето едноседмично библейско изучаване с Рой Нейдън, неещият евангелист на пастор Радклиф и аз бях кръстена на следващата събота. Майка ми дойде на кръщението, но бях сама в истината.

Все още хваля Бог за милостта Му към мен. Реших никога да не допускам приятел да загуби свой любим без да му дам надежда.

Моят баща (англиканец) и майка ми (лутеранка) останаха членове на техните църкви, но скъпият ми татко, който умря на 10-ти март, 2012 г., на възраст 100 години, се радваше в Исус. Той вярваше в истината, че ще заспи до възкресението. В болницата, два дни преди да умре, той попита: „Маргарета, аз ще заспа, но Исус ще ме събуди, нали?“ „Да, татко“ и цитирах 1Солунци 4:16.17. Ние се помолихме заедно. Това беше последният път, когато го видях, но аз ще го видя „в утрото“.

Винаги ще си спомням как един католически работник – приятел на моя съпруг споделяше мъдри думи с мен на погребението на моя дядо. Той просто каза: „Това е тъжен ден“. Той никога не беше срещал дядо ми, но беше дошъл от уважение към нас. Това е единственият коментар, който помня, но той живее с мен от 1972 г.

Моята молитва е била да мога да бъда сериозна, а също и любезна и нежна, но не беше лесно. Трябваше да науча този урок и по отношение на писането. Един приятел, след като прочете една от моите книги каза: „Не прави остри истини.“ Това беше съвет, от който се нуждаех и започнах да го прилагам в своите писания. Днес се опитвам да помня и съм благодарна за онези, които ми помагат за усъвършенстването, които казват: „Тази дума е твърде тежка“ и може да се промени.

Искам Исус да грее чрез мен. Исус не е една доктрина; Той е жива Личност. Знам, че много читатели разбират това и Исус сияе от вашето изражение, независимо дали се изговаря името Му или не. Приятелят на моя съпруг не спомена Исус, но чрез любезните Си думи Божията любов благословя сърцето ми, когато си ги припомням през тези четиридесет и една години.

Но доктрината също е от съществено значение и като адвентисти ние разбираме това много добре. Книгата, която държите в ръцете си се отнася за една много мощна доктрина и много страници от историята. За мен историята е вълнуваща, особено деноминационната история, така че изследването е наслада. Но не за всеки е лесно и аз се опитах да представя

нещата по различен начин, за да не бъде досадно. Надеждата ми е, че всичко е просто за разбиране и интересно. Опитах се също да бъда почтителна не само към братята, за които пиша, но към читателя.

Няма съмнение, че искам да разберете доктрината – Бащинството на Бога и Синовността на Исус – но молитвата ми е да продължите да израствате все повече като Спасителя всеки ден, независимо дали виждате светлина в тези страници или не.

Ако сте получили тази книга от мен по пощата, но не желаете да общувате, няма да получите нищо повече. Ако вече са идвали при вас много от хората по тази тема и се чувствате някак си: „О, не, още една не“- аз ви се извинявам. Вашето право да откажете книгата е разбираемо.

Ако искате още материали, пишете ми. Следващата книга, наречена „Емануил – Бог с нас“, ще бъде изпратена на всички, които пожелаят, едно четиво за утринно бдение за Исус в Неговото възплъщение. Ако се интересувате има и други книги. Всички те са безплатни, ако пожелаете.

Моля се „Премахването на стълба“ да бъде благословение за всички, които я четат и ще продължа да се моля Бог да я използва за Своя слава и вие да я предавате на останалите.

Исус идва скоро и моята молитва е да бъдете готови да Го посрещнете в мир с вашите любими.

Маргарета Тигърни

„Тогава ще бъде краят, когато Той предаде царството на Бога и Отца, когато унищожи всяко началство и всяка власт и сила.

Защото Той (Христос) трябва да царува, докато положи всички врагове под краката Си.

Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта. Защото Бог "е покорил всичко под краката Му". Но когато казва, че всичко е покорено, ясно е, че се изключва Този, Който Му е покорил всичко.

А когато всичко Му бъде покорено, тогава и Самият Син ще се покори на Този, Който Му е покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко”.

1 Коринтяни 15:24-28

